

Nhật Ký Chạy Trốn Của Giồng Cái

Contents

Nhật Ký Chạy Trốn Của Giồng Cái	1
1. Chương 1: Giới Thiệu	2
2. Chương 2: Khinh Thường	3
3. Chương 3: Xảo Trá	8
4. Chương 4: Cuộc Sống Mới	12
5. Chương 5: Biến Thân	15
6. Chương 6: Lừa Người Chết Không Đền Mạng	19
7. Chương 7: Hiểu Lầm	24
8. Chương 8: Lại Có Chỗ Nào Sai?	27
9. Chương 9: Bại Lộ	31
10. Chương 10: Muốn Đánh	34
11. Chương 11: Rời Đi	38
12. Chương 12: Ấn Tượng Tốt	41
13. Chương 13: Tìm Đường Chết	44
14. Chương 14: Bắt Được	47
15. Chương 15: Xem Tuyệt Chiêu	51
16. Chương 16: Thông Minh Bị Thông Minh Hại	54
17. Chương 17: Gặp Lại	58
18. Chương 18: Tuyên Ngôn	62
19. Chương 19: Hoài Nghi	66
20. Chương 20: Lừa Giận	69
21. Chương 21: Leopold Biến Thái	73
22. Chương 22: Muốn Sắc Không Muốn Sống	77
23. Chương 23: Các Người Không Thể Ở Bên Nhau	81
24. Chương 24: Vả Vào Mặt	86
25. Chương 25: Đuổi Tới	89
26. Chương 26: Thêm Một Người Đuổi Đến	92
27. Chương 27: Tình Dịch	97
28. Chương 28: Tranh Chấp	100
29. Chương 29: Cuộc Chiến	104
30. Chương 30: Trộm Người	109

Nhật Ký Chạy Trốn Của Giồng Cái

Giới thiệu

Số chương: 98 + 5PNThể loại: đam mỹ, tương lai, hài hước, đa công, cường cường, thú nhân, viễn tưởng, sinh con, HE.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-chay-tron-cua-giong-cai>

1. Chương 1: Giới Thiệu

Giải thích:

Tân Dân Cục: cục cải tạo công dân mới, là cơ quan đặc biệt tiến hành cải tạo giới tính công dân liên bang.

Giống đực: Tổ tiên đã tiếp thu qua cải tạo gen, thân phận tôn quý, công dân thượng đẳng liên bang, tuổi thọ trung bình là 500 tuổi.

Nam tính: người địa cầu bình thường, bình dân liên bang, phần lớn là nhân viên khoa học kỹ thuật, nhà nghiên cứu, tuổi thọ trung bình là 200 tuổi.

Giống cái: Từ nam tính cải tạo mà thành, bình dân liên bang, gen không di truyền, tỷ lệ thụ thai cũng không cao. Vì cải tạo gen nên tuổi thọ bị rút ngắn nghiêm trọng, tuổi thọ trung bình là 50 tuổi (kể từ lúc chuyển từ nam tính thành giống cái).

Nữ tính: người địa cầu bình thường, công dân thượng đẳng liên bang, tuổi thọ trung bình 400 tuổi.

Luật hôn nhân liên bang: giống đực là một vợ một chồng, nam tính là một vợ nhiều chồng, giống cái tự chọn.

Lịch sử viết rằng:

Công nguyên năm 3002, địa cầu hoàn toàn bị hủy diệt. Trước đó con người đã thành công di dân ra ngoài không gian, từ đây tiến vào lịch Ngân Hà.

Vào năm Ngân Hà 786, khoa học kỹ thuật phát triển vượt bậc, con người xưng bá toàn bộ hệ Ngân Hà. Hơn nữa nghiên cứu phát minh ra phương pháp có thể đặt chân lên toàn Hệ Ngân Hà.

Tất cả mọi người cho rằng nhân loại sẽ mở ra một đỉnh cao mới, nhưng sao đó có sự việc khủng khiếp xảy ra, đánh tan ảo tưởng của mọi người.

Có khoa học công nghệ tiên tiến, con người đã tạo ra lỗ hổng khiến những quái vật ghê tởm cùng những sinh vật chỉ có trong tiểu thuyết cùng phim ảnh ồ ạt tiến đến.

May mắn trong bất hạnh là những sinh vật này phần lớn không có trí tuệ cao. Cho dù sinh vật cao cấp cũng chỉ là tiểu lâu la. Nhưng dù vậy, cũng gây cho con người những tổn hại không thể vãn hồi.

Suốt hơn ba mươi năm trả giá đau đớn, nhân loại cũng đuổi được kẻ xâm lược, ngăn chặn lỗ hổng Ngân Hà, nước mắt ứa mi mọi người. Bọn họ khóc người thân bị mất, khóc vì được giành lại được nhà, cũng khóc vì không còn giống con người nữa.

Để thoát khỏi kẻ thù, để cho phép con người trở nên mạnh hơn, rất nhiều người đã bị biến đổi gen. Họ hợp nhất với thú, có thể duy trì ở mức tư duy cùng cảm xúc của con người bình thường, cũng có sức mạnh ghê gớm.

Kẻ thù cuối cùng đã bị đuổi đi, nhìn lại chính mình, nhân loại vẫn hoàn toàn là một con người không?

Năm Ngân Hà 2887, gần hai ngàn năm trôi qua, nhân loại càng ngày càng hoảng sợ phát hiện số lượng chủng tộc mình đang dần dần giảm bớt, tốc độ năm trước so với năm sau càng nhanh hơn. Số giống đực được di truyền gen cải tạo càng ngày càng giảm.

Xem xét kỹ cũng sẽ thấy ở người bình thường không qua cải tạo gen thì tỉ lệ nam cao hơn nữ rất rất nhiều.

Sao như thế được!?

Tất cả mọi người đều biết, giống đực có gen cải tạo chính là thân hộ mệnh của nhân loại.

Năm đó tuy rằng vấn đề lỗ hổng Hệ Ngân Hà đã giải quyết, nhưng cũng chỉ là nhất thời. Cứ cách mấy mươi năm sẽ có lực lượng bên ngoài đến phá hoại. Nếu không có nhóm giống đực có gen cải tạo bảo hộ, chỉ bằng khoa học kỹ thuật căn bản không làm gì được bọn đầu trâu mặt ngựa kia.

Mất đi bảo hộ kết quả sẽ như thế nào? Chỉ có hai con đường để lựa chọn: hoặc là khuất phục chịu bị nô dịch, hoặc là toàn thể bị tàn sát.

Xét thấy tính nghiêm trọng của sự việc, Tư Lệnh tối cao liên tiếp hạ vài mệnh lệnh, cần phải tìm ra nguyên nhân. Nhưng mà khi kết quả tìm được các nhà khoa học đều choáng váng.

Hệ thống sinh dục của nhóm nữ tính thực bình thường. Hệ thống sinh dục nhóm giống đực cũng thực bình thường. Không bình thường chính là thực lực của hai bên.

Đúng vậy, chính là thực lực.

Gen của nhóm giống đực có gen cải tạo bởi vì qua nhiều thế hệ đã trở nên càng cường hãn hơn. Mà nhóm nữ tính là bằng không. Bởi vì nhóm nữ tính 80% trở lên đều được sinh ra trong gia đình có nam tính bình thường, nên không có biện pháp so sánh gen cùng nhóm giống đực.

Vì thế kẻ mạnh càng mạnh, người yếu càng yếu. Phương diện dựng dục tự nhiên thế hệ này không bằng thế hệ trước.

Mặt khác nữ tử trời sinh thể nhược. Không có năng lực cung cấp đủ dinh dưỡng để phôi thai hấp thu đầy đủ, làm sao phôi thai phát triển thành thai nhi? Thai nhi hình thành không được, nói gì sinh ra?

Kết quả ở trước mặt quá vô tình, quá lãnh khốc, quá không có nhân tính, các nhà khoa học hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Nhưng cần rung rảng cũng vô dụng. Lúc trước nhân loại sợ diệt vong, luôn không cho nữ tính tiếp thu cải tạo gen. Hiện giờ nữ tính từng năm giảm bớt, ai còn dám lấy nữ tính làm nghiên cứu thí nghiệm?

Nữ tính vốn thân thể yếu kém, mà muốn có một người cải tạo thành công phải chết mấy chục người... Không thể. Nếu chết một nữ tính thôi mấy người nơi này phải chạy tới Diêm La Điện uống trà.

Phải biết rằng nữ tính hiện giờ phần lớn đều là vợ của những giống đực. Tưởng tượng nếu xảy ra cảnh nhóm giống đực bạo động tập thể, mồ hôi lạnh của mấy nhà khoa học ào ào rơi.

Thôi thôi, bọn họ không thể chọc, vẫn là từ bỏ ảo tưởng nhảm chán, phải nghĩ cách giải quyết vấn đề trước mắt đi.

Vì thế trải qua một vòng lại một vòng tranh luận, cuối cùng mọi người nhất trí nhóm nữ tính không thể động, vậy động nhóm nam tính. Nên có cái gọi là giống cái.

Vì tương lai nhân loại, nhóm nam tính bị mời giao lại quyền sử dụng ‘súng ống’.

2. Chương 2: Khinh Thường

Năm Ngân Hà 4112, Thủ Đô

Đúng là ngày nghỉ, đường phố Thủ Đô náo nhiệt hơn ngày thường một ít. Đương nhiên cơ hội có thể nhìn thấy nhóm nữ tính cũng nhiều hơn một ít.

Nhưng cũng chỉ có thể xem đỡ nghiện mà thôi. Vì dù sao mỗi đóa hoa bên cạnh đều có rất nhiều dã thú vây chung quanh, thậm chí là độc thú. Muốn từ trên tay bọn họ lấy người xem ra chỉ có con đường chết. Tuyệt đối không khác đi đâu với Tử Thần tìm lại sinh mạng.

Bên đường có một người trẻ tuổi tóc màu bạch kim híp híp mắt lười nhác dường như đang phơi nắng. Cặp môi mỏng đỏ tươi nhẹ cong lên lộ nụ cười nhạt. Thân hình gầy lại không suy nhược, không cao không lùn, khuôn mặt tuần tú mê người, ánh mắt toát ra khí chất cao ngạo.

Vươn đầu lười liếm liếm môi, Gia Lôi khẽ nâng cằm nhìn ra đầu phố xa xa. Bóng dáng tuần cảnh chợt xoẹt qua, nụ cười tươi có vài phần quái đản.

“Ai nha nha, cũng không biết tuần cảnh tiền sinh kiệt xuất của chúng ta có thể bởi vì truy bắt không được người mà bị xử phạt hay không? Thật lo lắng cho hần.”

Gia Lôi lẩm bẩm giống như lo lắng, nhưng trong giọng nói tràn đầy ác ý. Có gì cho thấy thật tâm lo lắng sao? Không, đây là cười nhạo.

Lắc lắc đầu, xoay người thân nhiên bước đi về phía trước.

Bị người đuổi theo đòi đánh đòi giết đối với Gia Lôi mà nói quá mức bình thường. Không phải bảy tám ngày thì cũng ba bốn ngày. Ngẫu nhiên có lần xui xẻo bị chặn đường vây bắt cả một tháng....

Nghĩ đến đây Gia Lôi lại đắc ý.

Ai bảo ta là siêu đạo tặc có kỹ năng cao làm chi. Vẫn là đỉnh đỉnh đại danh đạo tặc, toàn bộ Hệ Ngân Hà đều có lập hồ sơ, danh tiếng so với minh tinh cũng không kém hơn bao nhiêu.

Nụ cười càng gia tăng, Gia Lôi lại lần nữa dùng đầu lưỡi liếm liếm môi. Đây là động tác tiêu chuẩn khi hưng phấn, đại khái là thiên tính của Xà tộc thì phải?

Bình thường dùng nước bọt làm ướt môi, làm môi đỏ tươi, mỗi thời mỗi khắc đều có vẻ thu hút người như vậy.

Đột nhiên, phía sau đầu có một trận gió lạnh, Gia Lôi không chút suy nghĩ quay người nhấc chân, con dao bằng tia laser trong cổ tay vụt ra. Động tác đã mau lại tàn nhẫn, không chút nào lưu tình.

Người tới cũng không nghĩ là Gia Lôi phản ứng nhanh như vậy, ngã ngựa, mũi dao xẹt qua cằm hắn.

Tay che lại cầm mau lui vài bước.

“Đại ca.... là ta.”

Nháy mắt mũi dao lại ở yết hầu, người tới đổ mồ hôi lạnh.

Là tự tìm đường chết sao? Về sau hắn không bao giờ dám đùa với đại ca. Hắn còn muốn sống thêm vài năm nha!

“Vũ Khan?”

Nghiêng nghiêng đầu, Gia Lôi cười như không cười ngó biểu tình cứng đờ của tiểu đệ nhà mình, chậm rãi thu dao laser.

“Thân thủ của đại ca quá đỉnh.”

Không dám dùng tay áo lau mồ hôi, Vũ Khan nịnh bợ.

“Với thân thủ này đừng nói tuần cảnh nho nhỏ, dù là đội đặc nhiệm cũng không làm gì được. Còn nữa Thiếu tướng kia là cái gì, Nguyên soái thấy cũng.....”

Đáng sợ quá, lão tổ tông ơi, cầu xin đừng dùng ánh mắt khác thường nhìn ta, làm ta lạnh phát run.

“À, ngươi là chê ta đắc tội còn chưa đủ nhiều có phải hay không? Thiếu tướng? Nguyên soái? Hử?”

Nói một từ liền tăng thêm âm lượng một chút. Cho đến từ cuối cùng mắt nửa híp chậm rãi mở to ra, hàn khí từ từ phát ra làm Vũ Khan càng lạnh run.

“Đại ca, ta lại sai rồi.”

Mẹ nó, võ móng ngựa lại nhằm trên đùi. Hắn sao lại quên hai ngày trước đại ca vừa mới đắc tội với một vị Thiếu tướng? Nếu không phải đắc tội nhân vật kia, bọn họ cũng đã không bị người ta truy đuổi trên trời dưới đất chạy loạn một hơi.

Làm cho bọn họ đã một tuần không có ăn ngủ tử tế!

Lườn nhìn đến vẻ mặt giả đáng thương kia, Gia Lôi xoay người tiếp tục đi về phía trước.

“Dem tin tức ngươi nghe được báo cho ta đi.”

Vũ Khan nháy mắt thu hồi biểu tình tội nghiệp, nói.

“Tin tức chính xác, Ertan đã ký đơn chấp nhận cải tạo sáng nay, lúc này chắc đã bị đưa đến Tân Dân Cục.”

Dứt lời tàn nhẫn làm động tác chém xuống hai chưởng.

“Đại ca muốn.....”

“Muốn cái gì? Cướp người? Hay là đi xem mặt hắn lần cuối cùng?”

Gia Lôi nhẹ nhàng sâu kín nói.

‘ Khụ khụ khụ ’

Vũ Khan thiếu chút nữa bị chính nước miếng mình làm sặc chết.

Mẹ nó, ai nói muốn cướp người? Cả hai người họ mà chạy đến cổng Tân Dân Cục, công khai chỉ trích cơ quan chính phủ có khác gì đi tìm chết chứ? Còn nữa cái gì nhìn mặt lần cuối cùng..... Đại ca có thể nói lời tốt đẹp hơn không?

Bất quá đại ca nói cũng không có sai. Bọn họ là đối tượng bị liên bang truy nã, cũng không giống những công dân nam tính lương thiện. Bọn họ là bị cắt đường lui đành phải chấp nhận. Theo hần biết, đến nay chưa có một phạm nhân nào còn sống sót sau khi cải tạo. Ertan sẽ là người may mắn chăng?

Càng nghĩ càng không có tin tưởng, Vũ Khan mất mát cúi đầu.

Hần cùng đại ca đều là cô nhi được Ertan thu nhận. Tên kia tuy rằng cũng chưa cho bọn họ ôn nhu, đánh chửi là bình thường.

Hần nói cái gì mà đạo tặc đầu tiên phải học cúi đầu trước kẻ mạnh hơn mình. Cái này gọi là biết rõ thân phận. Còn nói cái gì mà đạo tặc dù giỏi đến đâu đi nữa cũng là tặc, không cần chú ý chủ nghĩa anh hùng. Khi nên chịu thua phải chịu thua, khi nên báo thù thì báo thù mới là hoàn mỹ. Vì để chính mình sống sót, bất luận kẻ nào cũng có thể hy sinh.

Lẽ ra hiện giờ Ertan rơi vào tình trạng như vậy, hần cùng đại ca nên cao chạy xa bay. Nhưng hần làm không được, nói vậy đại ca cũng làm không được sao? Vì dù sao người kia cũng đã nuôi bọn họ lớn lên, nếu thấy chết mà không cứu thì.....

“ Ui da... ”

Vũ Khan ôm chân nhảy nhảy. Thương cảm rồi rầm đều đành phải gác lại. Đau quá... đau quá.... đau... đau.... đau.... đau sắp chết hần!

“Đại ca vì cái gì đánh ta?!”

“Nhìn người không vừa mắt. Như thế nào? Có ý kiến gì?”

“Không..... Không có ý kiến.”

Bị đau chết hần cũng không dám có ý kiến.

“Đại ca muốn đi đâu?”

Lung tung lau nước mắt trên mặt, Vũ Khan nhe răng chạy theo sau Gia Lôi.

“Tân Dân Cục.”

“Đi làm gì?”

“Còn có thể làm gì? Nếu đã chết thì nhạt xác. Nếu sống sót ta liền cưới hần làm vợ.”

“Bịch”

Vũ Khan té lăn ra trên mặt đất cứng rắn.

Đợi chút xíu, đại ca vừa mới nói cái gì? Cưới?!!

Vẽ mặt ngu đại ngẩng đầu.

“Đại ca chưa già mà đã bị bệnh lú rồi hay sao?”

Cưới Ertan? Đây là ác mộng thật đáng sợ nha.

Đứng yên, quay đầu lại, Gia Lôi bình thản nhìn xuống Vũ Khan đang chập vạt bất kham trên mặt đất.

“Người không nghe nói ‘nước phù sa không chảy ruộng người ngoài’ sao? Chúng ta là đạo tặc, việc chính là cướp của, có thể để đồ nhà bị người khác ‘sử dụng’ không? Người không phải không biết hiện giờ muốn có

vợ rất khó khăn, đặc biệt là người như chúng ta. Không nắm chặt cơ hội sao được? Với lại so với tìm người xa lạ sinh con, ta nghĩ người quen như Ertan càng thích hợp.”

Vũ Khan trợn mắt.

Nghe ra cũng có chút đạo lý? Nhưng... Cưới Ertan, người nuôi bọn họ lớn sao? Hình ảnh quá khủng bố, hẳn căn bản không đứng dậy nổi.

Khụ khụ, không sao cả, dù sao đến lúc đó cũng sẽ không phải là mình. Có đại ca ở đây nhận trách nhiệm. Ta sẽ tự đẩy lòng chúc phúc đại ca cùng Ertan sớm sinh quý tử.....

Nhưng hình ảnh đó vẫn thực khủng bố thì làm sao bây giờ.....

Nhiều lắm, Gia Lôi thiếu chút nữa phì cười.

Nói như thế mà Vũ Khan cũng tin sao? Đứa nhỏ này căn bản không dùng đầu óc mà!

“Nhanh lên, chúng ta.....”

Lời nói dừng ở cổ họng.

Một thân hình cao lớn mặt không biểu tình đã đứng ở bên trái. Đôi mắt màu vàng kim không gợn sóng. Một áp lực lớn làm Gia Lôi không động đậy được.

“ Jia Paer Garfield.....”

Thiếu tướng trẻ tuổi nhất Liên bang. Một giống đực cường đại, người mà bất cứ nữ tính hay giống cái nào cũng ao ước được làm vợ, cũng là nhân vật mà Gia Lôi không cần thận đắc tội.

Đáng chết, hẳn là từ đâu chui ra vậy?

“Gia Lôi, đạo tặc độc hành đứng hàng thứ bảy trong danh sách truy nã gắt gao của Liên bang. Người Bạch Xà Tộc, hai mươi hai tuổi, tính cách xảo trá hay thay đổi, thủ đoạn khó lường, độc ác vô lương, là tiểu nhân điển hình. Ta có nói sai không?”

Giọng nhẹ nhàng nhàn nhạt mang theo ý miệt thị rõ ràng. Gương mặt tuấn lãng của Garfield vẫn thản nhiên, như không phải cố ý vũ nhục Gia Lôi. Đương nhiên, người có thân phận đạo tặc như Gia Lôi thật sự làm hắn chướng mắt, cho nên khó tránh độc miệng một chút.

Nheo mắt lại không nói gì, Gia Lôi đang nghĩ làm như thế nào đào tẩu khỏi Thủ Đô. Nơi này ở càng lâu càng bất lợi.

“Đại ca xong rồi, Jia Paer Garfield tự mình đuổi đến đây, chúng ta có thể chết hay không?”

Vẻ mặt như đưa đám, Vũ Khan nhanh chóng bò dậy.

“Người cầm miệng cho ta.”

Gia Lôi hung hăng trừng mắt, sau đó giơ tay muốn đánh Vũ Khan. Nhưng ngay sau đó một tia laser hướng về phía cổ Garfield.

Cùng lúc đó, Vũ Khan ở sau lưng Gia Lôi liều mạng chạy, vừa chạy vừa lung tung ném đạn, còn chuyên môn hướng nhóm nữ tính bên đường ném. Trong nháy mắt toàn bộ khu phố náo loạn lên.

Garfield cũng không nhìn sự hỗn loạn do Vũ Khan tạo ra. Tiểu tử kia sẽ có người đi thu thập. Hẳn để ý chính là người trước mắt này.

Tay không đẩy lùi tia laser, Garfield đang muốn tiến tới bắt lấy tên lần nữa khiêu khích hắn, lại bị một đám sương phun vào mặt.

Nghĩ đến thân phận Bạch Xà Tộc của Gia Lôi, Garfield hơi nhíu mi ngừng thở, dùng tay che miệng mũi.

Trong mắt hiện lên ý cười, Gia Lôi thừa dịp Garfield chần chờ, lách người qua. Đồng thời Gia Lôi đem hết đạn trên vứt ra, lại liều mạng bị phóng qua vai Garfield, tìm cách chạy nhanh về phía trước.

Nhưng đang vội chạy, Gia Lôi liền bất động. Những họng súng đã nhắm ngay vào đầu Gia Lôi.

Gia Lôi không chút nghi ngờ biết rằng mình chống lại lệnh bắt lúc này, kết cục sẽ là cái gì. Đối với đạo tặc, Chính phủ Liên bang cũng không nương tay.

“Ta đầu hàng.”

Dứt khoát giơ tay lên, thái độ Gia Lôi bình tĩnh lại quả quyết ngoài dự kiến của mọi người.

Bọn họ còn tưởng rằng Gia Lôi phải chống trả quyết liệt, hoặc là bọn họ trực tiếp đánh gục mới có thể giải đi. Ai biết người này lại thức thời như vậy, có chút đáng khinh thường.

“Quả nhiên không thể hy vọng đối với loại người như ngươi.”

Trong giọng nói Garfield càng tỏ ra khinh thường, khí thế cũng lạnh hơn vài phần.

Hắn là quân nhân, quân nhân thà rằng chết trận cũng quyết không đầu hàng. Gia Lôi này vì bảo vệ mạng thì dù là nguyên tắc gì cũng có thể phá vỡ. Nếu ở trên chiến trường, hắn sẽ trực tiếp bắn chết người này.

“Về Bộ.”

Không có nhìn Gia Lôi một cái, Garfield xoay người lên máy bay riêng. Hắn cùng nhóm binh lính bay khỏi tầm mắt mọi người.

Mọi người đối với Gia Lôi không có ấn tượng tốt, thái độ tự nhiên liền kém một ít, lôi kéo người nhét vào máy bay cảnh sát.

Vừa nhìn vào Gia Lôi liền thấy được mặt mũi bầm dập của Vũ Khan.

“Nhìn dáng vẻ của ngươi chắc bị đánh rất thảm?”

Mặt cũng sắp biến hình.

“Đại ca?”

Vũ Khan muốn khóc. Đại ca cũng sa lưới, hắn còn có thể trông cậy vào ai? Còn nữa, mặt mũi thế này, đội bảo hộ gì đó thật đáng ghét nhất.

“Xe ra bên cạnh một chút.”

Đặt mông ngồi ở trên ghế, Gia Lôi ngửa đầu nhìn trời, trên tay mang theo thiết bị ngăn chặn giống đực biến thân. Năng lực của Gia Lôi bây giờ còn thấp hơn thành niên nam tính bình thường. Bước đi cũng làm cho Gia Lôi ra một thân mồ hôi. Thật phiền muốn chết.

“Đại ca, ta có vấn đề muốn hỏi được không?”

Gãi gãi đầu, Vũ Khan thật nhỏ giọng mở miệng, còn cẩn thận nhìn người canh giữ ngồi ở đối diện.

“Nói đi.”

“Đại ca rốt cuộc là đắc tội gì với Garfield?”

Bọn họ đều là giống đực không thể mất mặt mũi. Cho nên Gia Paer Garfield quyết phải bắt được bọn họ mọi giá, nhất định có liên quan vấn đề mặt mũi?

Rất muốn biết, hắn dù sao cũng sắp chết, tất nhiên có quyền được biết lý do gì mình bị chết.

Người canh giữ ngồi đối diện nghe xong lời này mắt cũng sáng ngời, vành tai cẩn thận lắng nghe.

Gia Lôi chậm rãi ngửa cổ thở ra, trong bụng lại bắt đầu cười thầm.

“Ta không làm hắn mất mặt mũi.”

“Không có khả năng, nếu là không sao.....”

“Ta chỉ là trực tiếp giẫm lên trên mặt hắn mà thôi.”

“.....”

Vũ Khan há to miệng, trực tiếp hóa thạch.

Gia Lôi giẫm lên mặt Thiếu tướng sao?!

Hồi lâu, Vũ Khan bổ nhào vào trên người Gia Lôi.

“Nói đi! Cầu phát sóng trực tiếp cảnh giẫm lên mặt đi! Đại ca, ta yêu người ngao... ngao... ngao...!!”

Thật sự giẫm lên mặt nha, mẹ nó trầy da hết rồi....

3. Chương 3: Xảo trá

Vào cục cảnh sát, bị thẩm vấn, đưa đi phòng tối, toàn bộ trình tự Gia Lôi cùng Vũ Khan đều biểu hiện an tĩnh, thành thành thật thật, hỏi cái gì nói cái đó. Họ ngoan đến không thể ngoan hơn, hoàn toàn không giống tác phong đạo tặc, mà giống côn đồ nhất gan.

Họ như vậy làm cho vị cảnh sát phụ trách thẩm vấn càng thêm khinh thường hai người. Ánh mắt khinh miệt càng trào phúng càng lúc càng dày đặc. Cuối cùng không buông tha liền châm chọc.

Mà đối mặt với châm chọc, Gia Lôi cùng Vũ Khan chỉ trầm mặc cúi đầu. Bộ dáng sợ hãi rụt rè nhìn mà phát ghét. Vào phòng giam mà hai người còn ôm nhau run run.

“Ta nói này, các người tính tình thô để mà là đạo tặc sao? Đúng là làm mất mặt dân đạo tặc quá đi. Ngồi ở trong nhà lao chờ chết đi.”

Chửi một tiếng xong, viên cảnh sát mới cùng đồng nghiệp rời đi. Đến nỗi trưởng quan nói trông giữ cẩn thận họ cũng không để ở trong lòng.

Đó là hai phế vật còn cần người trông coi sao? Chỉ lãng phí nhân lực. Mà trên tay hai người đều mang vòng không chế năng lực biến thân thì còn lo gì.

Đừng nói vòng này có thể bị phá hỏng hay không, dù vòng bị hỏng không phải còn có phòng giam cảm ứng điện từ sao? Chỉ một chút thay đổi hệ thống cảm ứng sẽ lập tức báo nguy. Đến lúc đó bốn phía vách tường sẽ đồng thời có laser bắn ra, chạm vào một chút là có thể lấy đi nửa cái mạng.

Bọn họ tuyệt đối không tin hai người kia sẽ dùng cảm chống chọi cùng laser cực mạnh. Một đôi nhất gan mà thôi, nếu không phải đắc tội với Thiếu Tướng, ai sẽ liếc mắt nhìn bọn họ một cái?

Ở nơi khác, Garfield ngồi ở ghế sau máy bay nhắm mắt dưỡng thần, trong đầu hiện lên các loại kế hoạch tác chiến. Đột nhiên, cũng không biết vì sao một gương tuần tú chậm rãi hiện lên.

Nụ cười như không cười, ánh mắt, khóe môi kia....

Bỗng nhiên hần mở mắt.

Không đúng, Gia Lôi hôm nay biểu hiện khác xa lần đầu tiên bọn họ gặp nhau. Bộ dáng hôm nay kém rất nhiều. Mặc dù Gia Lôi là người bất chấp thủ đoạn, nhưng là người không khuất phục. Không có khả năng sẽ tham sống sợ chết mà không dám phản kháng, ngoan ngoãn gơ tay đầu hàng.

Hắn còn nhớ rõ ràng ánh mắt Gia Lôi khi tàn nhẫn giẫm lên mặt hắn. Đôi mắt độc ác mang theo khí thế hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng. Nếu thuộc hạ không tới đúng lúc, có phải mặt hắn thật sự đã rách dưới chân Gia Lôi?

Đó là sỉ nhục lớn nhất trong cuộc đời này của hắn. Nếu không phải gặp ám toán, sao có thể bị Gia Lôi chiếm được ưu thế dễ dàng như vậy? Đặc biệt một chân kia, khiến hắn khắc cốt ghi tâm.

“Thiếu Tướng?”

Máy bay đã ở cổng lớn quân bộ, người phi công xoay người nhìn cấp trên có sắc mặt không tốt lắm, thử dò hỏi.

“Chờ một chút.”

Cũng không vội vã xuống, Garfield một lần nữa nhắm mắt lại trầm tư.

Vì báo thù riêng, hắn tự mình ra trận bắt giữ Gia Lôi. Nhóc con kia cũng có bản lĩnh, cùng hắn chơi trốn tìm suốt một tháng.

Vốn định bắt được người sẽ giáo huấn một trận ra trò. Lại bị Gia Lôi làm cho mất hứng thú. Hắn đối với người không có can đảm chưa bao giờ nhìn một cái.

Nhưng nếu hết thấy đều là Gia Lôi diễn kịch thì sao? Nhìn thấu bản tính của hắn, nên Gia Lôi cố tình dùng phương thức để cho hắn chán ghét và mất hứng thú. Gia Lôi nhờ đó sẽ tìm được đường sống trong chỗ chết, cũng không cần lo lắng hắn bám riết không bỏ. Đây thật ra là chủ ý tuyệt hảo.

Đương nhiên muốn biết suy đoán đúng hay không, còn cần một chứng cứ, mà chứng cứ.....

“Mở bản đồ khu phố buôn bán kia cho ta.”

Nghe nói người nuôi lớn Gia Lôi đã tiếp nhận cải tạo giới tính, lúc này người đang ở Tân Dân Cục. Nếu hết thấy thật sự như hắn sở liệu, Gia Lôi chọn bị sa lưới ở khu phố buôn bán kia hẳn là có mục đích.

Quả nhiên, click mở màn hình điện tử, liếc mắt một cái liền thấy được cục cảnh sát ở khu phố buôn bán vừa vắn bên cạnh Tân Dân Cục.

Ngón tay nhẹ gõ tay vịn, Garfield nở nụ cười, không chỉ là nhàn nhạt cong khóe môi, mà là sung sướng cao giọng cười to.

Hắn thực hưng phấn, hắn đoán được Gia Lôi muốn làm cái gì. Nhưng hắn lại đoán không ra Gia Lôi làm như thế được. Tay mang vòng khống chế năng lực biến thân của giống đực, lại bị nhốt trong phòng điện tử, dưới sự theo dõi gắt gao. Bốn phương tám hướng đều là cảnh sát, Gia Lôi muốn thoát thân rất khó, sao có thể cứu người?

Nhưng hắn cũng biết Gia Lôi không phải người khinh suất. Người này dám mạo hiểm, tất nhiên nắm chắc an toàn trở ra. Gặp phải đối thủ giảo hoạt, trí dũng song toàn như vậy, sao có thể không hưng phấn?

“Quay lại, đi cục cảnh sát 122.”

Hắn muốn đích thân đi nghiệm chứng khả năng thần kỳ kia.

Cục cảnh sát 122?

Người phi công quét mắt nhìn màn hình điện tử, trong lòng sửng sốt. Đây không phải chỗ bọn họ vừa mới rời khỏi sao?

Nếu là Thiếu Tương đại nhân phân phó, cấp dưới tất nhiên không dám chần chờ. Khởi động máy bay quay đầu thẳng đến cục cảnh sát 122.

Mà những binh lính khác bị ném lại chỉ có thể trở mắt nhìn Thiếu Tương đại nhân bỏ đi...

Mà trong chốc lát hình như còn có hội nghị sắp diễn ra thì phải? Vậy..... Thiếu một vị Thiếu tướng tham gia hẳn là không có gì vấn đề gì chứ?

“Tốc độ nhanh hơn đi.”

Gia Lôi hiện tại ở phòng giam?

Gia Lôi đương nhiên đã chạy trốn. Không đúng, ai đó mang theo Vũ Khan nghênh ngang đi đến cổng lớn Tân Dân Cục.

Mà đánh chết Gia Lôi cũng không thể tưởng được, Garfield nhanh như vậy liền trở lại.

Cho nên nói đừng xúc phạm ma quỷ. Lúc trước nếu không phải trong lúc nhất thời xúc động giẫm lên mặt người ta sao gặp phải nhiều rắc rối như vậy chứ?

“Đại ca như vậy thật sự ổn chứ?”

Nước mắt lưng tròng nhìn Gia Lôi một thân cảnh phục đặc biệt có khí thế, Vũ Khan càng chạy bước chân càng chậm.

Hắn hối hận. Thật sự hối hận. Không phải hối hận cùng đại ca đóng kịch vào tù, càng không phải hối hận đánh mê một cảnh sát, còn lột sạch quần áo. Hắn hối hận chính là mình ngu xuẩn đi theo đại ca xông vào Tân Dân Cục.

Tân Dân Cục là chỗ nào? Đó là nơi giống đực nghe được tên liền sẽ theo bản năng che lại bộ vị. Vào chỗ này còn có thể đi ra chỉ có hai loại: một là chết, hai là..... so với chết còn khó chịu hơn, không phải sao?

Là giống đực mà mỗi ngày nằm yên để người ta áp? Còn phải sinh con!

“Đại ca.....!”

Âm thanh khóc càng lớn.

“Cầu xin buông tha cho ta đi. Chúng ta đổi kế hoạch không được sao? Hay đổi vai, đại ca làm người ký hợp đồng kia nha?”

Trần an vỗ nhẹ phía sau lưng hắn, Gia Lôi ép buộc lôi kéo người không muốn kia hướng đến cửa.

“Ngoan, chúng ta không phải thật sự đi cải tạo, kéo dài thời gian là được.”

“Nhưng vạn nhất làm giả hoá thật thì sao? Ta đây đã có thể.....”

“Vũ Khan, thời gian cũng không nhiều, tuy rằng phòng giam bị động tay chân tạm thời sẽ không có người phát hiện cái gì. Nhưng người cũng nói vạn nhất, vạn nhất ngoài ý, mà chúng ta lại ở Tân Dân Cục, người đoán kết quả sẽ như thế nào?”

Như thế nào? Luật Liên bang quy định, bất luận ý đồ nào nhiễu loạn, phá hư tài sản cộng đồng đều sẽ chịu xử phạt nghiêm khắc. Đối với chuyện kéo dài an toàn của nhân loại Liên bang quản đặc biệt nghiêm. Tân Dân Cục tạo ra “sinh mệnh mới”, tất nhiên quan trọng của quan trọng. Không có ai tin tưởng hắn cùng đại ca tới nơi này chỉ là du ngoạn. Chỉ sợ đến lúc đó tiếp đón cũng không cần đánh, trực tiếp đưa bọn họ gặp Tử Thần thôi.

Nghĩ thông suốt, Vũ Khan cũng chỉ biết nhận mệnh. Lau mồ hôi trên trán, Gia Lôi kéo người tiếp tục đi.

Ertan, qua hôm nay Vũ Khan cùng đại ca không còn thiếu người cái gì. Về sau đừng ý vào công nuôi dưỡng mà ép uống chúng ta.

Khi Garfield tới Tân Dân Cục, liền bắt cảnh vệ tiến hành điều tra. Thật vất vả tìm được Gia Lôi. Lúc này Gia Lôi đã đem Ertan suy yếu nhét vào sau máy bay. Đây là chiếc máy bay mới tinh màu tím giống khối thủy tinh sáng lóa mắt.

Đây là loại máy bay mới được nghiên cứu phát minh ra, có công năng vượt trội, bên ngoài cũng chưa phổ biến. Đơn vị có thể sử dụng nó cũng không nhiều, Tân Dân Cục chỉ có một chiếc.

Gia Lôi có thể thoát thân dễ dàng?

Đúng là thật thông minh. Đáng tiếc vận khí kém một chút.

Cái gì cũng không nói, Gia Lôi dùng sức đóng cửa máy bay. Vũ Khan liếc mắt nhìn Gia Lôi một cái, khởi động máy. Chiếc máy bay nhanh chóng biến mất không còn thấy bóng dáng.

Hết thấy mọi diễn biến đều thu vào mắt Garfield. Hắn cũng không có ra tay ngăn trở.

Dù sao cản ngăn cũng không được, hơn nữa người hắn cần không phải còn đứng ở nơi đó sao?

“Ta bắt được người rồi.”

Khóe môi cong cong.

Câu “bắt được người” ý tứ đại khái chỉ có Gia Lôi cùng Garfield mới nghe hiểu.

Lần này, không phải Gia Lôi nhường hắn, mà là hắn bắt được yếu điểm của Gia Lôi. Hắn còn hung hăng đá một chân thật thống khoái.

Gia Lôi nheo mắt, chỉ chốc lát sau lại nở nụ cười. Đôi môi mỏng đỏ tươi lộ ra vài phần tà mị phong tình.

Môi mỏng hé mở, giọng nói trong trẻo mang theo vài phần du dương thánh thót.

” Jia Paer Garfield, dù người dùng võ lực bức bách ta, ta cũng sẽ không cùng người vui vẻ...”

Cái..... Có ý tứ gì? Bọn họ có phải nghe được cái gì bí mật khó lường gì hay không?

Mấy cảnh vệ không khỏi suy đoán.

Garfield đột nhiên trầm xuống. Hắn phát hiện mỗi lần chạm mặt Gia Lôi cảm xúc sẽ mất không chế. Cảm giác rất mới mẻ, mới mẻ này làm hắn ngứa răng.

Hắn cảm thấy một đồng tài liệu còn chưa đủ kinh người.

Gia Lôi lại mở miệng trước, tốc độ nói chuyện rất nhanh.

“Lần đầu tiên người quần lấy ta, ta đã nói đừng đến phiền ta, bằng không ta còn giẫm mặt người. Người tức giận phái người truy đuổi ta khắp Ngân Hà. Ta cũng chạy thoát một tháng, người còn muốn như thế nào? Đừng tưởng rằng người là Thiếu tướng thì ghê gớm. Ta nói đối với người không có hứng thú chính là không có hứng thú. Người đeo bám bao lâu cũng không được.”

Vừa bước đi vừa nói như là một người bị kích động vì chịu quá nhiều ủy khuất, muốn phát tiết cảm xúc. Gia Lôi lộ vẻ mặt tức giận bất bình đi tới đi lui. Nhóm cảnh vệ lặng yên vây quanh bất tri bất giác thả lỏng cảnh giác. Gia Lôi từng bước thoát khỏi vòng vây họ cũng không biết.

Có thể thấy được bất quá uy vô!

Giẫm mặt? Giẫm như thế nào? Trực tiếp dùng chân?

Bị ra lệnh chặn đường truy bắt người trong một tháng? Hình như nghe nói qua nguyên nhân Thiếu Tướng ra lệnh cũng không phải vì dân trừ hại. Vậy là báo thù sao?

Không đúng, cái này gọi là dùng tài nguyên nhà nước truy bắt tình nhân của mình. Quả nhiên chỉ có Thiếu Tướng đại nhân mới dám làm.

Đủ các loại tư tưởng thượng vàng hạ cám, những ánh mắt càng lúc càng ái muội nhìn chằm chằm Garfield.

Ấn đường hắn loạn nhảy, hàm răng cang ngứa.

Những lời này nói cũng không lâu. Kỳ thật từ khi Gia Lôi mở miệng đến dứt lời còn chưa đến hai phút. Chờ đến bước chân ra khỏi vòng vây, Gia Lôi không cho kẻ nào có cơ hội phản ứng, chạy về phía bên phải trốn.

Nơi đó có một miệng cống, đi vào có thể từ bên trong khóa trái cửa. Gia Lôi cùng Vũ Khan chính là từ nơi đó đem Ertan cứu ra. Hiện giờ thời gian không nhiều lắm, chẳng sợ đi vào cũng không có đường lui, cũng chỉ có thể chấp nhận dùng tạm.

Nhảy người vào, đóng cửa, khóa trái. Động tác liên tiếp liền mạch lưu loát, Gia Lôi cúi đầu nhìn tay áo bị xé rách một mảnh to.

Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa bị Garfield bắt. Không hổ là Thiếu tướng, phản ứng rất mau lẹ.

Ngoài cửa, Thiếu Tướng đại nhân sắc mặt hoàn toàn đen kịt. Danh dự tôn nghiêm của hắn, danh hiệu “chiến mà không bại” xưa nay đã bị Gia Lôi một lần lại một lần phá hỏng. Đây là sỉ nhục, hắn thề tuyệt đối sẽ không cho Gia Lôi sống tốt.

“Bên trong là chỗ nào?”

Không có quay đầu lại, chỉ là trầm giọng hỏi. Garfield sợ mình quay đầu lại sẽ thấy những ánh mắt ái muội phía sau, sẽ nhin không được mà phát điên đánh người.

Vì sao đường đường Thiếu tướng lại yêu sâu sắc tên đạo tặc. Hay đây là tình yêu sét đánh như lời đồn. Đại khái trước hừng đông toàn bộ Hệ Ngân Hà sẽ ồn ào huyên náo vì tin tức này.

Thử tưởng tượng khi ba mẹ của hắn nghe được sẽ có biểu tình gì, Garfield dùng sức nghiền răng ken két.

“Bên trong là đường thông ra cửa, nhưng không phải ra cổng Tân Dân Cục, mà là tiến vào khu cải tạo gen. Bởi vì nơi này có một phòng bí mật trữ gen giống cái quý hiếm, cho nên đã được bảo vệ cẩn mật. Cửa này chỉ có người ở bên trong mở, bên ngoài ai cũng mở không ra.”

Người nói chuyện là Cục trưởng Tân Dân Cục. Trong cục đã xảy ra chuyện lớn như vậy hẳn tất nhiên phải thấp thòm toàn bộ hành trình. Có một đạo tặc tự do lộng hành ở chỗ quan trọng như thế này, Cục trưởng liền muốn khóc, nào còn có tâm tư hóng hớt chuyện bát quái chứ?

Vận đen lại đổ xuống đầu hắn, cố tình khi sắp đuổi kịp lại xuất hiện tình huống xấu. Bản điện mười năm nay cũng không có một lần chập chờn sao lại bị hỏng?

Những người khác cũng không khỏi nhú mày, gen giống cái quý hiếm tồn tại trong truyền thuyết chưa có thật sự xuất hiện. Từ khi nghiên cứu được công bố ra tới nay, những gen trội đều trở thành sở hữu của giống đực.

Bọn họ khát vọng có thể có giống cái sống đến bạc đầu xuất hiện. Khát vọng có thể có mấy đứa trẻ khỏe mạnh kêu mình là ba ba. Mà hết thấy chỉ có giống cái quý hiếm mới có thể làm được. Cho nên dù chưa bao giờ từng xuất hiện giống cái quý hiếm, nhưng hết thế hệ này đến thế hệ khác, người ta vẫn chờ mong người đó xuất hiện.

“Để hai người canh giữ tại chỗ này, những người khác cùng ta đi vào khu tạo gen.”

Garfield hạ lệnh rồi mang theo người đi. Họ đi vài bước, phía sau miệng cống chấn động, tiếng cảnh báo vang lên.

“Cảnh báo, cảnh báo, hệ thống điện đã bị tấn công.”

“Cảnh báo, cảnh báo, hệ thống tiến vào tê liệt trí năng đếm ngược, 10, 9, 8.....”

“Cảnh báo, cảnh báo, không thể khởi động hệ thống bảo vệ đầu cuối. Chấp hành diệt trừ mối nguy hiểm.”

Không cần phải nói, cái gọi là mối nguy hiểm nhất định là Gia Lôi.

4. Chương 4: Cuộc Sống Mới

Lầu ba.

Trong phòng cải tạo gen lúc này như cảnh siêu bão quét qua Đài Loan. Vách tường rắn chắc ẩn hiện vết nứt. Những sợi cáp điện bị đứt đang lóe sáng. Vật dụng bày biện bay ra tứ phía. Các loại thiết bị không ngừng nổ lách tách. Ánh đèn chớp tắt liên tục. Một cái bồn đang không ngừng cuộn cuộn sóng.

Cảnh tượng tương đối quỷ dị.

“Cảnh báo..... Cảnh báo..... Chấp hành.....”

Đau quá. Ai đang nói chuyện? Cảnh báo cái gì? Chấp hành cái gì?

Gian nan vươn tay, Gia Lôi vẫy vùng trong cái bồn tràn ngập chất lỏng. Cố bò ra ngoài, nhưng vài lần duỗi tay đều chỉ là phí công. Vách bồn cản bản không có chỗ bám, bởi vì giây giụa mà càng bị kéo sâu hơn. Chất lỏng lên tới cổ làm toàn bộ thân thể trở nên càng nặng nề.

Mệt mỏi quá. Đôi mắt không mở ra được. Lỗ tai cũng giống bị một đồ vật bịt kín, nghe loáng thoáng mơ mơ hồ hồ. Mỗi tế bào trên người đều đau nhói như bị cắn xé. Dây thần kinh bị kéo căng. Xương cốt bị gặm nhấm.

Nếu không phải còn sót lại vài phần ý thức nói cho biết chính mình đang ở tình trạng nguy hiểm, Gia Lôi nhất định sẽ lập tức mặc kệ cho hôn mê đi.

Thống khổ quá. Đang ở địa ngục nhân gian sao?

Lại một lần nữa đem bàn tay hướng đến vách bóng loáng. Ngón tay run rẩy chưa đụng tới vách, một luồng sáng chói mắt đột nhiên chiếu xuống trên người Gia Lôi.

” Á! ”

Đau đớn từ mu bàn tay thẳng tới đại não. Chỉ vài giây, ý thức trong đầu Gia Lôi không còn, chỉ là màu trắng xóa.

Chờ chết lặng biến mất, tiếp theo lại là tra tấn như lột da bể xương cốt. Nếu nói vừa rồi Gia Lôi còn có thể tìm từ hình dung thống khổ là “xé rách” hay là “gặm cắn”, hiện tại trừ “rên rỉ” không có từ để hình dung, cũng nói không nên lời.

“Ertan... Người.....”

Một hồi lâu, đại não khôi phục tư duy bình thường. Vì để chính mình không đến mức bởi vì không chịu nổi thống khổ mà ngất, Gia Lôi mạnh mẽ dời đi lực chú ý.

Chất lỏng này chứa đựng gen giống cái quý hiếm, vốn dành cho Ertan, người đã được Gia Lôi cứu đi. Thời điểm tên kia đang bị người ta lột sạch ném vào trong bồn, nếu không phải Gia Lôi nhanh tay, nói không chừng Ertan cũng có thể nhắm nháp đến tư vị “mới lạ” “kỳ diệu” này.

Phi, khó trách hơn một ngàn năm qua chưa từng có người nào có thể thông qua cải tạo để trở thành giống cái quý hiếm. Đây là chỗ nghênh đón cuộc sống mới sao? Căn bản là hành hạ tàn khốc đến chết.

Chính phủ Liên Bang không dám dùng công dân bình thường làm thí nghiệm, liền dùng tội phạm bị bắt. Quả thực so với đạo tặc còn đối trá hơn.

Cũng bởi mình xui xẻo. Nếu không phải vì chạy trốn mà phá hủy bản điện điều khiển, lại không cẩn thận bị điện giật mà rớt vào cái bồn cổ quái này, cũng sẽ không.....

Ta không muốn chết! Ta còn chưa có cưới vợ, còn chưa có sinh con, còn chưa có trở thành đạo tặc xếp hạng cao nhất trong danh sách truy nã.

Còn nhiều nguyện vọng như vậy chưa có thực hiện, sao có thể chết?

” Ừ ừ! ”

Miệng há thật to, trong cổ họng chỉ có thể phát ra âm thanh không rõ.

Ánh sáng lại chiếu vào, rốt cuộc cũng thấy rõ bộ dạng của Gia Lôi trong bồn chất lỏng.

Tia laser mạnh nhất bắn vào không phải hủy diệt tính mạng sao? Nghe nói cả Thú Hoàng cũng ngăn cản không được uy lực của nó. Cả loại vũ khí này Tân Dân Cục cũng có.

Nhưng mà hình như đã bị bắn trúng hai lần? Vì sao ta còn sống?

Đang mệnh mang suy nghĩ, thân thể trầm xuống, bọt nước lại văng khắp nơi, lần thứ ba tia laser thật mạnh bắn vào ngực Gia Lôi.

Đầu ngưỡng về phía sau, rồi thân thể co lại, trước mắt từ trắng thành đen, Gia Lôi mất ý thức.

Không có ý thức tất nhiên nhìn không tới chung quanh có vòng sáng lập loè xoay quanh, cũng nhìn không thấy vòng sáng đó đang dần dần co lại, chậm rãi hình thành một khối chặt chẽ bao lấy Gia Lôi.

Nháy mắt chất lỏng dao động mãnh liệt. Tốc độ chớp tắt của những tia điện tăng lên. Mọi thứ như rung chuyển, có thể thấy được bằng mắt thường tốc độ che trời lấp đất ủa vào bồn cải tạo gen.

“Đoàn!”

Âm thanh rất lớn vang lên đồng thời khi nhóm người Garfield mở cửa phòng cải tạo gen ra. Một lực rất lớn đánh ập vào trước mặt, chấn động mạnh, cảnh báo lại một lần nữa réo vang.....

Toàn bộ Thủ Đô, thậm chí toàn bộ Hệ Ngân Hà đều bởi vì Tân Dân Cục bị nổ lớn mà không ngừng sôi sục. Mọi công dân đều khiếp sợ đồng thời lại nghi hoặc.

Tân Dân Cục sao lại phát sinh vụ nổ lớn? Là phá hoại hay là sự cố ngoài ý muốn? Nếu là sự cố ngoài ý muốn thì ai chịu trách nhiệm? Nếu phá hoại thì do ai động tay chân?

Phải biết rằng Tân Dân Cục cũng không phải địa phương bình thường. Nơi đó có khoa học kỹ thuật cao cấp nhất, thiết bị tiên tiến nhất, cơ sở hạ tầng vững chắc nhất, bảo vệ nghiêm ngặt nhất Liên bang. Khi tỉ lệ sinh đẻ không cao, Tân Dân Cục là thánh địa trong lòng mọi người. Huống chi nơi đó còn có hi vọng tạo ra giống cái quý hiếm.

Ở nơi như vậy xảy ra sự cố ngoài ý muốn là lấy cớ, cũng không thể chấp nhận!

Chính phủ Liên Bang không muốn làm dân chúng thất vọng, càng không muốn mất thể diện.

Ngày đó huy động quá nhiều nhân viên. Sau khi vụ nổ lớn, giống được từ bốn phương tám hướng chạy đến cứu viện rất nhiều. Muốn giấu cũng giấu không được.

Cho nên trải qua xem xét, Chính phủ Liên Bang vẫn công bố sự thật. Nhưng công bố này không có bình ổn phần nộ của dân chúng, ngược lại làm phần nộ càng trở nên gay gắt.

Một đạo tặc nho nhỏ dựa vào cái gì vào Tân Dân Cục như vào chỗ không người?

Tân Dân Cục không phải được xưng an toàn nhất Liên bang sao? Những cảnh vệ đâu? Mật điện tử giám sát toàn bộ Tân Dân Cục đâu? Lúc ấy những thứ đó đều ở nơi nào?!

Dân chúng khiển trách cùng nghi ngờ. Âm thanh mắng nhiếc không dứt bên tai khiến cho Chính phủ Liên Bang từ trên xuống dưới không được bình an.

Vì để cho dân chúng vừa lòng, Chính phủ Liên Bang và Thủ Hoàng cùng nhau hạ lệnh cho toàn bộ các nhân viên và tướng quân nghiêm trị không tha đối với những đạo tặc vô pháp vô thiên.

Tóm lại dùng máu đạo tặc bình ổn dân chúng, thuận tiện cũng vẫn hồi một ít mặt mũi cho Chính phủ Liên Bang.

Đáng thương cho giới đạo tặc, phải có một khoảng thời gian sống không yên ổn. Mà người khởi xướng hết thấy chuyện này, Gia Lôi lại thanh nhàn nhất.

Lúc này, người nào đó đang lỏa lồ, bên hông quấn một vòng lá cây núp trong rừng. Gia Lôi đang trông mong cùng hy vọng có người đến để đánh cướp, mong muốn mau chóng thoát khỏi cuộc sống dã nhân.

Mà thật ra Gia Lôi đã ở trong núi vài ngày, trừ cây chính là cỏ, cũng không biết mình làm như thế nào đến được nơi đây.

Khi tỉnh lại, trừ thân thể trần trụi tìm không thấy bất cứ cái gì quen thuộc, bao gồm thẻ chứng minh thân phận đeo ở cổ tay.

Tầm thẻ chứa tất cả gia sản đâu?

Tốt thôi, đạo tặc không nên rối rắm với có hộ khẩu hay không hộ khẩu, có tiền hay không có tiền. Nhưng dù sao cũng phải có vật che thân chứ? Từ ba tuổi trở đi Tiểu Gia Lôi không tùy tiện gặp khách. Lá cây rách cuộc không phải quần áo, gió nhẹ thổi qua cũng thấy quái quái.

Từ từ, có sự cố.

Mắt híp híp nhìn ra xa xa.

Một đám khói đen. Có một máy bay cá nhân từ trên cao rớt xuống, một đầu chui vào mặt cỏ, đuôi bốc khói.

Ngay sau đó, có một người bị thương lão đảo chui ra, tay che lại ngực, lưng lay chạy đến bên này.

Ha ha, con mồi ngon. Người này rõ ràng bị trọng thương, lại đang bị người đuổi giết không đường trốn. Ta không cần phí sức lực cũng có thể có toàn bộ gia sản của hắn. Còn nữa máy bay kia cũng là hàng tốt, sửa chữa một chút có lẽ còn có thể miễn cưỡng sử dụng.

Có thể rời khỏi nơi này tới tụ họp cùng bọn Vũ Khan.

Dùng đầu lưỡi chậm rãi liếm láp cánh môi đỏ tươi. Đã quyết định chủ ý, Gia Lôi không có ản mình, cười như không cười bước đến chỗ người kia.

Càng đến gần, Gia Lôi rốt cuộc thấy rõ bộ dáng người kia, nhưng chỉ liếc mắt một cái đã khiến cho Gia Lôi căng thẳng thần kinh.

Người này rất nguy hiểm. Mặc dù lúc này hắn bị trọng thương suy yếu, thoát nhìn chặt vật bất kham, nhưng trên người tản ra hơi thở kinh người.

Càng đáng sợ chính là vì sao người này vẫn đang cười?

Đôi mắt tím nhạt chuyển động lộ ra ý cười. Cũng không biết là đang cười ta đang chặt vật, hay là đang cười người khác nhỏ yếu. Có thể đem nhân vật như vậy bức đến hiểm nguy, vậy kẻ địch của hắn hẳn là cũng trả giá thảm khốc?

Nhưng cho dù như thế, hắn vẫn sống tốt, ít nhất trước mắt là còn sống.

Ở trong đầu cân nhắc lợi hại một phen, Gia Lôi cảm thấy mình không cần phải trở thành vật hi sinh trước phản công của dã thú gần chết. Cùng lắm thì chờ người này chết đi, sau đó đi cướp đồ.

Dù sao ta cũng không ngại mặc quần áo người chết.

Nghĩ đến đây, Gia Lôi cười tránh ra, rồi lại bị chặn đường.

“Giống cái?”

Mẹ nó, người nói ai?!

5. Chương 5: Biến Thân

Sullivan Elvis không nghĩ tới mình ở nơi hẻo lánh này nhìn thấy một giống cái. Bởi vì giống cái đều là từ nam tính bình thường cải tạo mà thành, đa số bọn họ thân thể đều không tốt lắm, thậm chí thể chất so với nữ tính bình thường còn không bằng. Cho nên nói thật ra, hắn cũng không thích giống cái.

Hắn luôn cho rằng nếu ông trời cho mình một ‘cây súng’, thì không thể lãng phí đi sinh con cho người khác, quá không có tâm huyết.

Vì quan niệm khắc sâu trong tư tưởng bấy lâu nay, nên ấn tượng của Sullivan đối với Gia Lôi tương đối không tốt. Dù là giống cái trước mắt này cùng những giống cái hắn đã gặp qua có khác biệt thật lớn.

Người này thực khỏe mạnh, làn da thực trắng nhưng không phải tình trạng tái nhợt mà là làn da trắng hồng hào. Người này cũng hoàn toàn không yếu đuối, thậm chí vừa mới rồi còn muốn nhân lúc hắn gặp nạn mà đi hôi của.

Nhưng giống cái vẫn là giống cái, một kẻ vứt bỏ tự tôn chủ động cúi đầu thì không đáng được hắn xem trọng.

“Người đàn ông của người đâu? Không phải sinh không ra con nên bị quăng đi chứ?”

Không chút khách khí dùng ngữ khí trào phúng đả kích gây tổn thương người khác (hắn tự cho là vậy).

Sullivan biết Gia Lôi không dám ra tay. Hắn cũng không sợ Gia Lôi ra tay. Một giống cái nhỏ nhỏ lấy cái gì gây thương tích cho hắn?

Gân xanh thái dương Gia Lôi nhảy nhảy, nhin rồi lại nhin mới không có để mình phát khùng.

Tên này nói sinh con? Ta có nghe lầm không? Ở trong mắt hắn, ta là giống cái sao?

Nheo mắt lại Gia Lôi nỗ lực phân tích các sự việc đã trải qua. Cái bòn chất lỏng cổ quái, đau đớn thể xác, tia sáng cực mạnh bắn vào người bất tỉnh, không thể hiểu được vì sao tỉnh lại ở một chỗ xa lạ, lại có vòng ánh sáng LL, thân thể trần trụi.....

Xâu chuỗi từng cái lại đáp án cuối cùng làm Gia Lôi không thể nào bình tĩnh.

Ta thật sự biến thành giống cái?! Lại là loài quý hiếm trong truyền thuyết mà các nhà khoa học hay nói.

Nghe nói, giống cái quý hiếm có được sức mạnh và tuổi thọ ngang giống đực hùng mạnh. Nghe nói, giống cái quý hiếm có thể sinh cho giống đực vài đứa con cũng không cần lo lắng sẽ bị thương thân thể. Nghe nói, giống cái quý hiếm còn có thể giữ lại sức mạnh chủng tộc nên có thể chiến đấu như giống đực....

Thật nhiều nghe nói đó đã từng làm Gia Lôi khát vọng. Thậm chí Gia Lôi từng ảo tưởng, nếu thật sự mình gặp giống cái như vậy nhất định sẽ không từ thủ đoạn để có được đối phương, để đối phương sinh cho mình vô số đứa con, cả đời cũng không sợ đối phương rời xa mình.

Thật ra toàn bộ giống đực trong Hệ Ngân Hà cũng từng có ảo tưởng như vậy. Có con nói dối là mục tiêu suốt đời của giống đực. Có thể có bạn đời không nữa đường bỏ mình lại, sao không phải khát vọng trong xương tủy của giống đực?

Cầu khẩn có được giống cái quý hiếm, mà khi chính mình biến thành giống cái quý hiếm thì chỉ muốn đi giết người.

Ta thề, nếu ai dám đánh chủ ý lên cái mông của ta, ta liền giết cả nhà hắn!

Căn bản không biết Gia Lôi suy nghĩ cái gì, chỉ nhìn thấy Gia Lôi thở không xong, sắc mặt đỏ tươi, Sullivan hiểu lầm Gia Lôi đang tức giận nhưng không dám nói. Nháy mắt, trong lòng hắn lại nổi lên ác ý vài phần.

“Cút.”

Lạnh lùng vút ra một chữ, nói xong còn dùng ánh mắt ghê tởm dòm ngó vòng lá vây quanh eo Gia Lôi. Sullivan tiếp tục bước đi về phía.

Gia Lôi quả thực bị chọc giận đến bậc cười.

Người này dùng ánh mắt gì vậy? Đeo lá cây thì sao? Là giống cái thì phải e ngại sao? Người này nhất định mắt có vấn đề, bằng không sao đối với cái vòng LL của giống cái một chút phản ứng cũng không có?

Nhẹ liếc mắt nhìn bóng dáng đã biến mất của người kia, Gia Lôi cong lưng sờ soạng đám lá cây.

Không nóng nảy, ta sẽ chờ đến khi người gần tắt thở, sẽ hung hăng hành hạ trả lại nhục nhã cho người. Trước mắt vấn đề là phải làm như thế nào giấu mình đi để kẻ thù của người này không thấy được, không chừng họ cũng có bệnh như người này!

Tay chân lạnh lẽo bắt lấy “dụng cụ” che giấu dấu vết do mình mới vừa lưu lại.

Vừa trốn lên một cây cổ thụ, Gia Lôi liền thấy liên tiếp hạ xuống bốn máy bay tại chỗ máy bay bị nạn kia.

Ai nha, là máy bay tư nhân xa hoa đó, nhìn thôi đã khiến cho người ta chảy nước miếng rồi!

Gia Lôi lập tức quyết định từ bỏ mục tiêu vốn có. Bốn máy bay kia mới là con mồi, yêu cầu một đòn tất thắng.

“Loạt soạt, loạt soạt.....”

Tiếng bước chân vang lên, mười hai giống đực đi vào rừng cây. Bọn họ cầm trên tay dụng cụ truy tìm tung tích. Dụng cụ có thể phân biệt ra người hay động vật. Hệ thống cảm ứng W còn có thể chuẩn xác bắt giữ nhiệt lượng của dấu chân lưu lại, phân tích ra dấu chân là lưu lại khi nào, thậm chí là ai lưu lại. Đường nhiên chuyện này làm được khi có gen đối ứng lưu trữ trong hệ thống.

“Đội trưởng hình như ta ngửi thấy mùi giống cái.”

Một người vóc dáng nhỏ gầy hít hít mũi, chần chờ mở miệng.

“Ta thấy người muốn có giống cái đến điên rồi? Khu vực này quá hẻo lánh, căn bản không có người cư trú, có giống cái nào rảnh rỗi chạy đến nơi đây du ngoạn? Cũng không sợ nửa đường phát bệnh sao.”

“Đừng ảo tưởng nữa, nhanh đi làm việc.”

Người đứng kế bên đẩy đẩy bả vai, vài người lăm nhăm lăm bầm tiếp tục đi về phía trước.

Người kia không nói nữa, nhưng đầu quay đông quay tây nhìn. Hắn tin tưởng cái mũi của mình không có ngửi sai. Nơi này khẳng định có giống cái, chỉ là mùi trong không khí rất nhạt, hắn không có chứng cứ không dám lại nói bậy.

Chờ tiếng bước chân đi xa, Gia Lôi từ chỗ ẩn nấp lộ đầu ra, nhìn nhìn chung quanh. Phát hiện thật sự an toàn mới cười tủm tỉm bụng con chim màu xám đang ôm chặt chẽ trong lòng ra. Con chim bị nghẹn trợn trắng mắt, thực sự đáng thương.

“Cám ơn người, con chim thối hoắc.”

Nhẹ nhàng vỗ về lông chim, Gia Lôi dùng ngữ khí ôn nhu miễn bàn.

Con chim không hề cảm kích. Nếu không phải thật sự không có sức lực, nó thật muốn bay lên dùng cánh tát Gia Lôi hai cái.

Quác quác..... nó trêu ai chọc ai? Ở trong rừng tản bộ lại bị người này bóp cổ lòi đi khắp nơi. Cuối cùng còn đem nó đưa tới chỗ cao như vậy, còn có ý đồ muốn bóp cổ nó đến chết. Cái người này quả nhiên đáng giận mà, dám dùng chúng nó che giấu mùi vị. Tùy tiện bắt chim còn chưa nói, thời điểm không cần lại ghét bỏ mùi hương của nó không tốt. Thối thì có gì sai sao?!

Đem con chim thối bị phần ném tới một bên, Gia Lôi từ giữa không trung nhảy xuống. Phát hiện mình hiện tại nhanh nhạy hơn trước, sức lực tựa hồ cũng càng mạnh hơn, làm cho tâm tình buồn bực tốt hơn một ít.

Dùng tốc độ thật nhanh chạy ra khỏi rừng cây, nhắm một chiếc máy bay chui vào, đóng cửa, ngồi xuống.

Thực tuyệt, nhìn bằng điều khiển cũng biết máy bay này rất tốt, hoàn toàn không cần lo lắng bay đến nửa chừng sẽ rơi xuống.

Ngón tay linh hoạt thao tác như bay múa. Chỉ nghe được một tiếng “bíp”, mã khóa bị loại bỏ, từ trạng thái chờ biến thành trạng thái khởi động.

“Đồ ngu chính là đồ ngu, mật mã là cái gì, nghĩ phức tạp sẽ không mở ra sao? Nhìn xem, chỉ cần khôi phục thiết bị như khi xuất xưởng, thì mở ra thực nhẹ nhàng.”

Nói nhẹ nhàng thì ai lại đặt mật mã làm gì? Nói đi nói đi, Gia Lôi bắt quá là đang khoe khoang mà thôi.

Miệng lăm bầm tự nói, động tác trên tay lại không có dừng.

Súng nâng lên cao, nhắm chuẩn, bắn....

Vài tiếng “ầm ầm ầm” vang lên. Máy chiếc máy bay còn lại trong chớp mắt biến thành một đồng phế phẩm.

Như vậy không cần lo lắng sẽ có đuôi bám theo.

Kế tiếp phải gì? Đương nhiên là rời khỏi chỗ này. Nhưng rời đi như vậy lại có chút không cam lòng.

Ta còn chưa có giẫm vào mặt tên kia!

Cũng không biết có phải giẫm chân vào mặt Garfield rồi nghiện hay không, Gia Lôi phát hiện mình hiện tại đặc biệt thích giẫm chân vào mặt kẻ địch chơi. Càng là giống đực mạnh, giẫm lên càng thoải mái.

“Tọa độ 1.227498.”

Giọng trầm thấp, còn mang theo vài phần khàn khàn từ ghế sau vang lên, Gia Lôi kinh ngạc đến nhảy dựng.

Không cần quay đầu lại, nghe giọng liền biết là ai.

Người này quả nhiên không phải nhân vật đơn giản. Nếu hắn là địch, ta đại khái đã sớm chết. Đường nhiên, hiện tại hắn cũng không xem như bằng hữu, sở dĩ không có ra tay tiêu diệt ta có lẽ bởi vì không giải được mật mã?

“Ta vì cái gì phải nghe ngươi? Ta không ngờ, đem ngươi đưa về nhà, ta còn mạng sao?”

Cười nhạo một tiếng, Gia Lôi không nhanh không chậm đem máy bay cất cánh. Liếc mắt nhìn thấy cách đó không xa có mấy bóng người đang giậm chân.

Càng lúc càng xa....

“Mạng? Muốn mất ngay bây giờ?”

Hắn cười. Đôi mắt màu tím nhạt chợt lóe sáng. Mày kiếm nhẹ nâng lên. Gương mặt tuấn mỹ đến loá mắt.

Hắn lười nhác dựa vào ghế, máu ở đầu vai chảy xuống dính mấy sợi tóc dài màu tím. Tay nhẹ ấn ở ngực. Nơi đó có thêu đóa hoa tinh tế rất đẹp.

“Muốn giết ta? Vì cái gì còn chưa động thủ?”

Một chút bộ dạng bị dọa cũng không có, Gia Lôi đem máy bay đáp xuống sườn núi, chậm rãi xoay người.

“Ngươi căn bản không có sức lực động thủ?”

Vừa nói đồng thời xuất động tác, đôi tay hướng về phía ngực Sullivan đánh tới. Tóm lại không giết chết hắn cũng có thể lấy đi nửa cái mạng.

Sullivan hiển nhiên không nghĩ tới Gia Lôi sẽ chủ động tấn công. Giống cái trong ý nghĩ của hắn là hình tượng nhu nhược, nên hắn không chút phòng bị.

Cũng may là người nhiều năm ở trong nguy cơ tứ phía, sớm đã thành thói quen phản ứng khi bị người ám toán. Hoảng loạn chỉ có một chút, hắn lập tức ngồi dậy, chặt chẽ chế trụ đôi tay Gia Lôi.

Gia Lôi cười. Tấn công thật sự cũng không phải là tay, mà là khói độc.

Ta phun....

“ ”

“Ngươi có thể vệ sinh một chút không?!”

Bị phun nước miếng đầy mặt, Sullivan nghiêng rằng nghiêng lợi quát mắng. Hắn lớn như vậy chưa chạm qua nước miếng ai.

“ ”

Gia Lôi cảm thấy thực oan.

Ta không phun nước miếng!

Trong lòng có điểm hoảng.

Vì sao ta không phun ra khói độc? Không phải nói giống cái quý hiếm sẽ lưu giữ năng lực chủng tộc sao? Hiện tại là chuyện như thế nào? Chẳng lẽ lại bị Chính phủ Liên Bang lừa dối?

Tâm hoảng ý loạn, xúc cảm lạnh lẽo từ cổ đánh úp lại. Ngược mắt nhìn Gia Lôi thấy nụ cười khinh miệt kia.

“Chỉ bằng ngươi cũng muốn giết ta? Ngoan, kiếp sau đầu thai thành nữ tính đi.”

Ngón tay siết chặt, Sullivan sung sướng nhìn sắc mặt Gia Lôi biến xanh. Hắn thích nhất nhìn bộ dáng con mồi hấp hối giây giụa. Đó là biểu tình mê người nhất trên thế giới này. Thống khổ, tuyệt vọng, đau thương, không buông tha, mỗi một loại đều có dư vị khó tả vô cùng.

À, xem giống cái này không biết an phận, ta có nên giết chết hắn sau đó đem hắn làm thành tiêu bản hay không? Hắn không phải muốn sinh con sao? Dem cái bình trong phòng ngủ nhét vào trong bụng hắn, để hắn to bụng rồi đem làm giá áo được không? Cảnh tượng kia nhất định cực kỳ xinh đẹp.

Thật là khó chịu. Cách đây không lâu, Gia Lôi đã nhầm nháp tư vị sống không bằng chết, nay lại gặp tên có bệnh này.

Rõ ràng có thể lập tức giết chết ta, lại muốn siết chặt từng chút. Hẳn định tra tấn ta đến chết mà. Quả thực biến thái.

Không cam lòng với cứ như vậy chết đi, Gia Lôi dùng hết sức lực nhấc chân.

Đã trước nói sao. Dù sao cũng không thể ngồi chờ chết.

‘ Bốp ’

Một âm thanh vang lên. Hai người đều không có dự đoán được Gia Lôi sẽ chuyển bại thành thắng ở giây phút cuối cùng.

Ghé vào trên ghế thở dốc, một hồi lâu Gia Lôi mới có tâm nhìn về phía chân.

Đây là chân? Căn bản là một cái đuôi cá màu trắng bạc sáng lấp lánh.

“Người biến thân?!”

Đôi mắt Sullivan lần đầu tiên tan đi ý cười, khiếp sợ nhìn vào Gia Lôi.

Có giống cái biến thân, đây có ý nghĩa gì không cần nói cũng biết!

Không nói gì, Gia Lôi trực tiếp đóng đưa đuôi cá, lại cho Sullivan một ‘bạt đuôi’.

Lần này rất tàn nhẫn.

6. Chương 6: Lừa Người Chết Không Đền Mạng

Nhướng mày nhìn gương mặt đầy máu, cũng không biết là hôn mê hay là thật sự đã chết, Gia Lôi thấy tâm tình tốt hơn.

Biến thái đúng không? Yếu ớt đúng không? Đánh chết người cũng là người tự tìm.

Nhưng mà.....

Cúi đầu nhìn nửa đoạn dưới thân thể là cái đuôi cá, còn sáng lấp lánh, tâm tình tốt đẹp của Gia Lôi nháy mắt không còn.

Thân thể này làm sao gặp người? Chờ bị người ta kéo đi cưỡng chế sinh con sao?!

Gia Lôi chăm chú vào nhìn gương mặt đầy máu, đôi mắt chậm rãi nhiễm dày đặc sát khí.

Đều là do người. Nếu không phải người muốn bóp chết ta, ta cũng sẽ không biến thân. Đi tìm chết đi hỗn đản!

Đứng dậy muốn giẫm lên mặt tên hỗn đản, nhưng Gia Lôi lại quên “chân” hiện tại cùng trước kia khác biệt rất lớn. Thao tác không đúng kỹ thuật, kết cục chính là ngã thật mạnh trên người Sullivan.

“Hự....”

Người đáng thương còn chưa chết phát ra âm thanh thê lương. Ngực như bị phá vỡ, kèm theo âm thanh này là một dòng máu đỏ tươi thông thả tràn ra khoe môi.

“Mẹ nó, sẽ không phải bước đi cũng học lại từ đầu chứ?”

Lời thô tục cũng vút ra, có thể thấy được tâm tình Gia Lôi lúc này rất không xong. Đến nỗi hoàn toàn không chú ý người bị đè ở dưới thân thở ra thì nhiều mà hít vào thì ít.

Chẳng lẽ Sullivan Elvis sẽ chết như vậy ở chỗ này. Uất ức... uất ức kết thúc cuộc đời huy hoàng sao? Nhưng hấn mạng lớn, ở thời điểm gần tắt thở cứu tinh đã xuất hiện.

“Tít tít tít...”

Gia Lôi lẳng lẳng nhìn “vật nhỏ” phát ra âm thanh không ngừng, biểu tình trên mặt cũng phát sinh biến hóa.

Gia Lôi một lần nữa kiểm tra danh tính người này.

Một người có thể sử dụng được công cụ cứu hộ tiên tiến nhất toàn Liên bang, thân phận nhất định không đơn giản?

Ai cũng biết thiết bị định vị mới nhất này rất được mọi người tôn sùng. Sở dĩ như vậy chính là bởi vì nó có thể xác định vị trí chính xác hơn, còn có thể thiết lập các tọa độ, còn có thể đem vị trí này chuyển thành tọa độ, để đối tượng ở nơi khác có thể nhảy đến gần chủ thể trong vòng năm mét.

Nghe nói dù là máy bay loại nào cũng có thể đến, mặc kệ có công năng nhảy hay không.

Có lẽ người này trước khi hạ cánh cũng đã dùng thiết bị định vị để nhảy, nhưng đã xảy ra chút sai lầm, mới có thể mới xuất hiện ở đây?

Xét thấy có bài học lần trước của Garfield, Gia Lôi thực sự không muốn lại phải gặp một người phiền toái.

Nhưng hiện tại hối hận còn có đường lui sao? Người này đã thấy được ta biến thân, lại thích tra tấn người. Có trời mới biết khi hấn tỉnh lại là địa ngục gì chờ ta. Nếu còn chân thì tốt rồi.

Ấ?

Trợn to mắt nhìn đôi chân thẳng tắp thon dài.

Sao lại thế này? Vừa mới nghĩ tới chân, cái đuôi liền biến mất?

Chẳng lẽ thông qua ý niệm có thể khống chế biến thân? Thử lại xem, tưởng tượng đuôi cá.

Quả nhiên hai chân lại lần nữa biến thành đuôi cá.

Thật tốt quá, ông trời cuối cùng đã cho ta một đường sống!

Vì thế mặt mày hớn hở, Gia Lôi nhìn người nào đó còn hôn mê chưa tỉnh, nở nụ cười thật ôn nhu.

Cưng à, chúng ta yêu nhau đi!

“Mau đến xem, nơi đó có máy bay.”

Chờ không kịp máy bay dừng hấn, Anson trực tiếp mở cửa nhảy ra ngoài. Phía sau là mười mấy người mang mặt nạ đen trắng cũng bước chân vội vàng, gấp gáp nhảy xuống khỏi máy bay đi theo.

Đến gần máy bay, bước chân hấn chậm lại, vừa ổn định tâm thần vừa nháy mắt ra hiệu cho trợ thủ đặc lực.

Không có ai nói lời nào, mọi người chỉ gật đầu nháy mắt, đánh úp về phía máy bay kia.

Một người nâng cánh tay, kéo cửa ra. Người thứ hai chui vào trong. Những người khác không có theo vào, vây quanh canh giữ. Toàn bộ động tác từ đầu đến đuôi chỉ trong nháy mắt, lặng yên không một tiếng động, như là tập luyện qua mấy ngàn lần.

Lạnh mặt, Anson sải bước đi vào. Hấn nghĩ đến rất nhiều loại khả năng sẽ gặp được, cũng có chuẩn bị sẵn sàng tâm lý nhất định. Sớm biết có phản đồ bán đứng thủ lĩnh, trong lòng hấn liền đã có tính toán sẵn.

Lúc này đây, thủ lĩnh trọng thương, có thể sống sót đã tương đối không dễ dàng.

Mà khi thấy rõ ràng cảnh tượng trước mắt xong, hấn cảm thấy mình chuẩn bị tâm lý còn chưa đủ.

Trong không gian đầy máu tươi, một giống cái nhu mì kiên định âu yếm bảo vệ giống đực của mình.

“Phó thủ lĩnh, cái này.....”

Nâng cảm biểu tình cực độ kinh hoàng, giống cái kia dùng đôi tay gắt gao che chở Sullivan. Người mang mặt nạ đè thấp giọng hỏi.

“Làm sao bây giờ?”

Hắn vọt vào tới liền nhìn thấy thủ lĩnh bị người ôm vào trong ngực. Người ôm thủ lĩnh là giống cái tương đối mỹ lệ mê người, đang cả kinh nhìn họ.

Những người đi theo thủ lĩnh lang bạt đều biết, thủ lĩnh chán ghét phế vật cùng giống cái. Thủ lĩnh không ngừng nói với mọi người giống cái so với phế vật còn đáng ghét hơn. Hắn không chút nghi ngờ, nếu ngày nào đó có giống cái không có mắt dám trêu chọc thủ lĩnh sẽ có kết cục gì.

Nhưng sự việc trước mắt là như thế nào đây? Quả thực nhận thức bị điên đảo hoàn toàn sao? Thủ lĩnh nhà mình đối với giống cái căm thù đến tận xương tủy, sao mềm như bông nằm ở trong lòng ngực một giống cái? Chẳng lẽ trong mấy ngày thủ lĩnh lẫn trốn đã gặp phải chân mệnh sao? Vì thế nhân sinh quan của thủ lĩnh đổi mới, từ đây không bao giờ chán ghét giống cái nữa?

Nhìn trời, người mang mặt nạ hoang tưởng, cảm thấy đúng là truyền thuyết.....

Không để ý đến thủ hạ thần kinh thác loạn, Anson ổn định tinh thần đi đến ngồi bên cạnh Gia Lôi.

Không gian máy bay rất lớn, nội thất trang trí rất sang trọng. Ngay cả thiết bị cảnh báo cũng là sản phẩm tinh xảo hàng đầu. Khi có người bước lên sẽ tạo ra một âm thanh du dương nghe rất ngọt ngào.

Rõ ràng âm thanh này bình thường ngọt ngào, nhưng với giống cái trong thời điểm này, không khác hồi chuông báo tử.

Giống cái này tỏ vẻ bất lực, yếu ớt, mặt vốn tái nhợt càng thêm không có chút máu. Ngón tay gắt gao nắm chặt vạt áo của người trong lòng ngực, dường như làm như vậy mới có thể có cảm giác an toàn.

Tới gần bước chân không tự giác chậm lại, đôi mắt xanh biếc của Anson có chút ảm áp. Hắn từ nhỏ tính tình lạnh lùng, trên đời này có thể làm hắn rung động không nhiều lắm. Nhưng đối với giống cái oàn tâm toàn ý tốt với thủ lĩnh hắn tương đối có thiện cảm.

“Đừng sợ, ta sẽ không tổn thương người.”

Hiếm thấy được Anson nhiều năm lạnh như khối băng có vài phần ôn nhu. Hắn ngồi xổm trước mặt Gia Lôi, vừa nói vừa lấy ra một viên thuốc đưa vào trong miệng Sullivan. Thấy thủ lĩnh đã nuốt xuống, hắn mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi.

“Người cho hắn uống cái gì?”

Vội vàng kêu lên, giống như sốt ruột người trong lòng, Gia Lôi dùng ánh mắt căm tức nhìn Anson. Ánh mắt như nói “Nếu người làm bị thương hắn, ta liền cùng người liều mạng”.

Mỗi một đạo tặc thành công đều có thâm niên diễn xuất. Vì bảo vệ tính mạng, cũng vì có được đồ vật, có khi không thể cậy mạnh. Cho nên bọn họ phải biết làm như thế nào gạt người. Khi nên khóc thì khóc, nên cười thì cười, biến từ kẻ điên biến thành giáo sư chỉ trong nháy mắt thôi.

Cho nên ngàn vạn đừng tưởng rằng đạo tặc đều không có học thức, là mãng phu. Bọn họ có tri thức cao hơn người khác nhiều.

Không tin mọi người nhìn người trước mắt xem. Vẫn luôn run bần bật rồi lại quật cường không chịu vứt bỏ người đàn ông của mình. Một giống cái dũng cảm, mặt tái nhợt, đôi mắt ngẩn lệ, ai dám nói đây là đang diễn kịch?

Ertan từng dạy Gia Lôi làm thế nào gạt người. Muốn lừa gạt người khác thành công đầu tiên phải lừa gạt được chính mình trước. Cả chính mình cũng lừa không được dựa vào cái gì đi lừa người khác?

Đối mặt kỹ thuật diễn tuyệt vời đã khiến Ertan chết ngất ở trên bờ cát của Gia Lôi, Anson dễ dàng bị lừa. Người thuộc hạ đứng ở một bên cũng bị lừa. Dù hắn vẫn luôn đề phòng, nhưng ánh mắt hắn nhìn về phía Gia Lôi sớm đã không có lãnh đạm.

“Gọi người tiến vào, đem thủ lĩnh về trị liệu.”

Không có trả lời Gia Lôi, Anson phân phó xuống thuộc hạ. Lúc sau mới dùng giọng điệu càng thêm ôn hòa nói:

“Nếu không yên tâm, người cũng có thể cùng đi. Có cần ta đỡ không?”

Mặc kệ thế nào hẳn cũng không thể để giống cái này rời đi. Không cần biết đối phương là ai, có yếu ớt hay không, trước khi thủ lĩnh tỉnh lại bất cứ ai có tiếp xúc qua thủ lĩnh đều sẽ bị theo dõi kiểm tra.

Đương nhiên, giống cái này sẽ có đãi ngộ tốt hơn nhiều, ít nhất không cần ngồi trong phòng giam chịu tội. Một gian phòng sạch sẽ thoải mái đang chờ đợi....

“Người vừa mới..... gọi hẳn là thủ lĩnh sao?”

Giọng nói nhỏ nhẹ, Gia Lôi dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn nhìn người trong lòng ngực, lại nhìn nhìn Anson, cuối cùng lại nhìn nhìn thủ hạ đang xoay người đi ra. Về mặt phảng phất như mới phát hiện điều rất kỳ quái, rồi lập tức kinh sợ run lên.

“Các người rốt cuộc là ai?”

Người xấu!

Thuộc hạ đi ra ngoài đã trở về, yên lặng ở trong lòng phun tào. Bọn họ là Dark Clan. Trong mắt người khác là người xấu? Quả thực là ma quỷ. Giống cái đáng thương này không biết sẽ thế nào khi phát hiện người mình thích là Thủ lĩnh tổ chức Dark Clan, có thể bị dọa hôn mê không?

Hai người mới tiến vào cũng cứng đờ. Vị giống cái kia ôm thủ lĩnh không muốn buông tay, lưu luyến gắt gao nhìn chăm chăm thủ lĩnh không bỏ. Bọn họ đều cảm thấy đáng thương vô cùng.

Bọn họ không giống người khác. Họ là thân tín của thủ lĩnh. Bọn họ không ai không biết thủ lĩnh chán ghét giống cái, còn biết thủ lĩnh là người lãnh khốc cỡ nào.

Thủ lĩnh nhìn như đa tình kỳ thật vô tình.

“Đi thôi, chúng ta cũng nên rời khỏi nơi này.”

Vẫn không có trả lời câu hỏi của Gia Lôi, Anson tránh ra, ý bảo Gia Lôi đi trước.

Gia Lôi chân tay luống cuống đứng ở nơi đó.

“Ta..... muốn về nhà có được không?”

Những sợi tóc màu bạch kim dài rũ trên vai, lông mi thật dài run run, môi mấp máy, đôi tay theo bản năng nắm chặt lại.

Gia Lôi biết chính mình hiện tại bộ dáng có bao nhiêu lừa tình. Khuôn mặt không cần giả bộ cũng có thể lộ ra ba phần yếu đuối, huống chi dùng kỹ thuật diễn cao siêu?

Nói đến diện mạo, Gia Lôi liền nhịn không được lại muốn giết người. Trước khi chuẩn bị diễn xuất, Gia Lôi đã liếc qua màn hình điều khiển nhìn kỹ bộ dáng mình hiện tại.

Vẫn là khuôn mặt kia nhưng đặc điểm đã thay đổi chút ít. Vốn là người lai Xà Tộc, trên người dương khí không nhiều lắm, dù sao bọn họ là động vật máu lạnh không dương khí cũng không hiếm lạ, chỉ cần không nữ khí là được.

Nhưng hôm nay cả tà mị âm lãnh cũng suy giảm. Muốn ta tức hộc máu sao?

Nhìn cánh môi màu hồng phấn nổi bật trên màu da trắng nõn, không câu nhân cũng có thể làm người ta mềm ba phần xương cốt. Như thế này, giống đực nào thấy mà không phát tình?

Tóc vốn ngắn và dựng đứng đã trở nên dài và mềm mượt rũ xuống hai bên. Duy nhất may mắn chính là đôi mắt lạnh nhạt khi nhắm lại “không đứng đắn” đã thành thật hơn rất nhiều.

Cũng bởi vì thấy rõ mặt mình, Gia Lôi mới có thể kiên trì thực hiện kế hoạch thoát thân.

Khẳng định Chính phủ Liên Bang chó má kia đem mớ hỗn độn Tân Dân Cục đổ hết lên trên đầu ông đây phải không? Trước khi ngất xỉu hình như ông đâu có nghe được một tiếng nổ mạnh. Nếu không có nghe

lầm thì hiện tại ông đây là người chết? Như vậy trong một khoảng thời gian ngắn, sẽ không bị phát hiện thông qua nhận dạng. Vậy muốn tìm đường sống hẳn là sẽ không quá khó?

“Thực xin lỗi, ta hiện tại còn chưa thể đưa người về nhà. Nhưng người có thể nói cho ta địa chỉ nhà người. Ta sẽ phái người thông báo cho người nhà rằng người mạnh khỏe.”

Nói thật dễ nghe, Gia Lôi ngẫm bĩu môi. Đã bắt đầu điều tra tình huống sao? Thật không hổ danh là phó thủ lĩnh Dark Clan. Quả nhiên khôn khéo.

Nhưng bĩu môi xong Gia Lôi lại bắt đầu cười không ngừng. Có điều Gia Lôi có đoán cũng đoán không ra lần này mình rước lấy nhân vật phiền toái nhiều hơn trước.

Sullivan Elvis, thủ lĩnh Dark Clan. Thủ hạ đều mang mặt là một minh họa tốt nhất cho thấy bản sắc độc đoán của hắn ta.

Có rất nhiều truyền thuyết về Sullivan. Lạnh lùng, điên rồ, bản chất khát máu là được nói đến nhiều nhất về con người này.

70 năm trước, người đàn ông này thậm chí giết chết một chục người Serbia, thiếu chút nữa khiến cho gia tộc Elvis biến mất khỏi vị trí mười đại thế gia. Không có ai biết hắn vì cái gì phát cuồng, Long tộc đối với việc này rất kín tiếng. Sullivan cũng chưa từng hé lộ ra. Nhưng có nhiều lời đồn không chính thức, Gia Lôi cũng không rảnh rỗi đoán mò, lại không nghĩ đến có một ngày mình thật sự gặp người này.

À..... mà khiến cho Gia Lôi càng không thể tưởng được đó chính là bản thân còn dùng đuôi đánh hắn hai cái.

Thấy Gia Lôi thật lâu không nói lời nào, Anson cũng không ngại nói thất lễ, rồi nắm tay lôi kéo Gia Lôi đi ra khỏi máy bay.

Ngoan ngoãn cúi đầu đi theo, Gia Lôi không giãy giụa cũng không kêu to. Cho đến khi tiến vào một máy bay khác, Gia Lôi mới ngẩng đầu nói:

“Ta muốn ở bên anh ấy.”

“Người chắc chắn không?”

Anson có chút ngoài ý muốn hỏi lại. Thủ lĩnh đang ở phòng chăm sóc đặc biệt, nơi đó không có chỗ để nghỉ ngơi.

Bất quá thấy giống cái quan tâm thủ lĩnh của mình như vậy, hắn vẫn đồng ý. Đôi mắt hắn càng thêm nồng đậm ấm áp.

“Chắc chắn.”

Gia Lôi gật đầu thật mạnh, sau đó lại nhỏ giọng giải thích.

“Không nhìn anh ấy, ta không an tâm.”

Giống cái rừ đầu xấu hổ, bộ dáng quá đáng yêu. Anson nhin không được dùng bàn tay vỗ vỗ đầu an ủi Gia Lôi.

“Được rồi, ta sẽ nói người dọn giường tới ngoài phòng cách ly chỗ có cửa sổ. Như vậy người có thể vừa nghỉ ngơi vừa được nhìn thấy thủ lĩnh.”

Đột nhiên ngẩng đầu, trên mặt tràn đầy niềm vui, Gia Lôi mỉm cười.

“Cám ơn....”

Gia Lôi thật sự vui mừng. Không bị nhốt trong phòng là có nhiều không gian hoạt động, cơ hội chạy trốn cũng rất nhiều. Vì trong mắt người khác Gia Lôi là giống cái, lại có quan hệ đặc biệt cùng Sullivan. Lúc Gia Lôi muốn đi vệ sinh hay tắm rửa gì đó, ai dám đi theo?

Yêu cầu của Gia Lôi không nhiều lắm, có thể đánh cướp một máy bay là được. Nhưng trước tiên phải giải quyết những người khác.

Ha ha, không biết người nào xui xẻo sẽ trở thành vật hi sinh.

7. Chương 7: Hiểu Lầm

Cuối cùng đã hoàn thành công việc, Anson mỗi một hắt hắt đầu.

Lần này bởi vì phần đồ ở cấp bậc cao khiến Dark Clan (Liên Minh Bóng Tối) bị tổn thất trầm trọng. 1034 trang web ngoại vi đã bị đối thủ nhân cơ hội đoạt đi. Tổn thất như vậy từ khi Dark Clan thành lập đến nay cũng chưa từng có.

Ngay cả thủ lĩnh, không phải may mắn gặp Karen (tên giả của Gia Lôi) mới có thể thoát hiểm sao?

Nghĩ đến thủ lĩnh đang mê man trong phòng đặc biệt, đôi mắt màu xanh biếc của Anson toát ra hàn ý.

Thiếu chút nữa, chỉ thiếu một chút nữa thôi bọn họ sẽ hoàn toàn mất đi vị lãnh đạo tối cao. Người ngoài đều nói người trong Liên Minh Bóng Tối là ma quỷ, không hề có nhân tính, là dã thú. Kỳ thật bọn họ cũng không có nói sai, nếu Liên Minh Bóng Tối thật sự không có thủ lĩnh tồn tại, bọn họ đâu chỉ là ma quỷ? Làm sao ngăn dã thú?

“ Bíp ”

Tiếng chuông báo vang lên cắt ngang trầm tư của Anson. Ngón tay ấn mở, hần nhàn nhật mở miệng.

“Nói.”

“Phó thủ lĩnh, Karen không chịu ăn cơm, vẫn luôn đứng ở ngoài cửa sổ nhìn thủ lĩnh, vẫn không nhúc nhích hơn nửa ngày, làm sao bây giờ?”

Giọng đối phương lộ ra vài phần lo lắng. Không cần nghĩ, tuyệt đối là bị kỹ thuật diễn tình vi của Gia Lôi lừa đảo rồi.

“..... Ta đã biết.”

Chấm dứt cuộc trò chuyện, Anson lại bắt đầu phát ngôn.

Đại khái chịu ảnh hưởng của thủ lĩnh, hần đối với giống cái không có ấn tượng tốt. Lại thêm tiếp xúc qua những giống cái đều yếu ớt không thể ra gió, thoạt nhìn còn yếu hơn nữ tính. Tất nhiên trong lòng hần càng ghét vài phần.

Cho nên lần đầu tiên nhìn thấy Karen, hần không có ấn tượng, chỉ là tò mò sao giống cái này sao ở cùng thủ lĩnh.

Cho đến khi hần tới gần làm Karen hoảng sợ run rẩy, nhưng cho dù sợ tới cực điểm vẫn có ý thức bảo hộ thủ lĩnh. Cảnh tượng như vậy đã động tâm tư Anson dễ như trở bàn tay.

Đương nhiên, hần cũng không phải thích Karen. Hần chỉ bị bộ dáng Karen yếu ớt lại kiên cường gây ấn tượng. Thì ra cũng có giống cái không mềm yếu. Trước kia bị ấn tượng chủ quan làm mờ mắt thôi. Tất cả mọi người đều là nam tính, sao có thể bởi vì sẽ sinh con liền biến thành một người chạm vào liền khóc?

Chung quy vẫn không yên tâm, ném bỏ suy nghĩ hỗn loạn, Anson đứng lên, sải bước đi.

Quả nhiên, từ rất xa đã thấy một thân ảnh đơn độc an tĩnh đứng ở ngoài cửa sổ phòng cách ly.

Trên người Karen vẫn mặc áo sơ mi trắng (đây là áo đã lột từ người nào đó).

Đôi chân gầy lộ ra bên ngoài áo sơ mi (không có biện pháp, không có thời gian cởi quần người nào đó).

Chân không mang giày, đạp lên trên mặt đất. Cũng không biết lạnh hay không. (Cổ chịu đựng để hoàn thành vai)

“Sao không có đổi quần áo? Còn nữa, người không lạnh sao?”

Cau mày đi qua, Anson không cho phân trần, một tay bế Karen lên, đem đặt trên giường.

Hắn nhìn thấy ánh mắt trông mong nhìn về phía phòng, khóe mắt luyến tiếc thu hồi. Anson vừa đau lòng vừa tức giận hung hăng xoa xoa đỉnh đầu Karen.

“Đừng nhìn, mau đi tắm rửa, đổi quần áo sạch sẽ. Ta cam đoan, khi người trở về thủ lĩnh vẫn còn ngủ ở bên trong.”

Dễ dàng người thật sự không phải sở trường của Anson. Nhưng người lạnh lùng một khi ôn nhu cũng không phải ai cũng có thể tiêu thụ nổi.

Mày kiếm nhếch lên, mắt lộ ý cười, đôi môi có hình lăng giác nhọn nhọn cong lên, như thế cũng đủ mê người. Anson vốn là mỹ nam, nếu không phải nhiều năm mặt lạnh, hẳn tuyệt đối đã hạ gục rất nhiều người.

Chỉ tiếc, lúc này cảnh đẹp chỉ có một mình Gia Lôi thấy. Gia Lôi lại là một kẻ lừa đảo không biết thưởng thức. Đúng là lăng phí nộ cười khuyh thành của Anson.

“Ta không muốn rời khỏi.”

Đôi tay gắt gao nắm góc áo, như là mới phát hiện bộ dáng mình không thỏa đáng, Karen cuốn chân lên, xấu hổ đến đầu cũng không dám ngẩng lên.

Thật con mẹ nó lạnh quá!

“Không được, không nghe lời ta không cho người nhìn thủ lĩnh.”

Nhịn không được muốn chạm vào đối phương, Anson xụ mặt, cố ý lạnh lùng nói.

“Không được.”

Karen liền nóng nảy, một lần nữa ngẩng đầu, tay vẫn luôn bắt lấy góc áo ngược lại bắt cánh tay Anson. Dáng vẻ tội nghiệp, giọng nói có thể làm con người sắt đá nháy mắt hóa thành mềm yếu.

“Ta nghe lời, ta không sợ hãi, người đừng không cho ta nhìn anh ấy.”

Học máu thôi!

Giả yếu ớt đến nông nổi như vậy là lần đầu của Gia Lôi. Nếu không phải quân địch ở tứ phía, còn mạnh mẽ vượt qua năng lực đối kháng của mình, có chết Gia Lôi cũng không sầm vai nhân vật nhược trí như vậy.

Lại một lần hung hăng ghi nhớ nợ này cho Sullivan.

Nhớ đó, tốt nhất đừng để cho ta tìm được cơ hội tiến vào phòng cách ly, bằng không, he he he...

Vừa thấy sắc mặt Karen trắng bệch, Anson nhịn không được tự trách mình quá sơ ý. Khi gặp mặt lần đầu liền biết đối phương rất để ý thủ lĩnh. Sao còn có thể dùng thủ lĩnh đi hù dọa người ta?

“Được rồi, là ta nói sai lời. Karen đừng nóng vội, không có ai ngăn cản người nhìn thủ lĩnh, ta cũng sẽ không.”

Luống cuống tay chân vỗ nhẹ lưng Karen. Một hồi lâu, cảm giác người trong lòng ngực dần dần an tĩnh lại, Anson mới buông tay ra. Nghĩ nghĩ, lại cúi đầu cởi bỏ cái vòng màu xanh nhạt trên cổ tay đưa tới trước mặt Karen.

“Karen nhìn đây. Tinh thể ở giữa vòng đeo tay này nén năng lượng cao, chỉ cần ấn cái nút này, tia sáng sẽ tự động bắn ra, có nó ở bên người hẳn là sẽ không sợ hãi nữa chứ?”

Ngốc lăng ngửa đầu nhìn về mặt khăn trương của Anson, Gia Lôi thật sự không nghĩ tới hắn sẽ đem vật chưa bao giờ rời khỏi tay đưa cho mình. Thứ này toàn liên bang chỉ có một, nghe nói là người cha đã mất của Anson nghiên cứu phát minh ra.

Dưới ánh mắt tương đối chuyên chú của Anson, hiện tại như một buổi trao tặng bảo vật, mặc dù là da mặt dày như Gia Lôi cũng có chút chần chờ.

Có thể dùng thủ đoạn lừa gạt để đạt tới mục đích, nhưng không thể bởi vì mục đích khiến trên lưng mình đeo gánh nặng không nên có. Rõ ràng vượt qua dự tính, quà tặng này chính là gánh nặng không mang nổi, cũng không muốn gánh. Sợ vì gánh nặng này mình không có biện pháp tiêu sái bỏ đi không vướng bận.

Nhịn đau lòng đem vũ khí tốt nhất đẩy trở về, Gia Lôi đỏ mặt lắc đầu.

“Ta không cần đồ vật của người. Người đã giúp ta rất nhiều, cảm ơn.”

Đây là lời thật tình, mười phần chân tâm.

Anson lại cười, con người dao động, lộ ra ảm áp sùng nịch.

“Coi như ta cho mượn, chờ thủ lĩnh tỉnh lại trả cho ta được không?”

Không được!

Không chấp nhận Karen lại cự tuyệt, bàn tay to hữu lực cầm bàn tay nhỏ, cái vòng sáng lấp lánh nháy mắt đã ở trên cổ tay Karen.

Rất mất mát, Gia Lôi cảm thấy mình bị vũ nhục, khó có khi muốn làm người tốt, vậy mà.....

“Nghĩ cái gì vậy?”

Có lẽ là xoa đến nghiện, Anson bị bộ dáng đáng yêu của Karen làm cảm động, móng vuốt lần thứ ba thò lên.

“Karen đừng nghĩ nhiều, đây là thứ người nên được. Nào để ta dạy cho người dùng như thế nào, nhưng cần thận đừng để bị thương oan uổng.”

Ngồi vào mép giường cẩn thận giảng giải, Anson nói thực cẩn thận, ngẫu nhiên thấy ánh mắt Karen mờ mịt (tuyệt đối là đang bị đả kích).

Anson không nề hà nói lại một lần, chỉ đến khi Karen hiểu mới thôi.

Vì thế một đội viên chạy tới đưa giày, nhìn thấy phó thủ lĩnh băng giá nhà mình biến thân thành giáo viên ôn hòa giảng dạy, đôi mắt thiếu chút nữa tròng rớt xuống.

“Được rồi, người cùng Seven đi tắm rửa, nhớ rõ phải ăn, một miếng đồ ăn cũng không để thừa, biết không?”

“Vâng.”

Gật đầu thật mạnh, phát tay cáo biệt Anson thích lắm lắm, Gia Lôi lắc lư bước đi phía về trước.

Thể xác và tinh thần đều mệt!!

Loại vũ khí nguy hại nhất không phải là tia laser mà là sóng âm thanh.

Về sau nếu ai còn dám nói phó thủ lĩnh Dark Clan không biết nói, chỉ biết đâm đá thì tuyệt đối là tung tin vịt!

Đói quá, cũng không biết có phải do biến thân hay không, sức chịu đựng thân thể tồi hơn trước. Hơn nữa sau khi đại chiến với Sullivan, lại dùng trí óc diễn xuất, thể lực hao tổn một đồng lớn. Từ trước đến nay Gia Lôi chưa làm việc quá sức như vậy, còn phải chịu lạnh thật lâu, chưa có trực tiếp ngã xuống đã không tồi, mệt là có thể lý giải được.

“Ta đi tắm rửa, người đi lấy cơm.”

Vào phòng, Gia Lôi liền đi hướng phòng tắm, đồng thời phân phó Seven.

Dù muốn đi cũng chờ ăn no cái bụng lại nói.

Seven sưng sốt một chút, cái gì cũng không nói, xoay người đi ra ngoài.

Cởi quần áo, vọt vào phòng tắm, tắm rửa, thay quần áo. Tốc độ Gia Lôi cực nhanh khiến người ta kinh ngạc. Chờ Seven mang thức ăn xuất hiện, Gia Lôi đang vui sướng lau tóc.

“A..... mời dùng cơm.”

Seven cười gượng đem thức ăn đặt ở trên bàn, đang muốn xoay người lại nói cái gì, trước mắt chợt lóe sáng. Chỗ cổ đầu tiên là chợt lạnh sau đó lại nóng lên, Seven ngã quỵ trên mặt đất.

Mặt vô biểu tình nhìn Seven đã tắt thở, Gia Lôi yên lặng thu hồi vũ khí. Giết người phóng hỏa chuyện gì Gia Lôi chưa trải qua, chỉ có lần này là khó quên.

Nhưng cũng không phải hối hận, bản thân Gia Lôi hiện giờ ở nơi toàn là địch, bất cứ sai lầm gì đều có thể làm mình chết không có chỗ chôn. Thương người khác? Ai có thể thương mình?

“Seven có trách thì trách thủ lĩnh biến thái kia đi, nhớ rõ ngày nào đó gặp hấn giúp ta hỏi thăm.”

Gia Lôi chân thành mong ước bọn họ sớm chết sớm siêu sinh.

Dứt lời khom lưng, tính toán đem đồ ăn trên bàn đóng gói mang theo ăn trên đường, cửa lại bị người đá văng ra. Một thân ảnh cao lớn bao bọc đầy hàn khí xuất hiện ở trước mắt Gia Lôi.

Đây là... bắt tại trận? Sự tình quá khó giải quyết, Gia Lôi hoàn toàn không biết làm thế nào để đối phó. Đơn giản cũng làm mặt lạnh nhìn về phía Anson không nói lời nào, ngón tay Gia Lôi vuốt ve cái vòng trên cổ tay.

Anson cũng không phải đi một mình, đi theo sau hấn là ba đội viên. Hai người gác ở cửa, một người đi tới xác định tình trạng của Seven. Sau khi xác định Seven đã tử vong, người kia đứng lên hướng Anson gật gật đầu.

“Karen.....”

Anson nghẹn ngào, đôi mắt không hề chớp nhìn chăm chú người vẫn lẳng lặng đứng thẳng.

Gia Lôi rũ mi mắt.

Rốt cuộc bị phát hiện rồi sao? Cũng tốt, dù sao mình diễn quá mệt mỏi.

“Thực xin lỗi.”

Hả? Hấn nói cái gì? Thực xin lỗi? Lời thoại sai rồi sao?

Thấy Gia Lôi vẫn không nói đứng bất động, Anson nỗ lực thu sát khí trên người, thật cẩn thận đi về phía trước.

“Ta thực xin lỗi Karen, ta không nghĩ tới Seven là phản đồ. Có phải hấn ra tay đối với ngươi hay không? Đừng sợ, ngươi đã giết chết hấn, ngươi thực dũng cảm, tin tưởng chờ thủ lĩnh tỉnh, ngài ấy cũng sẽ vì ngươi mà kiêu ngạo.”

Câu chuyện này đã thất bại hoàn toàn.... khi đối mặt với đồng lõa xôn, vẻ mặt của Gia Lôi thực sự không tốt.

Mà Anson lại hiểu lầm Karen còn đang sợ hãi, bước lên mấy bước, đem người ôm vào trong lòng ngực. Trong lòng hấn lại một lần nữa thấy may mắn vì mình đem vòng tay tặng Karen, bằng không..... Hấn cũng không dám nghĩ.

8. Chương 8: Lại Có Chỗ Nào Sai?

Bị ôm thật chặt, giọng trấn an của Anson quá mức ôn nhu, chuyện này làm Gia Lôi tương đối không được tự nhiên. Mặc dù là Ertan, người nuôi dưỡng từ nhỏ, cũng chưa từng ôm đỡ dành Gia Lôi như vậy, mà Anson này..... Người này không phải là lần đầu tiên ôm, lại tự nhiên vô cùng.

Kỳ thật nếu không phải thấy ánh mắt hấn quá trong sáng, nhân phẩm lại tốt không lời gì để nói, Gia Lôi thật sự sẽ hoài nghi có phải hấn đang sàm sỡ mình hay không.

“Vì sao nói Seven là người phản bội?”

Bàn tay chống ở ngực người đối diện, cố thoát khỏi ôm ấp của Anson, Gia Lôi thấp giọng hỏi. Mắt Gia Lôi liếc nhìn người chết một cái. Hình như hần là thân tín của Sullivan? Có lẽ cũng không kém Anson là bao.

“Vì sao không thể?”

Thấy buồn cười với câu hỏi của Karen, Anson nhin không được lại xoa xoa đầu người trong ngực.

“Chẳng lẽ ngươi cho rằng ta sẽ hoài nghi ngươi là thích khách sao? Đương nhiên, nếu không có chứng cứ, ta đâu tin ngươi, cũng sẽ không dễ dàng định tội Seven. Hần là do một tay ta cứu mạng, lại cố tình.....”

Không có nói nữa, Anson nhìn về phía Seven, ánh mắt không có một chút độ ấm.

Mặc kệ trước kia ngươi có thân phận gì, phản bội Dark Clan thì chỉ là địch. Ngươi chết ở trong tay Karen là quá dễ dàng cho ngươi. Nếu bị rơi vào trong tay của ta, thật sự muốn sống không được muốn chết không xong.

Đối với phản đồ, Dark Clan cũng không thích trừng phạt bằng cái chết. Nhưng chuyện này, hần không nói vì không muốn cho Karen sợ, hoặc là nói không muốn cho Karen biết Liên Minh Bóng Tối rốt cuộc là cái dạng gì.

Chờ khi thủ lĩnh tỉnh lại sẽ nói sau.

Gia Lôi vuốt cái mũi yên lặng rơi nước mắt.

Giờ đã hiểu ý của Anson. Bản thân gặp vận mai mới có thể đúng lúc giết chết một phản đồ thì phải?

Nhìn trời, Gia Lôi cũng không thể biết được Seven bị giết so sánh với mình không có chạy trốn thành công, xác thật ai may mắn hơn.

“Nine, Eleven, an toàn của Karen giao cho các ngươi. Nếu hần có nửa điểm sơ xuất.....”

Đôi mắt màu xanh nhìn chăm chăm hai thủ hạ, cho đến khi bọn họ run rẩy cúi đầu, Anson mới thu hồi tầm mắt. Hần lại lần nữa nhìn về phía Karen.

“Karen, hai người này có thể tín nhiệm. Bọn họ sẽ bảo hộ ngươi giống như bảo hộ thủ lĩnh, cho nên không phải sợ, ngoan ngoãn chờ ta đến tìm được không?”

“Ngươi để ta cùng bọn họ rời khỏi đây?”

Có chuyện tốt như vậy sao? Ta trăm cay ngàn đắng muốn có cơ hội này, cơ hội đột nhiên tự động đưa tới cửa. Cảm giác này không quá chân thực.

“Phải, ngươi cần cùng bọn họ đi trước.”

Trận chiến đấu kế tiếp quá kịch liệt, hần sợ Karen bị liên lụy. Hơn nữa hành động vừa rồi của Seven chứng minh kẻ địch đã đem Karen vào phạm vi công kích.

“Ta đã biết, vậy ngươi đi làm việc của mình, ta sẽ ngoan ngoãn rời khỏi.”

Cam đoan không bao giờ trở lại. Hắc hắc tự do muôn năm....

Khóe miệng cong lên tràn đầy ý cười, đôi mắt rực rỡ lấp lánh.

Lúc này không chỉ Anson, cả hai người bên cạnh cũng muốn duỗi tay xoa đầu Karen.

Sao có thể có một giống cái xinh đẹp ngoan ngoãn như vậy, khiến người ta không khỏi muốn bảo vệ? Nụ cười kia làm cho tâm hồn bọn họ nở hoa. Thuần khiết trong sáng thanh tao, không mang theo một chút trọc khí, cũng chỉ có giống cái như vậy mới xứng được thủ lĩnh coi trọng.

“Chờ lát nữa gặp, thiếu niên mỹ lệ của ta.”

Cúi đầu, nâng tay người đẹp lên, nhẹ nhàng đặt xuống một nụ hôn. Anson ngẩng đầu nhìn Karen một cái, rồi xoay người rời đi.

Cho dù là vì bảo hộ Karen, hần cũng không thể để những con rệp đó kiêu ngạo.

Gia Lôi trở mắt nhìn mu bàn tay đã bị hôn qua.

Lại có chỗ nào sai rồi? Ta phát hiện mình thật sự theo không kịp suy nghĩ của tên Anson này. Cái đồ điên?

“Karen thiếu gia, chúng ta cũng nên rời khỏi.”

Hai người bên cạnh cung kính mở miệng.

“Đi.”

Là nên rời khỏi, thật sự phải rời khỏi.

Nine ở phía trước. Eleven cản phía sau. Gia Lôi đi giữa hai người. Họ đi ra khỏi phòng quẹo trái rẽ phải vào khu sâu nhất của chiến hạm. Không biết là vận khí tốt hay là do lối đi đặc biệt, họ cũng không có gặp bất cứ ai.

“Karen thiếu gia, đây là chuẩn bị cho ngài.”

Nine vừa nói vừa mở cửa khoang một chiếc phi thuyền cá nhân.

“Thực xin lỗi vì để bảo hộ ngài tốt, ta cùng Eleven không thể ngồi cùng ngài. Nhưng xin ngài yên tâm, bất cứ kẻ địch nào muốn thương tổn ngài, đều phải giết chúng ta trước.”

Yên tâm, ta đương nhiên yên tâm, trong chốc lát bọn người chiến đấu ta bỏ đi trước còn có cái gì không yên tâm chứ?

Vì thế cái gì cũng không nói, Karen chỉ mỉm cười gật đầu, sau đó không chút do dự ngồi vào phi thuyền, tùy tay đóng lại cửa khoang.

Không hề nói nhiều, Nine vào chiếc bên trái. Eleven vào chiếc bên phải. Khi cánh cổng chậm rãi mở ra, Nine dẫn đầu xông ra ngoài.

Mới vừa lao ra, một chùm ánh sáng màu lam chiếu tới. Nine điều khiển hướng phi thuyền sang bên phải trốn, né tránh được một đòn trí mạng.

Hoàn toàn không cho Nine cơ hội thở dốc. Sau lưng xuất hiện một chiếc chiến đấu cơ bọc thép, họng súng nhắm ngay Nine. Tia laser liên tục bắn ra, nhất định không bắn chết hẳn không bỏ qua.

Nghe âm thanh bên ngoài không ổn, Eleven sợ Nine có chuyện, nên vội vã nói

“Karen thiếu gia xin đừng đi ra.”

Hắn ngắt bộ đàm, liền bay ra chi viện.

Gia Lôi nhướng mày. Hoá ra hắn nôn nóng cho huynh đệ sao? Thôi được, huynh đệ tình thâm nhà người ta, mình cũng không thể ngăn cản, để tùy hắn đi.

Mắt híp híp khẽ cười, Gia Lôi cúi đầu thao tác trên màn hình điện tử.

Rõ ràng là để lại cho ta một phi thuyền dùng để thoát thân, vì cái gì lại không cho loại có công năng nhảy không gian? Đừng nói cho ta biết đường đường là tổ chức Dark Clan mà chút tiền ấy cũng luyến tiếc nha, lừa quỷ cũng chưa tin.

Còn nữa, từ khi bọn họ rời khỏi chỗ khỉ ho cò gáy kia vào chiến hạm của Dark Clan cũng cả ngày rồi, sao vẫn chưa đi đâu xa? Chiến hạm vẫn quanh quẩn ở rìa dãy Ngân Hà.

Trước kia Gia Lôi cho rằng Anson là vì phòng ngừa lộ tin tức Sullivan bị trọng thương nên bắt đắ dĩ mang theo mọi người đi lòng vòng. Hiện giờ xem ra là có ý khác.

Tỷ như Dark Clan hoặc chính xác nói Sullivan ở chỗ này tìm được một nguồn năng lượng cực lớn còn ẩn giấu. Đó là át chủ bài cuối cùng của hắn.

Ai cũng biết vùng rìa Hệ Ngân Hà từ trường không ổn định. Nếu không cần thiết, không ai dám sử dụng nhảy không gian ở nơi này.

Tóm lại, Anson giải quyết kẻ phản bội ở đây, không có gì lạ. Một là có viện trợ. Hai, có thể nhờ cở tận gốc. Ba, nói không chừng còn có thể đem bí mật còn che dấu của kẻ phản bội lộ ra.

Chính là cái gọi đoạn tuyệt đường lui. Trong mắt của những người bên ngoài, đây là cơ hội tốt nhất giết chết Sullivan, lại không biết đây là cái bẫy Anson giăng ra chờ con mồi nhảy xuống.

Không thể không cảm thán, tâm cơ cùng thủ đoạn của Anson thật sự xuất sắc. Thật sự khổng thể tưởng tượng, người tài ba như thế nào lại làm việc cho Sullivan? Chỉ do ông trời bị mù.

“Karen thiếu gia, chúng ta có thể đi rồi.”

Giọng Eleven truyền đến mang theo hưng phấn. Không cần nghĩ cũng biết hẳn đánh thực sảng khoái.

Khởi động, Gia Lôi chậm rãi cho phi thuyền rời khỏi tàu mẹ.

Ra ngoài tầm nhìn càng thêm rộng, nhân tiện cũng nhìn rõ toàn bộ chiến trường. Nhìn thấy rất nhiều mảnh vụn pháp phên trong không gian, Gia Lôi trầm mặc.

Chờ Sullivan Elvis tỉnh lại có phải ta cũng sẽ trở thành một trong những người này? Không nói Sullivan biến thái sẽ tra tấn như thế nào, mà Anson sẽ buông tha sao?

Đáy lòng từng đột phát lạnh.

Không được, cần phải nhanh rời khỏi đây, một khắc cũng không được chậm trễ!

Nghĩ đến liền làm, phi thuyền thay đổi phương hướng.

Ta phải trốn....!

“Karen thiếu gia muốn đi đâu? Dừng lại ngay! Bên kia nguy hiểm!”

Nguy hiểm còn hơn ở lại chết trong tay các người! Ta trốn.... ta phải trốn.... trốn... trốn... trốn... Đáng giận, theo ta làm gì?

Có thể không theo sát sao? Nếu để Karen thiếu gia bị lạc mất, hai cái đầu này đều sẽ chuyển nhà.

Người chạy trốn người truy đuổi. Chết cũng theo không bỏ.

Gia Lôi chạy bất chấp phương hướng, cứ lao vun vút về phía trước.

Cũng không biết bỏ chạy bao lâu, phía trước đột nhiên xuất hiện một đám chướng ngại vật. Trong lòng cả kinh, Gia Lôi cũng không kịp giảm tốc độ, thế cho nên liền ngơ ngác đụng vào.

Phi thuyền của kẻ đào tẩu đâm vào phi thuyền khác.

“Ầm ”

Ánh sáng chói lòa...

Nóng quá, bên tai là tiếng gầm rú không ngừng, Gia Lôi phảng phất như trở lại ngày đó ở Tân Dân Cục. Trong hoảng hốt Gia Lôi thấy có người phá vỡ không gian đem mình ôm lên, không khí tràn vào ngạt khoang mũi. Chờ đến khi Gia Lôi từ trong hoảng hốt tỉnh lại mới phát hiện mình đang bị Anson ôm vào trong ngực. Đối phương dùng ánh mắt có cảm động, có đau lòng, càng có nồng đậm thương tiếc.

“Người là đồ ngốc. Ai kêu người chạy tới cứu ta? Mạng người không đáng giá sao? Đầu tiên là vì thủ lĩnh, sau đó là vì ta, có phải ai đối với người tốt một chút người phải trả lại gấp mười lần hay không? Người..... sao không thể nghĩ cho mình một chút.”

Gia Lôi yên lặng cầm nín nhìn trời xanh.

Ai có thể tới nói cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra cái gì?

9. Chương 9: Bại Lộ

Nghi vấn trong lòng Gia Lôi không có người tới giải đáp.

Tất cả những người chứng kiến một màn vừa rồi đều nói không nên lời. Bọn họ vì hành động dũng cảm của Karen mà cảm động, cũng vì Karen ngu dốt mà dở khóc dở cười.

Đúng vậy, là ngu dốt. Anson là phó thủ lĩnh Dark Clan sao dễ dàng rơi vào tử địa? Đây không phải do bọn họ bày ra sao? Cả phó thủ lĩnh cũng bảo vệ không được còn nói uy hiếp Hệ Ngân Hà cái rắm gì?

Bất quá cũng có thể hiểu, bởi vì giống cái nhà người ta cũng không biết kế hoạch. Chợt thấy phó thủ lĩnh bị một đám phi thuyền địch vây quanh, giống cái này không có lùi bước, ngược lại quyết tâm xông lên mở đường máu cho phó thủ lĩnh. Chỉ xét về điểm này, bọn họ liền dựng ngón tay cái lên khen một câu “làm tốt lắm”.

Tuy nhiên, những ánh mắt này Gia Lôi không thấy, nếu không sẽ phát điên.

Người hùng nào đó tạm thời còn chưa nhìn thấy, lúc này đang nằm ở trên giường, tầm mắt chỉ có thể thấy một bức tường thật rắn chắc.

“Ta.....”

Đã trở lại? Thật mệt, có thể dừng chơi ta như vậy hay không? Náo loạn nửa ngày, chạy trốn một hồi là lẫn lộn mù quáng sao?

Tâm tình quá kích động, Gia Lôi liền ho khan. Ho đến tê tâm liệt phế, nước mắt cũng trào ra.

Thấy khuôn mặt Karen tái nhợt, khóe mắt còn có nước mắt trong suốt, thân thể bởi vì ho khan mà lồng ngực phập phồng, Anson đau lòng.

Từ thời khắc người này dùng phi thuyền đâm vào phi thuyền địch, giúp hắn thoát khỏi vòng vây, trong lòng hắn địa vị người này chỉ đứng sau thủ lĩnh. Thì ra để ý ai đó sẽ càng không muốn đối phương chịu khổ.

Anson quay đầu nhìn một vị bác sĩ tóc đen mắt đen, lạnh lùng nói:

“Mau tới đây xem cho hắn, vì sao hắn cứ luôn ho khan?”

Tây Ân sờ sờ cái mũi, dùng một ánh mắt kinh ngạc nhìn phó thủ lĩnh nhà mình, người có danh xưng là sông băng di động.

“Ta nghĩ có thể bị sặc nước bọt thôi.”

Không phải có thể mà là khẳng định, chỉ cần không phải mù đều có thể nhìn ra được?

“Sặc?”

Anson ngẩn người, cúi đầu nhìn người đã ngừng ho khan, sắc mặt tái nhợt hồng hào hơn rất nhiều, nhưng khóe mắt vẫn còn ướt nước mắt. Ngực hắn khó chịu, Anson lại lần nữa ngẩng đầu, ánh mắt rét lạnh hơn trước mười mấy độ.

“Tây Ân...”

“Đến ngay!”

Kinh nghiệm nhiều năm nói cho Tây Ân biết, lúc này phó thủ lĩnh không thể chọc được. Cho nên không đợi Anson nói hết, Tây Ân đã một đường chạy qua, tỉ mỉ kiểm tra.

“Báo cáo phó thủ lĩnh, Karen thiếu gia khỏe mạnh. À..... Nhưng vẫn cần nghỉ ngơi.”

Thật sự chịu không nổi ánh mắt uy hiếp của Anson, Tây Ân bị đè nén bỏ thêm một câu cuối cùng.

Phó thủ lĩnh không tin y thuật y đức của ta sao? Đau lòng mà.

Rất cuộc có được đáp án vừa lòng, ánh mắt Anson dần dần có độ ẩm. Bàn tay to vuốt ve những sợi tóc màu bạch kim, thấp giọng nói:

“Karen cũng nghe rồi chứ? Người thân thể yếu đuối, cần nghỉ ngơi. Ngoan, nhắm mắt lại, khi người tỉnh ta nấu món ngon cho người ăn.”

Khóe miệng Gia Lôi giật giật.

Ta có thể nói không sao? Còn nữa ngoan cái gì chứ? Khẳng định là nói sai!

Một đám đông khán giả đang đứng một góc lắng nghe, rất thông cảm nhìn vào gương mặt biến thành màu đen của giống cái.

Tài nghệ nấu nướng của phó thủ lĩnh theo như trải nghiệm của thủ lĩnh truyền lại..... là vô cùng..... đáng nhớ.

Bọn họ dám dùng đầu cá cược, cái gọi là “đáng nhớ” mà thủ lĩnh nói tuyệt đối không tốt đẹp.

Karen thiếu gia, ngài sẽ không chết ở trên bàn cơm chứ?

“Nine, Eleven.”

“Có thuộc hạ.”

Hai người cùng quỳ gối trước mặt Anson, đầu cúi thấp, có vẻ xấu hổ. Là bọn họ không có bảo vệ tốt Karen thiếu gia. Nếu bọn họ tắt màn hình hiển thị, Karen thiếu gia sẽ không nhìn thấy khung cảnh chiến trường, cũng sẽ không vì cứu phó thủ lĩnh mà lao vào vòng vây phá hủy kế hoạch của phó thủ lĩnh, thiếu một chút bỏ mạng.

Bọn họ không còn mặt mũi xin phó thủ lĩnh rộng lượng xử lý, chỉ hy vọng có thể giữ được cái mạng nhỏ để đoái công chuộc tội.

“Đưa Karen đến chỗ thủ lĩnh đi, canh giữ cẩn thận, không cho bất cứ kẻ nào quấy rầy bọn họ nghỉ ngơi.”

Đây là cơ hội cuối cùng hăn cho hai thủ hạ, làm không xong, tự đi tìm chết đi.

“Dạ.”

Kinh hỉ chợt lóe lên trong mắt, hai người đứng lên đi đến trước mặt Gia Lôi.

Trận chiến còn chưa có kết thúc. Nhìn bóng dáng Karen rời khỏi, Anson một lần nữa quay lại bố trí kế hoạch tác chiến.

Bên này.

Cho đến khi được đưa vào một căn phòng thoải mái, Gia Lôi mới có đôi chút khôi phục lại.

Ngây người bởi vì không nghĩ tới Anson sẽ đem mình đến ở cùng Sullivan. Rõ ràng lúc trước hăn còn mất công phái người tiễn đi. Trước đó nữa, thậm chí cả cửa phòng chăm sóc đặc biệt cũng chưa cho sờ đến.

Gia Lôi nghĩ vì thân phận Sullivan ‘cao quý’, Anson không canh giữ hăn cẩn trọng như vậy nói thông chừng hăn cũng sống không đến hôm nay.

Hiện giờ không chỉ Anson, tất cả mọi người đột nhiên bày ra một bộ ‘ngươi là người một nhà’. Họ thần thần nhiên đem Gia Lôi vào ở cùng một phòng với Sullivan, nói thật làm Gia Lôi thấy có chút kinh khủng.

Vấn đề vẫn là do sự cố ngoài ý muốn đó mà ra sao?

Gia Lôi hồi tưởng lại những lời của Anson nói khi bản thân còn mơ màng. Nào là ‘ngươi sao có thể không yêu quý chính mình’, còn nói ‘ngươi thật đáng yêu, ngươi thật hoàn mỹ, ngươi thật khiến người ta yêu thương’. Ánh mắt đó làm dạ dày Gia Lôi muốn lộn ngược. Tất cả đều xuất hiện sau khi có cuộc chạy trốn. Quả nhiên, mấu chốt là ở sự cố ngoài ý muốn kia rồi.

Nhưng dù Gia Lôi vô đầu bút tai cũng không nghĩ ra việc mình còn chưa chạy trốn thành công sao lại tạo ra công đức cảm hóa một đám người? Chuyện này không khoa học!

“Karen thiếu gia có chỗ nào không thoải mái sao? Muốn kiểm tra một chút hay không?”

Người vẫn luôn yên lặng như không khí đứng quan sát Karen hồi lâu, đã lên tiếng. Tây Ân thấy Karen chốc lát nhú mày, chốc lát mặt đen, chốc lát lại có bộ dạng như bị đá kích, rồi bộ dáng lại như gặp chuyện thật sự quá buồn cười. Hắn nhin không được liền muốn hỏi han một chút.

“Ta rất khỏe, cảm ơn.”

Karen tươi cười, nhỏ giọng nói.

Gia Lôi trước kia không thích bác sĩ, hiện tại càng chán ghét Tây Ân.

Đừng tưởng rằng ta không thấy được ý cười trong mắt người. Người đang chê cười ta đúng không? Có ý xem thường bệnh nhân sao?!

Quay đầu, không muốn nhìn Tây Ân, khuôn mặt tươi cười lại bỗng nhiên đọng phải một đôi mắt màu tím.

Trong lòng Gia Lôi đột nhiên trầm xuống.

Không xong rồi, tên biến thái đã tỉnh!

Sullivan cũng không phải vừa mới tỉnh. Trước khi Gia Lôi bị đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt, thần trí của hắn cũng đã khôi phục không ít, nhưng mí mắt quá nặng nên không mở ra được. Hắn luôn nhắm mắt dưỡng thần.

Hắn không nghĩ tới khi mình tỉnh lại còn có thể nhìn thấy giống cái đã đánh mình ngất xỉu. Quá kinh ngạc nha, so việc phát hiện giống cái này là giống cái quý hiếm còn muốn kinh hỉ hơn.

Nhìn Tây Ân đối với giống cái này rất tôn trọng, cũng lộ ra vài phần thân cận. Đây cũng không phải nói vài lời hay là có thể làm được.

Còn nữa hắn và giống cái này ở chung một gian phòng, cùng có đãi ngộ giống nhau. Không có Anson phê chuẩn, ai dám đem người xa lạ tới bên cạnh hắn?

Nguyên nhân chỉ có thể là thời điểm hắn bị trọng thương hôn mê bất tỉnh, giống cái này đã khiến cho Anson tin tưởng. Cho nên Tây Ân mới có thể không hề nghi kỵ, tin tưởng giống cái này.

Những thuộc hạ này từ trước đến nay tính tình độc lập. Người khác muốn tiếp cận bọn họ, mười năm tám năm cũng không có thể làm được. Vậy mà giống cái này làm được, còn làm thực tốt. Điều này chứng minh cái gì?

Chứng minh giống cái này là một con sói khôn ngoan. Vừa biết nói lời dễ nghe, vừa tùy thời chuẩn bị cắn địch.

Cũng không sợ xương cốt quá cứng làm gãy răng chính mình sao?

Nghĩ càng nhiều, ý cười trong đôi mắt càng tăng tối. Hắn nhin không được hướng tới giống cái đáng yêu từ từ mở mắt, thành công đối lấy vẻ mặt biến sắc của đối phương.

Làm sao bây giờ?

Mồ hôi lạnh tuôn ra, Gia Lôi không muốn lại bị tên biến thái này bóp chết một lần nữa.

Hay là..... thừa dịp tên biến thái còn chưa thể nói chuyện giết hắn trước?

Ánh mắt trộm liếc sang Tây Ân đang ở bên cạnh cúi đầu không biết làm gì đó.

Tây Ân chỉ là nam tính bình thường nên lực tấn công hắn là không cao. Khó xử chính là hai người đứng gác ở cửa. Không cẩn thận thì chỉ có con đường chết.

Không biết Gia Lôi đang tính toán gì trong lòng, chỉ nhìn thấy vẻ sốt ruột kia, Sullivan liền đặc biệt vừa lòng.

Ý cười nồng đậm sâu trong đáy mắt lạnh lùng. Đôi mắt màu tím toát ra thần thái sáng láng mê người.

Đang lúc một người lo lắng một người cười, Tây Ân đã thấy được Sullivan mở to mắt. Hắn đi nhanh tới xem dữ liệu trên thiết bị. Những thông số đều tăng cao, Tây Ân lập tức kích động mở khoang dinh dưỡng.

“Thủ lĩnh, ngài tỉnh lại thật tốt quá.”

“Phải vậy không? Có lẽ như vậy thật.”

Cười cười, ngay sau đó Sullivan lại đem tầm mắt di chuyển tới trên người giống cái đang có sắc mặt thật sự không tốt chút nào. Đôi môi hắn lúc đóng lúc mở, dùng khẩu hình nói cho ai kia câu “Người chạy không thoát rồi”.

Gia Lôi cái gì cũng không nói, trực biến hóa.

Những vẩy cá hiện ra. Đuôi cá rực rỡ tuyệt đẹp ngay lập tức thay thế hai chân. Cùng lúc đó mái tóc cũng dài ra rũ xuống sau lưng.

Rốt cuộc khôi phục lực khí Gia Lôi nhảy dựng lên uốn éo eo.

Vốn là lấy hết khí lực đánh một cú chắc chắn, lại không ngờ bị bên ngoài cản trở.

Cánh cửa vỡ thành ngàn vạn mảnh vụn, một bóng dáng nhanh như tia chớp lao về phía Sullivan. Không biết có phải xui xẻo hay không, vừa vụn đụn phải đuôi cá của Gia Lôi.

‘Bộp’

Gia Lôi bị đâm trúng mà ngã lảo, cái đuôi ngoe nguẩy trên mặt đất, hết quơ đông lại quơ tây, phải một hồi lâu mới ngồi dậy được.

Trái lại vị kia so với Gia Lôi thảm hơn nhiều. Một khuôn mặt bị phiến thành đầu heo không nói, còn chảy máu mũi.

Im lặng. Tất cả mọi người không nói gì, hai người bị trọng thương ngã ngoài cửa phòng là Nine và Eleven đều há to miệng nhìn giống cái phiến bản mỹ nhân ngư tóc trắng trong phòng.

Bên cạnh bọn họ, mặc kệ là đội viên Dark Clan vây đánh địch, hay những người Long tộc mặc áo giáp xông vào, tính cả Anson, đều bị cảnh tượng trước mắt làm dừng động tác. Họ giống như đã bị nhấn phím Pause(dừng), đồng loạt biến thành người gỗ.

10. Chương 10: Muốn Đánh

“Đây là..... Giống cái.....Quý hiếm....?”

Giọng ai đó run run vang lên, phá vỡ yên tĩnh, cũng làm trái tim mọi người lần nữa co giật thật mạnh.

Đúng vậy, chỉ có giống cái quý hiếm mới có thể biến thân!

Các loại ánh mắt phức tạp khó lường không tự chủ được nhìn chăm chăm Gia Lôi, đúng hơn là trên đuôi cá kia. Từ đuôi cá hướng lên trên là cái eo, phần thân trên có áo sơ mi trắng che khuất, ở cổ tay áo lộ ra một bàn tay. Bàn tay trắng như ngọc, ngón tay thon dài rõ ràng không có móng dài, cũng không có vẩy cá hay màng kết dính. Đó chính là một đôi tay người bình thường. Mái tóc màu bạch kim rũ xuống, mặt đẹp như tranh vẽ, ngạo nghễ càng thêm có mị lực, loại làm người ta trầm luân.

Càng nhìn biểu tình trên mặt Anson càng âm trầm. Cũng là giống đực, hắn tự nhiên hiểu được giống đực có bao nhiêu ngang ngược cùng bá đạo, đặc biệt là những người trước mắt này. Nếu nói Tổ chức Âm Sát là ti tiện tiểu nhân, chỉ biết âm toán sau lưng, thì Long tộc chính là cường đạo không nói lý. Phàm là thứ gì bị bọn họ nhìn trúng hoặc là hủy diệt hoặc là cướp cho được, tuyệt đối không có con đường thứ ba có thể đi.

Rõ ràng dù là ai cũng luyến tiếc hủy diệt Karen. Không có người nào nỡ hủy diệt người có thể sống cùng chính mình cả đời. Cho nên.....

Sải bước tiến lên, Anson cười lạnh dùng một chân đá văng chướng ngại cản đường đi về phía Karen. Quả nhiên không thể xem trọng thứ tiểu nhân này, đánh lén vĩnh viễn là thể mạnh của bọn họ.

Cẩn thận giờ cánh tay qua đem đuôi cá bảo hộ ở sau người, khi quay đầu thật sự không nhìn xuống, hấn hung tợn cho Gia Lôi một đôi mắt hình viên đạn.

Gia Lôi vượt cái mũi cười gượng, trong lòng biết Anson giận cái gì. Đơn giản là mình không đáng tin nhiệm thôi. Gia Lôi có chút chột dạ.

Tính tình Gia Lôi chính là như vậy. Đối với kẻ địch thì tàn nhẫn, đối với chính mình cứng nhắc. Nhưng đối với những người có lòng tốt thật sự thì không thể nhẫn tâm.

Ertan đã sớm nói qua, điều quan trọng nhất để làm đạo tặc là không được có lương tâm. Đoạt đồ vật của người khác rồi nói xin lỗi thì làm cái rắm gì? Thật sự có lương tâm cũng đừng làm đạo tặc đi làm cảnh sát đi. Chỉ tiếc thân phận bọn họ loại này, Chính phủ Liên Bang bắt được chỉ có đánh chết.

Gia Lôi thừa nhận Ertan nói có lý, nhưng không đúng hoàn toàn. Chính mình làm đạo tặc là không có được lựa chọn. Từ nhỏ đã mồ côi, lại bị đạo tặc thu dưỡng, ăn uống đồ dùng mọi thứ đều là đoạt hay lừa gạt mà có, muốn đường đường chính chính làm công dân tốt là không thể.

Nhưng đạo tặc thì nhất định phải xuống tay với người bình thường sao? Cướp của cán bộ, cướp chính khách, cướp của đạo tặc khác không phải cũng là cướp sao? Mà người bình thường thì có bao nhiêu tiền? So với ba loại người trên hoàn toàn không ở cùng một cấp bậc.

Hơn nữa cướp của người dân bình thường trong lòng sẽ có gánh nặng. Ai biết tiền đó có phải dùng để bảo vệ tính mạng người nhà họ hay không. Gia Lôi tuy là kẻ tiểu nhân đề tiện là vì đạt tới mục đích không từ thủ đoạn. Nếu gặp nguy hiểm đến tính mạng, đối với trẻ con cũng hạ thủ được. Nhưng Gia Lôi kiên quyết không làm chuyện tàn tạt lương tâm, ép người ta đến chết. Dù sao không cướp của bọn họ cũng không đối chết.

Bởi vì bất đồng chính kiến, bảy năm trước Gia Lôi cùng Ertan tranh cãi kịch liệt đến cắt đứt quan hệ. Sau đó Gia Lôi mang theo Vũ Khan ra ngoài, bắt đầu tự lập. Cuộc sống gian nan, thu hoạch cũng không tệ, cũng đặc tội không ít người. Đây cũng là nguyên nhân chính khiến Gia Lôi cùng Vũ Khan bị truy lên trời xuống đất chạy loạn lại không có bằng hữu ra tay giúp. Bọn họ không giống ai. Những đạo tặc khác cười nhạo bọn họ ngu ngốc, họ đã dám khinh thường những đạo tặc khác.

“Anson Alfred, người dựa vào cái gì đá ta? Giống cái quý hiếm lại không phải của ngươi. Ta có quyền dẫn hắn đi.”

Người bị đá kia xanh mặt rống giận. Ở trước mặt giống cái cao quý bị mất mặt, đây là sỉ nhục lớn nhất trong cuộc đời này của hắn.

Quyền sao? Mang đi á?

Gia Lôi âm thầm nheo mắt, cười cười.

Trừ Sullivan, không có ai nhìn thấy nụ cười của Gia Lôi. Dù có thấy được, cũng sẽ không hiểu nụ cười kia hàm chứa gì. Sẽ không ai biết có mùi máu chứa trong nụ cười đó như Sullivan.

Có biết nụ cười đó đáng sợ không? Những tên ngu ngốc này nghĩ mình mạnh đã quên mất một chuyện, giống cái quý hiếm sở dĩ được gọi là quý hiếm cũng không chỉ vì có khả năng sinh sản tốt, mà còn có khả năng chiến đấu cao. Điểm này, khụ khụ, chính ta đã từng trải nghiệm qua.

Người nào đó thần nhiên nằm bắt chéo chân trong khoang hồi sức. Những tổn thương sớm đã được chữa trị khôi phục như lúc ban đầu. Hiện tại bị người khác bỏ qua một phen, Sullivan sung sướng chờ xem tuồng.

Lần này Dark Clan đã bị tổn thất lớn, Long tộc tuyệt đối tổn nhiều lực. Còn muốn giết chết hắn? Được, muốn đại khai sát giới thì hắn theo Long tộc đến cùng.

“Ta phi, đức hạnh như ngươi còn muốn mang Karen thiếu gia đi? Nằm mơ đi.”

Nine dựa tường thở hổn hển, trên người trọng thương lại không giấu biểu tình kiêu ngạo.

Toàn Hệ Ngân Hà chỉ duy nhất một giống cái quý hiếm là phu nhân của thủ lĩnh nhà hắn, sao lại không kiêu ngạo? Quả thực kiêu ngạo cộng thêm tự hào!

(Nine đúng là có trí tưởng tượng phong phú)

“Đúng, Karen thiếu gia là thuộc về thủ lĩnh Dark Clan. Người là cái rắm? Tránh ra đi, miễn cho người khỏi.”

Bạn nói khổ của Nine là Eleven miệng lưỡi cũng không vừa, nói mấy câu đã dả kích nhục nhã người kia.

“Ta nghe được cái gì đây? Vị giống cái quý hiếm này thuộc về Sullivan?”

Elaine người của Long tộc, cũng chính là người bị đuôi Gia Lôi đập chảy máu mũi, tiêu sái phải phải ổng tay áo, quay đầu nhìn Sullivan ở một bên xem tường, nở nụ cười trào phúng.

Cũng phải công nhận, sau khi làm sạch máu trên mặt, Elaine cũng có ngoại hình khá hấp dẫn. Mái tóc xanh, mắt sâu, mũi cao, một người đẹp trai đúng chuẩn soái ca.

Nhưng đầu óc hẳn không tốt lắm. Nhớ lại hẳn bị một cái đuôi cá đánh chảy máu mũi, Sullivan không nín được cười.

“Sullivan Elvis!”

Đột nhiên tăng thêm âm lượng, Elaine ngẩng đầu đứng thẳng giống chiến sĩ vĩ ngạn, mũi kiếm sắc bén chỉ thẳng vào Sullivan.

“Người hẳn phải biết, giống cái quý hiếm không thuộc về một mình người. Hẳn là thuộc về mọi người. Ai cũng có quyền theo đuổi. Vậy mà người dám trộm giống cái quý hiếm đem giấu đi, người muốn làm gì? Người là tiểu nhân dâm tiện vô sỉ!”

Ấn đường Gia Lôi lại lần nữa nhảy nhảy, vươn đầu lưỡi liếm đôi môi đỏ, híp mắt từ sau lưng Anson lộ đầu ra.

“Người, con mẹ nó.....”

Chưa có nói xong đã bị nghẹn cổ, Gia Lôi ngẩng đầu nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Anson. Biểu tình hẳn không tán đồng.

“Không cho nói thô tục.”

Gia Lôi..... có thể không mắng chửi người được sao?

“Ngoan ngoãn ở phía sau ta đợi đi.”

Hắn trừng mắt, một lần nữa đẩy ai đó trở lại phía sau. Móng vuốt của Anson lần thứ N bò lên trên đỉnh đầu Karen bé nhỏ.

Hung hăng dùng sức xoa đầu. Đứa nhỏ này rốt cuộc có biết trong phòng này có bao nhiêu dã thú muốn ăn sống nuốt tươi mình hay không? Không cẩn thận thì sẽ bị người ta đoạt mất thôi.

Hành động của Anson quá tự nhiên, tự nhiên đến mức khiến cho tất cả những người có động cơ thầm kín thấy khủng hoảng. Sau đó lại nhìn giống cái ngơ ngác xuất thần để hẳn xoa đỉnh đầu, cũng không có ý né tránh, một cảm giác khủng hoảng lẫn ghen tị sâu sắc hơn.

Đậu má, Anson khoe khoang phải không? Đúng là vậy rồi!

Ai cũng biết, hôn nhân giống cái rất tự do, giống cái quý hiếm càng không cần phải nói. Là một với một hay là một với nhiều là do giống cái tự chọn lựa. Mặc kệ Sullivan cùng giống cái này về sau sẽ như thế nào, nhưng Anson đã đi trước một bước. Hẳn được mỹ nhân ưu ái, ngày “hạnh phúc” không còn xa.

Nine cùng Eleven thực khó xử, các thành viên khác cũng vậy. Không phải bọn họ hoài nghi khả năng của phó thủ lĩnh, thật sự là phó thủ lĩnh quang minh chính đại đào gốc tường nhà thủ lĩnh, muốn giả bộ không nhìn thấy cũng không được.

Yên lặng đem ánh mắt chuyển hướng sang thủ lĩnh đại nhân nhà mình, họ lại chảy mồ hôi quay trở về. Đồng loạt thống nhất cúi đầu, đáy lòng mặc niệm “Cái gì cũng không nhìn thấy” một trăm lần.

Ồi mẹ ơi, thủ lĩnh đại nhân đang cười, rất sáng lạn. Chuyện này tuyệt đối bức người phát hỏa. Không thể giải thích được.

Sullivan đã bao nhiêu năm không cười? Từ khi Anson đi một vòng địa ngục lộn trở về, đây là lần đầu tiên hắn dùng ánh mắt ôn nhu như vậy nhìn người.

Đột nhiên Sullivan có chút luyến tiếc phá vỡ tâm tình tốt của Anson. Nếu hắn biết sự thật về Karen sẽ rất sốc, hơn nữa nếu biết Karen đang lừa hắn, hắn nhất định sẽ thực thương tâm.

Vài chục năm qua, không có Anson hỗ trợ hắn đã sớm chết, không có hắn, Anson cũng sống không đến hôm nay. Hai người bọn họ đã thân hơn anh em ruột. Vì không muốn tình cảm anh em bị đóng băng, buông tha một giống cái thì có làm sao?

Cười cười nheo mắt nhìn giống cái cúi đầu không nói lời nào. Sullivan thấy thực may mắn vì ngày đó mình không có bóp chết người thú vị như vậy.

Trong lúc nhất thời, bởi vì tất cả các loại tư tưởng kỳ lạ xuất hiện, tình huống sắp sửa mất khống chế lại lần nữa an tĩnh.

Những thành viên Dark Clan chịu đủ kinh hách đã tỉnh táo, nhanh chóng tụ lại vây quanh Sullivan, Anson, Tây Ân cùng Karen bảo hộ chặt chẽ.

Phía bên kia, Elaine cùng người của Tổ chức Ám sát cũng không có động. Sullivan đã tỉnh, nhìn dáng vẻ khôi phục thực tốt, lúc này mà lại đánh lén cùng ám sát, rõ ràng không có ý nghĩa.

Mà tin tức có giống cái quý hiếm xuất hiện cần phải mau chóng thông báo cho gia tộc. Có gia tộc làm hậu thuẫn, Sullivan muốn bá chiếm giống cái quý hiếm không buông tay chính là cùng toàn bộ Hệ Ngân Hà đối đầu.

So với con cái, Sullivan là cái đình gì?

Nghĩ đến là nôn nóng, mắt Elaine hàm chứa si mê nhìn về phía sau lưng Anson.

Tuy rằng hắn nhìn không rõ diện mạo giống cái quý hiếm kia, nhưng lại nhớ rõ vóc dáng. Hình như tên Karen đúng không? Tên thật là dễ nghe, cũng khác với giống cái khác. Cao quý, mê người, ưu nhã, đặc biệt chính là khỏe mạnh. Nếu có thể có được Karen, hắn chẳng sợ trả giá.

Đã quyết tâm, Elaine tất nhiên không quan tâm những người khác.

Muốn rời đi sao? Ở đâu dễ dàng như vậy.

“Sao thế? Người kế thừa dòng họ Elvis tương lai, thiếu chủ phải đi sao?”

Giọng lưỡi biếng, tư thái lưỡi biếng, Sullivan nghiêng người cười như không cười, ngón tay vạch vạch thành khoang hồi sức. Ánh mắt nhìn chăm chăm làm da đầu người ta tê dại.

“Elaine, trước khi tới ngươi nên biết chỗ này của ta có vào không có ra.”

Sullivan vừa dứt lời, Anson cùng vài người đồng thời xông ra ngoài. Không nói gì mà ăn ý cực kỳ. Đây không phải một ngày hai ngày mà luyện thành, càng ở thời khắc nguy cơ loại ăn ý này càng có thể đạt tới hiệu quả kinh người.

Tỷ như hiện tại, người tổ chức Ám sát cùng Elaine còn chưa có nhận ra đây là chuyện như thế nào, Anson cùng thành viên Dark Clan đã lấy đi vài tánh mạng, ra tay tàn nhẫn, tốc độ cực nhanh.

Elaine luống cuống tay chân ứng phó những đòn đoạt mạng của Anson. Đừng nghĩ hắn là Long, Anson là Thuồng Luồng. Luận về sức chiến đấu hắn kém xa người có kinh nghiệm phong phú như Anson. Hiện giờ bị chiếm hết ưu thế, trừ bị đề đánh, kêu thảm ngay cả lực đánh trả cũng không có.

Rốt cuộc sau khi bị no đòn, Elaine bị ném bay ra ngoài.

Mà người cá kia vẫn ngoan ngoãn cúi đầu, bộ dáng đáng yêu khiến người ta muốn mù mắt.

Anson bật cười, bàn tay to lại muốn xoa đầu, đã bị Gia Lôi loạn choạng tránh đi. Anson không chịu bỏ qua, tiến lên một bước dùng đôi tay xoa một hồi. Rất mau mái tóc suông mượt đã biến thành cổ đại lộn xộn. Cảm thấy mỹ mãn lúc này Anson mới xoay người đi ra, lại lần nữa gia nhập vào nghiệp lớn.

Gia Lôi nhìn trời run rẩy khoe miệng, cảm thấy phải đi, nhân lúc còn sớm mau chóng rời khỏi chỗ này!

11. Chương 11: Rời Đi

Cuộc chiến cũng không có bởi vì Elaine bị thương mà bỏ dở, ngược lại càng lúc càng gay cấn.

Phun ra vài ngụm máu, thật vất vả đứng lên, Elaine lại bị Anson đuổi giết trốn đông trốn tây.

Đây là lần đầu tiên Gia Lôi thấy người Long tộc chật vật như vậy. Trước kia cũng từng gặp một số người Long tộc khác, người nào cũng đều kiêu ngạo giống như bọn họ là trời, người khác đều là bùn. Nhiều khi lơ lửng mắt nhìn một cái cũng sẽ rước lấy một đôi mắt hình viên đạn.

Nhìn lại người Long tộc hiện tại đang học máu không ngừng, nhưng vẫn cực kỳ xinh đẹp.

Ai chà, Elaine muốn biến thân? Nơi này nhỏ như vậy, hấn muốn cho tất cả mọi người đều vắng ra ngoài không trung hết sao?

Đang nghĩ ngợi, một con rồng khác cũng hiện ra. Thân thể xanh biếc lập loè, so với con rồng kia còn đẹp hơn nhiều.

Con rồng hiển nhiên biết nơi đây thi triển không được, thét dài rồi bay ra khỏi phòng.

Thành viên Dark Clan rảnh tay đều hô lớn tiếng trợ uy cho Anson. Nhưng đám người Âm sát kia không có phản ứng gì, Elaine bị đuổi giết chạy loạn cũng không đi giúp một chút.

Bởi vậy có thể thấy được Long tộc cùng tổ chức Âm sát hợp tác cũng không vững chắc. Cũng phải thôi, Elaine chỉ mời họ đến giúp đỡ, vì lợi ích mà hợp tác, không có cảm tình.

Cũng vì lợi dụng nhau mà thôi, tất nhiên họ sẽ không quá mức để ý Elaine. Điều này từ khi Elaine vọt vào phòng chăm sóc đặc biệt có thể nhìn ra được.

Nếu người tổ chức Âm sát thật sự để ý hấn, sao có thể để hấn một mình xông vào?

Nếu có thể không màng chết sống của Elaine, như vậy trong tay tổ chức Âm sát hấn là còn ít chủ bài cuối cùng chưa có đưa ra. Cái gọi là ít chủ bài thông thường đều có năng lực chuyển bại thành thắng, ít chủ bài sẽ là ai? Năng lực mạnh tới trình độ nào? Đối với điểm này Gia Lôi có vẻ tương đối tò mò, cũng tương đối hưng phấn.

Nếu ta có thể nắm ít chủ bài trong tay vậy thì rời khỏi Dark Clan.....

“Bé Karen suy nghĩ cái gì? Có thể nói cùng ta không?”

Không biết từ khi nào Sullivan đã lách lư đến bên cạnh Gia Lôi. Trên môi treo nụ cười đặc biệt hòa ái dễ gần, đôi mắt sáng tràn đầy nhu hòa.

Dù Gia Lôi đã sớm biết Sullivan máu lạnh biến thái bực nào, vẫn bị nụ cười ‘chân thành’ này làm rung động một chút.

Thôi đi, dùng sắc đẹp dụ người sao? Hôm nay ta đã biết cái gì gọi là càng đẹp tâm càng độc.

“Sao không đi hỗ trợ?”

Để Anson một mình liều mạng, hấn cũng không biết xấu hổ à? Anson dù lợi hại cũng chỉ là thường luồng, so với rồng còn kém một cấp bậc, vạn nhất thất thủ bị thương thì làm sao đây?

Phải nói đi theo một thủ lĩnh không đáng tin cậy, Anson trở nên lạnh lùng như một khối băng cũng không phải không có lý do. Đây là điển hình của di chứng bị áp bức quá tàn nhẫn mà nên!

“Người đang đau lòng sao? Chẳng lẽ người thật sự coi trọng Anson, muốn sinh con cho hấn?”

Thân thể nghiêng về phía trước, hơi nóng từ trong miệng thổi thẳng tắp phun vào bên tai Gia Lôi.

Sullivan chưa từng có gặp được giống cái chơi vui như vậy. Tính tình tàn nhẫn lại nóng nảy, mà miệng lại thốt ra lời ngọt như mật, khiến tất cả mọi người phải xoay quanh.

Vừa mới rồi hẳn thừa lúc mọi người đều tập trung chú ý vào giống cái này, đã nghe Tây Ân cẩn thận tường thuật lại những chuyện khi hẳn còn hôn mê.

Cái gì mà ‘Karen kiên cường lại yếu ớt’, cái gì là ‘chân tình canh giữ ở bên ngoài phòng’, còn có cái gì ‘quên mình anh dũng cứu Anson’. Mỗi một sự tích đều khoa trương, nghe xong hẳn thiếu chút nữa không kiềm chế cười phá lên.

Giống cái này yêu thương hẳn? Sao có thể? Trước đó không lâu hẳn còn muốn bóp chết giống cái này. Hẳn còn nhớ ánh mắt của giống cái này khi sắp tắt thở, là không cam lòng, phẫn hận, âm lãnh, mỗi một biểu hiện đều không liên quan những hành động đã kể bên trên.

Nhịn không được đem chính mình tưởng tượng thành giống cái này. Thử nghĩ xem khi mình ở vào hoàn cảnh như vậy có thể làm việc tốt như vậy không?

Đáp án là không thể.

Hẳn so với giống cái này tàn nhẫn âm độc hơn. Nhưng tính tình quá kiêu ngạo, biết rõ buông tha người là có thể bình an, lại thà rằng cùng địch đồng quy vu tận cũng không muốn nói nửa câu mềm yếu.

Không chỉ là hẳn, bất luận giống đực nào cũng không chấp nhận cúi đầu. Hướng chỉ hẳn là chúa tể một phương, có nhiều người kỳ vọng trông mong, một khi uy tín bị suy giảm sống không bằng chết.

Sao có thể có giống cái như vậy, giả si tình, dùng nước mắt đi mua chuộc lòng người, còn nhân tiện câu một số lượng lớn đồng tình.

Đổi là trước kia, hẳn tuyệt đối sẽ khịt mũi khinh thường người như vậy, cho xách giày cũng không xứng.

Nhưng hiện tại, càng nghe càng cảm thấy người này cơ trí đáng yêu. Rất đặc biệt không phải sao?

Giống cái này đã cho quá nhiều kinh ngạc, không phải sao?

Mới vừa gặp mặt đã hiểu lầm, lại tiếp xúc khi nguy hiểm nên không có ấn tượng tốt.

Khoảnh khắc cái đuôi kia chạm vào, nháy mắt, ấn tượng về giống cái này hoàn toàn thay đổi. Giống cái quý hiếm này không phải kẻ yếu, không tự nguyện nằm dưới hầu hạ, biết đấu tranh bảo vệ bản thân, không chịu người khác sắp xếp.

Chính phủ Liên Bang nhiều năm như vậy vẫn chưa thành công cải tạo ra giống cái quý hiếm. Một phần vì đòi hỏi quá cao, cũng vì tìm ẩn nhiều rủi ro.

Hẳn mặc kệ giống cái này làm thế nào tránh được tai mắt của Chính phủ Liên Bang, một mình chạy đến hành tinh này. Người này gặp gỡ hẳn, lại lừa ôn nhu của Anson, như vậy từ nay về sau, giống cái này chỉ có thể là người của Dark Clan.

Hoàn toàn không biết mình bị Sullivan tính toán, Gia Lôi nửa híp mắt âm thầm nhìn lại Sullivan. Ánh mắt không mừng không giận, đôi mắt không giống như giận dữ mà đang bộc lộ sự đáng sợ.

Sinh con? Đây là cuộc sống của lão tử, ai dám động vào, ta sẽ ghi hận cả đời.

“Đừng nhìn ta như vậy, ta sẽ nhịn không được....”

Hẳn nhịn không được muốn dùng lực đem giống cái chơi cho hư. Hẳn muốn xem sau lớp mặt này có phải còn một khuôn mặt còn đẹp hơn trước, càng thêm hấp dẫn người hay không.

Đúng là rối rắm. Đã hạ quyết tâm đem giống cái này nạp vào dưới trướng, tất nhiên không thể làm tổn thương. Nhưng từ đáy lòng cuộn cuộn ý niệm chiếm đoạt, càng áp chế càng bắt đầu dâng cao lợi hại, phải làm sao bây giờ?

Đều là giống cái này sai, rất khó có thể nắm bắt. Đôi khi giống như con thú lần đầu tiên gặp con người, đôi khi hành xử như một con búp bê. Đúng là con đường đầy sương mù, nhưng lại làm cho người ta không muốn dừng.

Đôi mắt bị một bàn tay ấm áp che lại, Gia Lôi nhìn không tới biểu tình thay đổi của Sullivan, lại có thể cảm giác được khí tức biến thái phát ra từ trên người hẳn.

Chết tiệt, ai đó mang biến thái tránh ra đi!

Nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo liền đến.

Chỉ thấy một người trong tổ chức Âm sát nằm ở ngoài vòng vây, vốn đã tắt thở từ lâu đột nhiên sống lại. Hắn nhanh như gió vọt vào vòng vây, một tay nắm lấy Gia Lôi đứng gần Sullivan kéo vào trong lòng ngực. Sau đó không đợi mọi người phản ứng, trên người hắn phát ra một vòng sáng màu lam, ngay sau đó hai người liền biến mất ở trước mắt mọi người.

Dịch chuyển không gian! Người này có được năng lực di chuyển tức thời xuyên không gian.

Nếu mục tiêu không phải Karen mà là thủ lĩnh...

Sắc mặt các thành viên Dark Clan bỗng chốc thay đổi. Bọn họ cũng đều biết vốn ban đầu mục tiêu người kia khẳng định không phải Karen thiếu gia. Cho nên lần này xem như Karen thiếu gia lại cứu thủ lĩnh một lần sao?

Chỉ kịp bắt lấy cổ tay áo giống cái, so với người khác sắc mặt Sullivan càng âm trầm. Hắn trở mắt nhìn người vừa rồi còn đứng ở bên cạnh, bộ dáng làm cảm xúc hắn nhộn nhạo, chớp mắt đã bị cướp đi, quả thực là vô cùng nhục nhã.

“ Ừa.... ”

Lần đầu tiên hưởng thụ nhảy không gian, phản ứng của Gia Lôi đặc biệt lớn. Đầu tiên là mặt trắng bệch, đầu choáng váng, tiếp theo nhin rồi lại nhin vẫn không nhin xuống được, phun ra trên người của kẻ bắt cóc.

Mỹ nhân đúng là mỹ nhân, phun nhổ ra cũng có mùi khác bình thường. Người của tổ chức Âm sát cũng bị buồn nôn, theo bản năng buông lỏng tay Gia Lôi một chút.

Một tia sáng xanh chợt lóe lên.

Trong nháy mắt, bàn tay kia buông ra, một tia laser từ chiếc vòng đeo trên cổ tay Gia Lôi đâm sâu vào cổ của người kia. Sợ hắn không chết được, Gia Lôi còn cố tình xoay hơn nửa vòng, cho đến khi thấy đối phương đã thành thi thể mới dùng sức đẩy người ra.

Người có thể tiến hành di chuyển không gian đã chết, thời không khôi phục bình thường. Gia Lôi đột nhiên khủng hoảng, từ giữa không trung ngã xuống dưới.

“ Á.....! ”

Kinh hãi kêu to.

“ Lão tử không muốn chết, cao a.....!! ”

“Bịch”

Ngã cao như vậy mà không đau.

“Người đứng lên.”

Một giọng rầu rĩ run rẩy vang lên. Gia Lôi ngơ ngác cúi đầu, nhìn bàn tay ấn vào một lòng ngực rắn chắc.

Nhìn xuống dưới eo đã có chân trở lại

Kia là mặt.....

Hình như người này đang bị ngồi lên.....

Hắn nên thấy may mắn vì ta đã biến trở lại hình người. Người này vẫn còn sống sao? Nhưng cảm giác không tốt!

12. Chương 12: Ấn Tượng Tốt

Jia Paer Garfield cảm thấy mình gần đây nhất định là số con rệp. Đầu tiên là bị người ta giẫm lên mặt, sau đó là vụ nổ ở Tân Dân Cục. Càng đáng giận chính là người gây hai vụ việc xấu hổ cho hắn cố tình là cùng một hỗn đản.

Bởi vì chuyện Tân Dân Cục gây chấn động quá lớn, thân là người có chức vụ cao hắn bị cấp trên tạm thời cách chức điều tra. Cũng chính là cái gọi là thời thế khó lường, ngày nào có thể về quân bộ cũng chưa biết.

Hắn biết kết quả này nguyên nhân chủ yếu do các thế gia khác quạt gió thêm củi cùng bỏ đá xuống giếng. Mấy năm nay hắn đắc tội không ít người. Thật vất vả có cơ hội có thể kéo hắn xuống ngựa, ại lại buông tha?

Nghỉ phép thì nghỉ phép đi, dù sao tâm tình đang loạn hắn cũng không có tâm tư công tác. Đơn giản nghỉ một chút, cũng coi như là giảm bớt một chút mệt nhọc.

Nhưng vì cái gì vận đen vẫn nhìn chằm chằm hắn không bỏ? Tùy tiện đi dạo cũng có thứ từ trên trời nện xuống, còn đập vào mặt như vậy..... Không thể nhìn được nữa.

Đáng chết, nếu không phải người này chính là giống cái, hắn nhất định sẽ trở mặt.

“Người... lập tức đứng lên!”

Ngữ khí nặng nề, mang hương vị nghiêng răng nghiêng lợi. Garfield vốn không phải người ôn nhu, gặp phải tình thế bất kham ngữ khí không khống chế.....

Không nói gì, Gia Lôi chống tay lên ngực Garfield run rẩy hai chân chậm rãi đứng lên.

Đối với một người có bệnh sợ độ cao mà nói, từ giữa không trung rơi xuống mà chỉ có tay chân nhũn ra, không có thất thổ khốc lóc thảm thiết đã là tương đối kiên cường.

Cho nên hoạt động tay chân chậm chạp, lực bắt tòng tâm một chút là có thể hiểu được phải không?

Nhưng đệm thịt vô tội nào đó cũng không phải người có lòng dạ bao dung. Hắn không đợi ai kia nhích sang một bên, liền bật người dậy, chân cũng không biết là cố ý hay là vô tình, vừa đúng lúc đá tới. Vì thế Gia Lôi vừa đặt mông ngồi ở trên mặt đất đã bị ngã cái bịch.

Quá đáng, con mẹ nó, đau!

Trong mắt nổi lên nước mắt, Gia Lôi hút không khí. Mặt cổ cũng có hổ sỏi hảo sao? Đặt mông ngồi xuống vừa lạnh vừa đau.

Garfield ngay từ đầu cũng không có chú ý tới người gây ra tai nạn cho mình. Chờ hắn sửa sang lại dáng vẻ xong, một lần nữa ngẩng đầu đã nhìn thấy Gia Lôi nhe răng nhếch miệng nước mắt lưng tròng ngồi dưới đất hít hà.

Nói thật hình ảnh này có chút khôi hài.

Garfield bật cười. Trong lòng bởi vì bị ‘ngồi’ trên mặt mà sinh ra buồn bực, lại vì hình ảnh buồn cười thoải tan hết. Gương mặt góc cạnh rõ ràng, lạnh lùng cùng đậm mạc đã lộ ra vài phần nhu hòa, thoát nhìn càng thêm mê người.

Kỳ thật mà nói, hắn bị ngồi lên cũng không thể trách hoàn toàn đối phương. Vốn dĩ hắn có thể né tránh. Đột nhiên hắn phát hiện đối phương là giống cái mới định đỡ lấy người, nhưng luống cuống tay chân động tác không tốt. Cho nên lúc này mới làm cho hai người đều không được tự nhiên.

“Tê ngã đau không? Muốn ta đỡ người lên hay không?”

Nghĩ thông suốt, đối với giống cái cũng sinh thương tiếc, Garfield cất bước đi đến bên cạnh, cúi người vươn tay ra.

Mái tóc bạch kim óng mượt như tơ. Khung xương tinh tế thon dài. Làn da trắng sáng. Gia Lôi chỉ mặc áo sơ mi đơn giản cùng quần bó sát người, cổ áo lộ ra xương quai xanh mê người.

Vành tai nhỏ trắng nõn đặc biệt đáng yêu. Lông mi dài và dày, hơi hơi run run như là hai thanh bàn chải chà chà làm lòng hân ngứa ngáy.

Nhìn không được ho khan, Garfield không được tự nhiên dời đi ánh mắt. Đối với một giống cái, hân cứ nhìn chăm chăm là quá thất lễ.

Gia Lôi căn bản không muốn phản ứng người đẩy ngã mình rồi lại chạy tới xum xoe. Kiểm chế nước mắt sinh lý trở về, bàn tay chống mặt đất, thăm dò một chút, rồi đứng lên.

Cũng may tuy rằng chân chỉ có chút bủn rủn, cũng đau lợi hại, nhưng đứng lên cũng không có vấn đề, chỉ khó chịu mà thôi.

Cau mày vịnh eo thẳng lưng, đột nhiên xuất hiện một bàn tay to áp lên. Lòng bàn tay nóng rực làm Gia Lôi giận dữ ngẩng đầu.

Người không thể tránh xa ta một chút..... Sao là.....Jia Paer Garfield?

Gia Lôi trợn mắt há hốc mồm nhìn người nào đó. Mới xa cách mấy ngày, tất nhiên quên không được gương mặt đáng ghét này.

Nếu không phải bởi vì người, ta sẽ không trở thành giống cái!

Hai người nghiệt duyên quá sâu, Gia Lôi nhìn rõ ràng bộ dáng Garfield xong liền lui về sau, lại không để ý mặt sau có cái hố. Một chân không đứng vững, kết quả chính là lưng lay lếch qua nằm trọn trong lòng ngực Garfield.

Chết tiệt! Ông trời tuyệt đối đang chơi ta!

Hai thân thể dán ở bên nhau, bị đông cứng. Hơi thở phun trên đỉnh đầu bỗng nhiên biến trầm. Những biến hóa này làm Gia Lôi cảm thấy cả người đều không tốt.

Bị chính kẻ thù của mình khi còn là giống đực ôm, còn không cẩn thận làm đối phương rung động. Cảm giác này, so với ăn giò còn muốn ghê tởm hơn.

“Có bị thương đến chân hay không? Có thể đứng không? Nếu là có thể, ta liền buông tay.”

Giọng trầm thấp có chút nghẹn. Garfield chưa từng có cùng vị giống cái nào tiếp xúc quá gần gũi như vậy. Mới vừa rồi còn ở dưới móng người này, khi đó hân chỉ có bực mình cùng quần bách. Mà hiện tại tim hân đập nhanh kinh khủng, xương cốt cũng tê dại.

Cúi đầu nhìn người nào đó ngoan ngoãn nhu mì rúc vào trong lòng ngực mình. (Có thật không đó?)

Không hiểu sao ngực hân lại phập phồng, đầu óc lằng lằng.

Đây là lực hấp dẫn của giống cái đối với giống đực sao?

57 năm qua, trong mắt, trong suy nghĩ của hân đều chỉ có quân bộ, chỉ có chiến đấu. Dù bên cạnh cũng có nữ tính và giống cái, nhưng hân cũng chưa từng để ý qua ai, càng không có ảo tưởng hôn nhân.

Nhưng nếu bản thân hân có một người cũng ngoan ngoãn và khiến cho tâm hân sinh vui sướng như người này, có phải hân sẽ không kháng cự hôn nhân?

Nghĩ đến hôn nhân, đôi mắt màu vàng kim lại ảm đạm. Mẹ hân không yêu cha hân, dù ông đối với bà rất tốt. Tốt đến mức chịu từ bỏ hết thấy, nhưng bà vẫn như cũ không yêu ông. Bà thậm chí còn làm trò để hân cùng ông bất hòa. Sở dĩ chịu gả chỉ là bởi vì trách nhiệm.

Thật buồn cười? Trong mắt mẹ hân, cha con hân đều là vật cản, là gánh nặng khiến bà không có cuộc sống tốt đẹp. Vì sau này có thể được vĩnh viễn tự do, bà mới tạm thời thỏa hiệp gả cho một người mình không yêu. Khi đã có con, bà liền tính đã xong nghĩa vụ, từ đây không có ai có thể bố trí sinh hoạt. Bà cao ngạo rời đi, suốt 53 năm chưa một lần trở về.

“Người có thể buông ta ra chưa?”

Nói buông ra lại chậm chạp không buông tay, Gia Lôi cố nén tức giận ngẩng đầu. Gia Lôi chán ghét ngẩng cổ nhìn người, càng chán ghét ngẩng cổ xem kẻ thù.

Đôi mắt tràn đầy lửa giận mà rực rỡ lấp lánh, sáng lóa mắt. Đôi môi đẹp nhẹ nhàng mấp máy. Tất cả làm hô hấp Garfield không xong.

Đỏ mặt, Garfield lập tức xấu hổ buông tay. Đại khái bởi vì nghĩ tới hôn nhân, không tự giác sẽ liên tưởng đến đối tượng kết hôn. Mà bỗng nhiên trong lòng có một giống cái, nhất cử nhất động đều phá lệ chuyên chú.

Hắn thừa nhận mình đối với người ngoan ngoãn nhu thuận có ấn tượng tốt. Cho dù trước kia bọn họ không là bạn, cũng sẽ theo bản năng đối với bọn họ khoan dung mấy phần.

Mà giống cái này bộ dáng thượng hạng, quan trọng chính là trên người không có mùi giống đực, cho thấy còn độc thân. Bất cứ giống đực nào cũng đều có quyền lợi theo đuổi.

Nhưng..... giống cái có lẽ chỉ mới hơn hai mươi tuổi? Tuổi này ở nam tính là vị thành niên, cũng không tính lớn, ai lại cam tâm tình nguyện biến thành giống cái, không hối hận sao? Phải chịu giảm tuổi thọ sao không có ai ở bên cạnh?

Một đám dấu chấm hỏi nổi lên trong đầu, gắt gao nhăn mày, Garfield vốn tâm tình không tồi lại lần nữa lâm vào bực bội.

Gia Lôi mặc kệ Garfield tâm tình không tốt, hiện tại chỉ nghĩ cách tránh hắn thật xa, cả cuộc đời này không nhìn thấy.

Kỳ thật cách tốt nhất để không thấy chính là giết hắn. Nhưng xét thấy không có nắm chắc, Gia Lôi chỉ có thể từ bỏ ảo tưởng, liền dùng chính sách trốn để giữ mình.

Hít sâu, ổn định cảm xúc bay tán loạn, một lần nữa bày ra gương mặt ôn hòa, Gia Lôi vốn định mở miệng cáo biệt, lần thứ hai bị người nắm bàn tay.

Mẹ nó, Jia Paer Garfield, người đủ chưa? Lại động tay động chân, lão tử liền đâm thủng người người. không chết người cũng muốn cắt hai viên của người.

Khoan đã, cái vòng tay?

Trong lòng dâng lên dự cảm không tốt, đôi mắt nhìn cánh tay bị Garfield giơ lên, trên cổ tay mang cái vòng kia. Xong rồi, thứ này gắn liền cùng Anson, với thân phận Garfield không có khả năng không nhận biết.

Quả nhiên, giọng trầm thấp vang lên.

“Người cùng Anson Alfred có quan hệ gì?”

Ai không biết vòng tay này là binh khí thành danh của Anson Alfred. Hắn có thể đưa cho giống cái này, xem ra địa vị người này ở trong lòng hắn nhất định không thấp.

Garfield khẳng định là Anson đưa mà không nghĩ người này đã trộm. Bàn tay ở trên cổ tay Gia Lôi bỗng nhiên xiết chặt, Garfield mấp máy môi nhìn thẳng giống cái có mái tóc màu bạch kim, không nói lời nào.

Trên đời này có thể không người nào có thể trộm đồ trên tay Anson, một người cũng không có.

Cho nên, người này thà rằng vứt bỏ tuổi thọ cũng muốn biến thân thành giống cái, là vì Anson Alfred sao? Vòng tay có phải là vật đính ước chứng minh tình yêu của bọn họ?

Đoán như vậy làm sắc mặt hắn hoàn toàn âm trầm xuống.

Mặt khác, hắn vì chính mình chậm hơn Anson một bước mà mất mát. Động thời hắn lại vì người này không biết nhìn người mà lo lắng.

Anson Alfred là người nào? Người đứng thứ hai trong Liên Minh Bóng Tối, tính tình lãnh ngạo, giết người như ma quỷ. Yêu người như vậy sao có thể hạnh phúc?

Ánh mắt Garfield có ý gì?

Trực giác nói cho Gia Lôi biết nhất định hắn đã hiểu lầm cái gì rồi.

Nói thật gần đây số lần bị hiểu không ít. Mỗi một lần bị hiểu lầm, Gia Lôi đều muốn giậm chân chửi má nó.

13. Chương 13: Tìm Đường Chết

“Theo ta đi.”

Gia Lôi trầm mặc không nói, bộ dáng hiển nhiên làm Garfield gia tăng hiểu lầm. Hắn đau lòng vì giống cái này đối với Anson Alfred yêu quá sâu. Hắn biết lúc này khuyên như thế nào cũng không có khả năng làm người này từ bỏ người yêu say đắm trong lòng. Vì thế bước lên nắm tay kéo đối phương đi đến xe bay riêng đậu ở cách đó không xa.

Tạm thời bị cách chức nghỉ phép nên những thiết bị hân sở hữu đều bị cấm dùng rồi. Những người đó sợ hân mà lấy lại thể lực thì vô pháp chèn ép hân. Họ chỉ cho phép hân sử dụng những phương tiện di chuyển dân dụng, cũng may xe bay này trừ không thể bay khỏi hành tinh này, các công năng đều không tệ lắm. Hân cũng lười tranh cãi cùng những tiểu nhân đó.

“Chờ một chút, người muốn mang ta đi đâu?”

Bị lôi kéo đi vài bước, Gia Lôi mới từ ‘nghĩ lại mà kinh’ chuyện cũ hoàn hồn. Nhướng mày nhìn người có vẻ mặt cương nghị kia, Gia Lôi nhận không được khoe miệng giật giật.

Vị giống đực cao cao tại thượng đầy phiền toái này, có thể đừng tưởng tượng thái quá hay không? Anson đã như thế, Garfield sao cũng là như thế này. Anson còn có ít nhiều hiềm nghi ở bên trong, Garfield này căn bản chưa từng nói mấy câu tốt đó sao?!

Đối mặt Gia Lôi giãy giụa Garfield một chút cũng không ngoài ý muốn.

Người này yêu Anson sâu đậm sao có thể ngoan ngoãn đi cùng ta?

Cho nên không nhiều lời, Garfield khom lưng duỗi tay ôm người nào đó đang tức giận đến đỏ mặt vào trong lòng ngực. Dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến xe, đồng thời còn trấn an.

“Đừng lo lắng, ta không phải người xấu.”

Gia Lôi nghe xong lời nói này trực tiếp dựng ngón giữa lên, hung tợn trừng người.

Mẹ nó, ngang nhiên bắt người rõ như ban ngày người còn không phải người xấu. Ta là đạo tặc bậc này chẳng phải là thành thanh niên ưu tú sao?

Ngón tay giữa nhỏ dài trắng như ngọc thẳng tắp dựng ở trước mắt, làm sắc mặt Garfield từ đen chuyển thành hồng biến hóa thật nhanh.

Hắn biết đã đi theo cái loại người như Anson Alfred sẽ không học được thứ tốt. Giống cái này mới bao lớn, đã học mắng chửi người, nếu cho ở lâu cùng tên kia sẽ còn sa sút bậc nào?

Mím môi, trên người là khí lạnh cuồng nộ, hân mặc kệ vì sao Anson bị lạc mất giống cái này, nếu hân đã nhận được, hân sẽ không thể trở mặt nhìn người này đi theo con đường tà đạo.

Đầu tiên, hân phải làm người này bỏ thói xấu mắng thô tục.

“Thả ta xuống, chết bầm, người nghe không hiểu tiếng người sao?”

Gia Lôi cường chế hỏa khí dâng trào dưới đáy lòng.

Không phải không thể thoát khỏi Garfield. Chỉ cần biến ra đuôi cá, đập hân một cái là không đứng dậy được.

Nhưng nơi này có biết bao nhiêu mắt điện tử theo dõi. Người kia lại là người có cấp bậc cao trong quân bộ, nhất cử nhất động đều có người bảo vệ hoặc là nói giám sát nghiêm mật. Lỡ như mưu sát không thành ngược lại bị chụp ảnh.....

Trời ơi, ta không muốn bị bắt đi sinh con cho giống đực xa lạ! Mà quen thuộc cũng không được!!

“Không cho nói thô tục.”

Dem Gia Lôi đặt vào xe, Garfield trầm giọng mở miệng, lộ vẻ không tán đồng.

“.....”

Vì cái gì Garfield có bộ dáng nhú mày lải nhải giống Anson như vậy? Đột nhiên đối mặt với vẻ mặt tương tự, mắng không ra lời thì làm sao bây giờ?

“Ngoan.”

Thật vui khi bị nhiễm độc không sâu, khuyên nhủ thêm có thể cải tà quy chính. Garfield xoa xoa đầu Gia Lôi, tùy tay đóng lại cửa xe.

“.....”

Có phải không đó, cả động tác xoa đầu cũng giống nhau? Anson, người xác định người không có anh em thất lạc ở bên ngoài chứ?

Nửa híp mắt nhìn người nào đó đi vòng qua phía trước mũi xe để vào ghế điều khiển, Gia Lôi vươn đầu lưỡi liếm liếm môi.

Người không phải người xấu đúng không? Thật bất hạnh, ta chính là đạo tặc chính tông không hơn không kém đây.

Ngón tay Gia Lôi thao tác vài cái.

‘ títt títt ’

Từ khi tiếng títt vang lên, chìa khóa điều khiển từ xa mất đi hiệu lực, gen kiểm tra đo lường bị che chắn, mật mã khóa khôi phục chế độ xuất xưởng.

Thành công, hiện tại ta chính là chủ nhân mới của chiếc xe bay này.

Xuyên thấu qua cửa sổ xe, Garfield nhìn rõ rãnh mạch động tác của người bên trong. Hắn giật mình, không nghĩ tới giống cái này là cao thủ bẻ khóa. Đáy lòng dâng lên chút tự hào, liền cảm thấy có chút dễ khóc dễ cười.

Xem ra thiện cảm đối với người này vượt qua tưởng tượng. Đây là tốt hay xấu chờ về sau lại nói. Trước mắt hắn đang lo lắng chính là rốt cuộc người này muốn làm cái gì?

Người này sẽ không cho rằng cướp xe là có thể thoát khỏi ta? Chỉ cần ta báo xe bị mất, người này chạy đến nơi nào cũng sẽ có một đồng mắt điện tử đi theo.

Hay là muốn đi tìm Anson Alfred?

Suy đoán này thực đáng tin cậy, nhưng lại làm tâm tình Garfield càng thêm không tốt.

Có lẽ hắn nên sớm trở lại quân bộ. Vốn dĩ nếu không phải chuyện Tân Dân Cục ồn ào quá lớn, hắn đâu bị đối thủ ngăn chân. Thật ra có thể thừa dịp Dark Clan nội loạn thêm ít lửa, có lẽ từ đây sẽ xóa tên tổ chức này khỏi hệ Ngân Hà. Cố tình là những đối thủ kia ánh mắt quá thiện cận, đã cho Dark Clan có cơ hội, làm mất thời cơ tốt tiêu diệt Dark Clan.

Nói đến Tân Dân Cục, đột nhiên hắn phát hiện...

Sao giống cái làm hắn động lòng này giống hệt đạo tặc tên Gia Lôi làm hắn nghiêng răng nghiêng lợi?

Mái màu tóc đều là bạch kim, bất quá mặt mày người này đẹp hơn, cũng thon gầy hơn một ít, khí chất.....

Mặt cứng đờ mắt chớp chớp.....

Nếu bỏ qua giới tính, hai người này có khí chất không khác gì nhau. Điểm này làm Garfield rối rắm. Hắn tuyệt đối không thừa nhận mình đối với Gia Lôi có ý tưởng gì.

Đây chỉ là trùng hợp, chỉ do trùng hợp!

‘ Vút ’

Một cơn gió thổi tới, đem người đang lâm vào ảo tưởng hỗn độn kéo trở về hiện thực. Garfield ngẩng đầu nhìn chiếc xe đã lao đi rất xa, cũng chỉ dư lại một bóng mờ.

Trốn thật là mau, gấp như vậy là không chờ nổi là muốn trở lại bên cạnh Anson sao? Còn chưa có hỏi tên của hắn, đây là chứng tỏ người này một chút cũng không muốn quen hắn sao?

Lần đầu tiên động tâm đã bị dả kích thật lớn, Garfield dù hùng mạnh đến đâu cũng chỉ là một người không có kinh nghiệm lấy lòng người khác. Đối mặt với người mình thích, trong lòng người đó có người khác, còn không hề có thiện cảm với hắn.

Thiệt tình nín giữ không được.

Thành công bỏ rơi Garfield, Gia Lôi đắc ý.

Ai nói không thể biến thân nhất định phải chịu bị bắt? Ta không phải đã cắt đuôi Garfield sao?

Đương nhiên, Gia Lôi cũng biết cướp xe này không dùng được bao lâu. Bất quá đây là phương tiện đi lại của Garfield mà thôi, ném bỏ cũng không đau lòng.

Nhìn bản đồ, nơi này là hành tinh 103? Garfield thân là thiếu tướng trẻ tuổi nhất, có chiến công hiển hách, còn là người thừa kế gia tộc Garfield sao bị đưa đến đây ‘quản chế’?

Hành tinh này chỉ có những người về hưu, hoặc là quan chức phạm sai lầm lại không thể thăng tiến đến ở. Đây như nhà giam với phạm nhân đặc thù. Họ đều bị đưa đến hành tinh này giam lỏng.

Người ở có thân phận đặc thù, cơ sở càng đặc biệt. Hành tinh có một đặc điểm, trình độ khoa học kỹ thuật chỉ ở giai đoạn nhân loại chưa có tiến vào lịch Ngân Hà. Nói cách khác, thay vì đi bộ có phương tiện bay ở trên trời, nhưng không thể ra khỏi tầng khí quyển.

Garfield còn chưa tới tuổi về hưu, lại bị quân bộ giam lỏng. Nguyên nhân là gì, Gia Lôi dùng đầu gối nghĩ cũng biết. Loại vô tâm cảm liễu không cần thận đem kẻ thù cảm vào bùn, cảm giác không thể không tốt.

Vừa huyết sáo vừa cho xe tiến vào một khu náo nhiệt. Hạ thấp độ cao, nhận được những ánh mắt giận dữ. Đôi mắt sáng long lanh nhìn bên ngoài có đủ loại màu sắc, đôi môi mỏng đỏ tươi cong lên lộ hưng phấn. Gia Lôi nhìn chuẩn một cửa hàng hoa quả, trực tiếp đụng vào.

Xôn xao.

Cửa hàng vỡ thành nhiều mảnh nhỏ. Hoa quả văng bốn phía. Trong phút chốc, chỉ nghe được tiếng kêu sợ hãi, tiếng quát mắng hết đợt này đến đợt khác. Ai cũng không có chú ý tới trong mớ hỗn loạn có một thân ảnh mảnh khảnh linh hoạt chui ra khỏi xe, lẳng lặng biến mất ở trong đám người.

Đây là cảnh tượng Garfield nhìn thấy. Quầy hàng lung tung rối loạn, đám người lung tung rối loạn, còn có chiếc xe của hắn trong những thứ lung tung rối loạn kia.

Quả nhiên không hổ là người hắn coi trọng. Thủ đoạn cao, tính kế giỏi, hành sự làm người ta kinh hãi.

Không sao cả, hắn sẽ giúp người này sửa trở về.

“Báo cáo thiếu tướng, giống cái ngài muốn tìm không ở trong xe.”

Garfield một chút cũng không ngoài ý muốn. Náo loạn lớn như vậy nếu còn thành thật ở trong xe thì mới kỳ quái.

“Ta đã biết. Các người lui đi. Ta muốn tự kiểm tra trên xe.”

“Dạ.”

Người cảnh sát cúi chào, gọi mọi người thu đội. Sau đó cả đội cùng mở to hai mắt nhìn nhìn chăm chăm xe bay mà có nhiều suy đoán.

Không cần phải nói, Thiếu Tướng đại nhân muốn tự mình kiểm tra tất nhiên là hộp đen trên xe.

Không biết vị giống cái làm Thiếu Tướng đại nhân để ý rốt cuộc trông như thế nào?

Đáng tiếc không có mệnh lệnh của Thiếu Tướng đại nhân, bọn họ không dám tự mình mở màn hình điện tử. Hiện giờ ấn tượng duy nhất đối với giống cái thần bí chính là kỹ thuật điều khiển làm xe thăm không nữ nhìn.

Vào xe, tùy tay mở ra màn hình điện tử. Bên trong cũng không có hình người hấn tâm tâm niệm niệm muốn tìm trở về. Ngược lại là bộ dáng ngạc nhiên tròng mắt của hấn nhìn qua cửa sổ xe, bị phóng đại vài lần.

Ngón tay dịch chuyển sang hình sau. Hình ảnh ngáp, nhăn mày, thậm chí còn có nhe răng, hết một hình lại một hình, hấn cũng không biết mình có nhiều trò hề xấu xí như vậy.

Cuối cùng là hình ảnh ghi dòng chữ “Jia Paer Garfield, người vĩnh viễn cũng đừng nghĩ bắt được ta.”

Yên lặng ngồi ở ghế trên xe, tay cởi bỏ nút thắt cổ áo, tiếng cười trầm trầm từ cổ họng tràn ra, ngăn cũng ngăn không được.

Hấn vốn cho rằng người mình thích chính là giống cái ngoan ngoãn dịu hiền đáng yêu. Lại không ngờ đối phương có móng vuốt sắc bén, đầu óc khôn khéo, còn mang theo tính xấu. Muốn thuần phục giống cái như vậy cũng không dễ dàng. Nhưng chính bởi vì như vậy mà hấn thấy hưng phấn, hưng phấn đến toàn bộ linh hồn cũng phát run.

Thì ra thích một người không giống tưởng tượng. Khi thật sự động tâm, những thói xấu đều bị bỏ qua. Người kia kiêu ngạo cũng được, bình thường cũng thế, đều luyện tiếc buông tay.

“Ta chấp nhận khiêu chiến, thiếu niên giao hoạt của ta.”

Trên đời này, không có ai mà Jia Paer Garfield bắt không được, mặc kệ là phạm nhân, hay là người hấn thích.

Ông của hấn nói rất đúng, giống đực theo đuổi bạn đời khi cần thiết phải mạnh tay. Không thể do dự, chỉ có chinh phục mới là con đường duy nhất ôm được người về nhà.

Hấn không sợ khiêu chiến, càng không để bụng trong lòng ai kia có người khác. Chỉ cần người này còn chưa có bị nhiễm hương vị giống đực nào, dù là trời, hấn cũng sẽ đem người trời đến bên cạnh.

14. Chương 14: Bắt Được

Thành công bỏ rơi một giống đực, lại không ngờ lại khởi xướng một cuộc tấn công.

Đói bụng đã lâu, Gia Lôi lúc này đang vui đầu ăn ngẫu nhiên cơm cùng với sườn heo chua ngọt. Nói gì thì nói món ăn nguyên thủy của địa cầu là mỹ thực ngon miệng nhất.

“Ông chủ cho thêm một bát cơm.”

Gia Lôi cũng không ngần đầu, chỉ vẫy tay. Tiếp theo một bát cơm thơm ngào ngạt xuất hiện ở trước mắt. Gia Lôi chớp chớp mắt.

Có phải quá nhanh hay không?

Cắn chiếc đũa chậm rãi ngẩng mặt lên. Ánh mắt theo bàn tay trắng muốt nhìn lên trên. Tơ lụa màu lam nhạt bao lấy cánh tay mảnh dài. Mái tóc màu rượu đỏ buông trên vai. Đôi môi màu hồng phấn. Đôi mắt như ngập nước. Đúng là một đại mỹ nữ.

Gia Lôi lúc ấy liền có cảm xúc mênh mông, ngốc lảng nhìn mỹ nữ mỉm cười với mình, nước miếng thiếu chút nữa chảy xuống.

Sống hai mươi hai năm, đây là lần đầu tiên tiếp xúc cùng nữ tính gần như vậy, lại là thiếu nữ đáng yêu có nụ cười mê người như thế này.

Đã từng buồn khổ, cũng từng ảo tưởng rồi sẽ có một ngày sẽ gặp được một thiếu nữ dành cho mình.

Vừa gặp liền yêu, gặp lại định chung thân, cuối cùng sinh vài đứa bé, hai người hạnh phúc mỹ mãn cả đời.

Nhưng mà ảo tưởng chỉ có thể là ảo tưởng, hiện thực đừng nói là nhất kiến chung tình, chỉ được nhìn thấy thiếu nữ một lần cũng có thể vui ít nhất nửa ngày.

Ai làm cho tiếng xấu của đạo tặc lan xa? Dù cho xét xuất thân hay là năng lực hoặc là tướng mạo đều khó so bì cùng những giống đực khác. Hơn nữa chung quanh các thiếu nữ luôn có một đồng giống đực cạnh tranh không lưu tình. Gia Lôi trừ đứng xa xa nhìn các thiếu nữ vài lần, còn lại chỉ có dựa vào mộng tưởng hảo huyền để giảm bớt nỗi khổ tương tự.

“Ta có thể ngồi ở chỗ này không?”

Thiếu nữ xinh đẹp nghiêng đầu cười, mắt to tràn đầy thiện ý. Hai má lúm đồng tiền lộ ra khi cười làm hai mắt Gia Lôi tỏa sáng.

Chịu không nổi! Quá đáng yêu! Thật xinh đẹp! Muốn hôn hôn!

Thiếu nữ xinh đẹp như thế này phải ở cùng giống đực tốt nhất. Một mỹ nữ nhất định không thể ở trong lòng ngực một người đàn ông vô năng.

Gia Lôi tự nhận mình là giống đực tốt, cũng là một người đàn ông cá tính. Cho nên bản thân có điên cuồng muốn hóa thân thành lang sói chinh phục thiếu nữ xinh đẹp này.

Dù Thú Hoàng có ở chỗ này cũng chưa chắc tốt hơn ta bao nhiêu!

Có lẽ bị ánh mắt lập lòe của Gia Lôi dọa, thiếu nữ xinh đẹp theo bản năng nâng cánh tay. Tươi cười trên mặt cũng dần dần thu lại.

“Ta..... Có phải quá rầy đến người hay không?”

“Không có, không có, có thể cùng người đẹp ăn chung, tuyệt đối là vinh hạnh của ta.”

Sao lại quá rầy? Ta còn hận không thể được người đẹp quá rầy đời đời kiếp kiếp.

Cưỡng chế khát vọng không ngừng kêu gào, Gia Lôi cười, đứng lên tự mình kéo ghế cho người đẹp. Nhìn nàng ngồi xuống ghế, Gia Lôi mới về lại chỗ ngồi một lần nữa ngồi xuống.

Cũng cho đến lúc này, đầu óc cuồng nhiệt của Gia Lôi mới thoáng bình tĩnh lại. Ánh mắt làm như lơ đãng nhìn về bốn phía.

Quả nhiên có bốn giống đực cao lớn ngồi ở cách họ không xa, yên lặng nhìn về nơi này. Đôi mắt của họ đều là hăm mộ cùng đồ kị, còn có một tia nhàn nhạt ý cảnh cáo.

Cảnh cáo? Gia Lôi ta không sợ nhất chính là cảnh cáo. Ta là đạo tặc không phải học sinh tiểu học, bị dọa một cái liền ngoan ngoãn nghe lời. Như vậy quả thực là mất mặt đạo tặc lừng danh.

Thu hồi ánh mắt, không hề nhìn lại bốn giống đực rõ ràng không được thiếu nữ xinh đẹp chú ý kia. Gia Lôi cầm lấy thực đơn trên bàn đưa cho mỹ nhân ngồi đối diện, mỉm cười.

“Tới nơi này ăn sao? Quán này hương vị cũng không tệ lắm. Đúng rồi, ta nên xưng hô như thế nào mới phải? Mỹ nữ sao?”

Nếu Vũ Khan ở đây nhất định sẽ mắng Gia Lôi không biết xấu hổ. Lần đầu tiên tới ăn cơm cũng dám giả bộ là khách quen, còn làm trò đùa giỡn mỹ nhân? Quả thực không bằng cầm thú.

Mặc kệ người khác nghĩ như thế nào, dù sao Gia Lôi xác thật chọc mỹ nhân cười. Bàn tay trắng nõn che lại miệng, bả vai không ngừng run lên, một hồi lâu mới buông tay trên chọc.

“Người nói chuyện thật vui. Có phải người đàn ông của người thích như vậy hay không. Anh ta có lẽ thích lời ngon ngọt cho nên người nói năng ngọt xớt sao?”

Đàn ông..... của ta? A..... i?..... con mẹ nó!!

Nhờ mỹ nhân nhắc nhở Gia Lôi mới kinh ngạc phát hiện mình hiện tại chẳng những không thuộc về giống đực còn không là nam tính thật sự.

Giờ mới biết vì cái gì thiếu nữ chủ động đến gần, nguyên nhân là người ta căn bản không xem Gia Lôi là đàn ông.

Ông trời làm chứng, ta tuy rằng thân thể mảnh mai hơn, nhưng “tính khí” vẫn bừng bừng.

“Người làm sao vậy?”

Thiếu nữ nhìn Gia Lôi gục đầu bi phần, nhin không được lại mỉm cười.

“Ta rất tốt.”

Sao có thể mất mặt ở trước mặt mỹ nữ? Xoay mặt sang một bên, đem bị thương đè nén xuống. Tâm tình đau đớn, máu chảy đầm đìa về vấn đề giới tính cuối cùng ném sau đầu. Gia Lôi âm thầm nói cho chính mình.

Chỉ cần còn mang súng là có thể làm mỹ nữ. Có là giống đực hay không không có quan hệ!

..... Trong lòng tiểu nhân đầm ngực dậm chân, có thể cưới vợ lại không thể có con. Đây là kiểu bi ai gì. Không được.....

“Này, người có khỏe không?”

Không thể chịu nổi biểu cảm nhăn mặt nhú mày phức tạp của Gia Lôi, thiếu nữ dùng ngón tay chọc chọc cánh tay Gia Lôi. Đầu ngón tay chỉ nhẹ nhàng chạm một chút, liền khiến tâm tình Gia Lôi phấn chấn. Nào còn lo lắng khổ sở?

Cười híp mắt, nắm lấy ngón tay kia trong lòng bàn tay, vừa âm thầm ăn đậu hủ vừa lắc đầu.

“Ta thật sự không có việc gì. Đúng rồi quý cô xinh đẹp còn chưa có nói tên cho ta nghe. Ta nghĩ tên nhất định giống người, đều khiến người ta khó có thể quên.”

” Cháu, cháu, cháu.”

Đôi mắt hình viên đạn từng đợt tiếp nối bắn lại đây. Không cần nhìn Gia Lôi cũng biết là có gương mặt đen cuat bốn giống đực kia.

Xác thật thực đen, đen nhìn không thấy. Vốn bốn giống đực không để ý, thiếu nữ mình ái mộ ngồi cùng một nam tính bị biến thành giống cái, hai người hình như rất hợp tính, cử chỉ thân mật chút cũng không kỳ quái.

Nhưng mà...

Đột nhiên có chút khác lạ không nên có. Một vị giống cái sao đối với nữ tính có hứng thú, có phản ứng là sao? Còn nắm tay mỹ nhân vuốt ve, đây căn bản là chiếm tiện nghi công khai!

Thiếu nữ lại không cảm thấy mình bị chiếm tiện nghi. Chỉ là có chút không được tự nhiên, muốn thu hồi tay lại, nhưng không thể thành công, nhin không được hồn dỗi trờng mắt.

“Nhanh buông tay ta ra.”

Giọng mũi mang theo nũng nịu.

Sao trên đời có người khiến người ta thích nhiều như vậy? Nữ tính thơm tho lại đáng yêu, sao không yêu? Vậy mà có những kẻ một hai phải đi cải tạo giống chứ?

Vẫn là yêu nữ tốt hơn, nhìn liền muốn ôm vào trong lòng ngực, yêu thương cả đời không muốn buông ra.

Trong lòng như vậy nghĩ, ngoài miệng cũng không dám nói ra. Gia Lôi đúng là không biết xấu hổ, tiếp tục hồn nhiên sờ tay nhỏ.

“Tất cả mọi người đều là đồng loại (nhân loại), có cái gì mà thẹn thùng?”

Cũng đúng, nhưng..... thiếu nữ vẫn cảm thấy quái quái. Mặt cũng nóng, tim cũng nhảy loạn.

“Người không buông ra, ta không nói cho người biết tên.”

“Không nói tên, ta liền hôn.”

” Rầm ”

Cái bàn bị vỡ mạnh. Gia Lôi và thiếu nữ cùng nhau quay đầu. Bốn giống đực đằng đằng sát khí đi đến bên này.

Gia Lôi sờ cái mũi.

Hình như ta không cẩn thận nói lỡ lời sao?

Trước kia còn tốt, đánh không lại có thể phun độc, hiện tại.....

“Chạy mau.”

Cũng không có ai dự đoán được. Không đợi Gia Lôi nói cái gì, thiếu nữ liền phản ứng, đứng lên xoay người bỏ chạy. Bóng dáng nhỏ xinh cực kỳ linh hoạt, dù lôi kéo một người sống cũng không giảm bớt nửa phần tốc độ.

Vị trí của bàn Gia Lôi ngồi là ở ngoài trời. Mà Gia Lôi cũng chỉ ngồi một mình. Cũng đúng thôi bởi vì chỉ có một cái giống ở trong quán, nên bốn giống đực mới có thể yên tâm để thiếu nữ đơn độc tới gần. Đánh chết bọn họ cũng không thể tưởng được sẽ gặp một đại sắc lang.

Càng thêm không thể tưởng được chính là người bọn họ ái mộ lại lôi sắc lang bỏ chạy. Chuyện này làm cho bọn họ sao mà chịu nổi?

” Gầm rừ ”

Giống đực Hổ tộc gào rống biến hình thành quái vật khổng lồ, nhảy ra ngoài đuổi theo hai người kia.

Ba vị khách còn lại cũng hóa thân thành thú. Họ không đoạt lại mỹ nhân thì không bỏ qua.

Những người xung quanh thích náo nhiệt không chê chuyện lớn. Mấy giống đực cộng thêm những nam tính nhàn rỗi không có chuyện gì làm, hoặc huyết sáo hoặc lớn tiếng hét to. Có thể biến thân thì biến thân, không thể biến thân thì lái xe, họ như ong vỡ tổ chạy đến xem.

Giống đực đi cướp mỹ nhân nhìn mãi quen mắt nhìn nhiều cũng nhàm. Nhưng mỹ nhân cùng giống cái bỏ trốn, tin tức này tuyệt đối là trước nay chưa từng có, không đi xem còn đợi đến khi nào?

Kỳ thật thiếu nữ sau khi nghe được giống đực biến thân thì liền hối hận. Rõ ràng biết trốn không thoát, vì cái gì còn muốn uống phí sức lực?

Thiếu nữ không cam lòng, từ khi hiểu chuyện bên cạnh luôn có giống đực vây quanh. Có người quen, có người mới thấy vài lần liền không còn có nhìn qua.

Không có ai hỏi cô thích hay không, có đồng ý gả cho mấy người bên cạnh này hay không. Cô chỉ có thể bị động nhìn giống đực tới tới lui lui, sau đó lựa chọn một người thuận mắt nhất trong mấy giống đực kia và gả cho hắn. Số tốt có lẽ mấy năm là có thể có được em bé, không tốt có lẽ cả đời cũng không làm mẹ được, cuối cùng tự trách cùng tiếc nuối mà nhắm mắt.

Đây là bi ai, mà không chỉ là cô, mọi nữ tính đều giống vậy. Lại cũng không đơn giản chỉ là nữ tính bi ai, giống đực sao cũng có cuộc sống như vậy?

Không tranh không đoạt bọn họ không có cơ hội kéo dài huyết mạch. Mỗi khi có danh sách kén chồng đều sẽ thống khổ đỏ hốc mắt.

Xét đến cùng vẫn do nữ tính quá ít. Nếu nữ tính các nàng có thể như giống cái quý hiếm trong truyền thuyết có được gien cường hãn, giống đực không cần ép dã cầu toàn, họ cũng không cần bị xếp đặc.

Cho nên khát vọng lớn nhất trong Hệ Ngân Hà là giống cái quý hiếm xuất hiện. Như vậy nhân loại không chỉ giống đực, mà thể hệ nữ tính cũng không bị ai hết thể hệ này đến thể hệ khác.

Thiếu nữ này chỉ mong mình có thể nhìn thấy kỳ tích. Có thể làm anh hùng giải cứu những chị em khác ra khỏi biển lửa.

Người đang hưởng thụ cảm giác vui sướng vì “bỏ trốn” là Gia Lôi, tuyệt đối không thể tưởng được ý nghĩ của mỹ nhân bên cạnh. Nếu biết có thể hộc máu vì khổ bức giới tính.

Cách đó không xa có con sông, chỉ cần kéo thiếu nữ này nhảy vào trong sông, bốn giống đực chỉ có thể ở một bên đợi thôi.

Lần đầu, Gia Lôi vui vì mình là “cá”. Nghĩ nếu mỹ nhân không thờ nổi thì mình có thể quang minh chính đại hôn môi đối phương.

Cái miệng nhỏ kia, quả thực rất đẹp.

” Ào ”

Gió lạnh từ sau đầu đánh úp lại, khom lưng cúi đầu tránh thoát hổ vồ, Gia Lôi nhanh chóng ôm lấy eo thiếu nữ mạnh mẽ nhảy về phía trước.

“A.....”

Thiếu nữ thét chói tai liều mạng giãy giụa. Cuộc chạy trốn này là nhất thời nẩy lòng tham, trước mắt đang hối hận. Vì thể tiếng thét chói tai, chính xác là tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế.

A, có thể ai tới cứu cứu.....

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh (lời này có chút quen?).

Khi hai người ở giữa không trung chuẩn bị rơi xuống sông, vào thời khắc mấu chốt, người Hồ tộc kia lần thứ hai nhảy lên, dùng cái đuôi hung hăng quất mạnh về phía cánh tay Gia Lôi. Thừa dịp Gia Lôi đau đến buông tay, hắn đã cướp thiếu nữ, ưu nhã nhảy trở về bờ.

Che lại cánh tay đau đớn Gia Lôi tự biết mình tuyệt đối trốn không thoát, đã biến thành gà rớt vào nỗi canh, dứt khoát nhắm mắt lại mặc kệ nó.

Kết quả đợi một hồi lâu cũng không có chạm nước sông, mà bên hông cùng chân có một đôi cánh tay rắn chắc.

Hơi thở quanh quẩn làm cho Gia Lôi có dự cảm không tốt, bốn phía yên tĩnh chết chóc cũng cho cảm giác có tai vạ đến nơi. Hè mắt đã thấy một đôi mắt màu vàng kim.

“Người đoán xem, lúc này đây người trốn thoát được không?”

15. Chương 15: Xem Tuyệt Chiêu

Người kia mặc quân trang, trên vai là quân hàm sáng lấp lánh. Gương mặt vốn nghiêm túc trầm ổn, bởi vì khóe môi cong lên lộ ý cười làm ánh mắt tràn đầy gió xuân ấm áp, khiến người ta phải ngẩn nhìn.

” Jia Paer Garfield! Thiếu tướng Garfield!”

“Trời ơi, ta đã gặp được anh hùng trong lòng ta.”

“Lãng mạn quá đi. Giống cái của Thiếu tướng Garfield đẹp mê người nha. Bọn họ đứng chung một chỗ quá xứng đôi.”

“Thì ra Thiếu tướng Garfield thích giống cái không phải nữ tính? Thật tốt quá!”

Câu cuối cùng tuyệt đối là của mấy giống đực nói.

Thiếu tướng Garfield được xem như một trong những giống đực kiệt xuất, còn độc thân, không chỉ giàu có mà còn đẹp trai, phong độ, tài giỏi, đạt chuẩn về mọi mặt.

Nhà nào có con gái chưa gả cũng muốn gả cho hắn. Không biết có bao nhiêu thiếu nữ muốn làm vợ hắn. Đột nhiên trừ đi được một đối thủ mạnh như vậy, giống đực nào không hưng phấn?

Đủ loại âm thanh vang lên, cũng không có ai tác động được Garfield. Ánh mắt hắn thủy chung chăm chú nhìn vào Gia Lôi, rất chuyên chú, rất nghiêm túc.

Ở trong mắt người khác, Garfield và Gia Lôi yêu nhau say đắm.

Trong mắt, trong lòng hai người họ chỉ có nhau. Chỉ có tình yêu tồn tại, sao có người khác? Người đàn ông sắt cũng có lúc nhu tình như nước, sao có thể không khiến người ta rung động?

“Bọn họ thật hạnh phúc.....”

Giống đực Hồ tộc ôm thiếu nữ xinh đẹp lắm bầm nói nhỏ, sau đó bỗng nhiên lại nở nụ cười.

Ngẩng đầu cẩn thận nhìn giống đực cao lớn ôm chặt chính mình lại không dám dùng sức. Thiếu nữ thấy tình cảm của người này đối với cô không ít hơn tình cảm Thiếu tướng đối giống cái kia.

Ta cần gì phải đi hâm mộ người khác?

“Ta đói bụng.”

Làm nũng nịu kéo vạt áo làm đối phương kinh ngạc lộ ra một nụ cười cực kỳ sáng lạng.

“Vừa rồi chạy mệt quá. Người nhanh biến trở về hình thú chở ta đi ăn cơm.”

“Thật..... thật sao?”

Giọng giống đực Hồ tộc không tự giác phát run. Giống đực chỉ chở bạn đời của mình. Mọi người đều biết nếu nữ tính yêu cầu giống đực dùng hình thú chở, chẳng khác nào biểu đạt muốn gả cho hắn.

Hạnh phúc tới quá đột nhiên, giống đực Hồ tộc quả thực không thể tin được lỗ tai mình. Hắn nổi điên muốn bế thiếu nữ lên hướng về phía mọi người tuyên bố đây là người của hắn. Nhưng không dám xác định đây là sự thật mà không phải ảo giác, nên hắn cũng không dám chạm vào cô nửa ngón tay.

“Sao thế? Người không muốn chở?”

Nghiêng đầu bĩu môi, thiếu nữ nhìn giống đực ngây ngốc, lắm bầm. Tuy rằng chưa phải yêu, nhưng cô tin tưởng người này sẽ là bạn đời tốt của mình sau này.

“Muốn chở, ta muốn chở.”

Biểu đạt vội vàng lại vụng về.

“Ồng ngốc.”

Nhón mũi chân nhẹ nhàng hôn lên môi giống đực Hồ tộc một cái. Một tiếng đồ ngốc thật sự làm hắn biến thành kẻ ngốc.

Một hồi lâu, giống đực Hồ tộc kia ngửa mặt lên trời thét dài, lại lần nữa biến thành hình thú đầy hưng phấn xoay chung quanh thiếu nữ. Sau đó chở mỹ nhân phóng như bay biến mất không thấy bóng dáng.

Phía sau có người chúc phúc, cũng có người mất mát. Ba giống đực bị thua kia càng thống khổ đến khóc không ra nước mắt.

Cho dù thua, cũng là thua không được minh bạch nha?!

Có lẽ biểu tình ba vị giống đực quá thống khổ, khiến cho không ít giống đực bị ảnh hưởng. Những người đang chuyên chú nhìn Gia Lôi và Garfield rốt cuộc cũng dời đi ánh mắt, nhìn theo bóng dáng cặp đôi đã đi xa.

Lợi dụng thời điểm cánh tay buông lỏng, Gia Lôi hung tợn cho vị Thiếu tướng một cú đá vào chân.

Người này cũng thật kiên cường, bị đá một cú thật mạnh mà mày cũng chưa nhăn một chút. Đôi mắt kia nhìn Gia Lôi càng thêm thâm thúy, chỗ sâu nhất nổi lên ngọn lửa khiến Gia Lôi cảm giác giống như bị kim châm vào mông, đứng ngồi không yên.

“Người đang sợ hãi? Bởi vì ta sao?”

Người trong lòng ngực mở to hai mắt nhìn. Bộ dạng giả trấn định rất thú vị, làm Garfield khó kiềm ý trên đùa. Biểu tình mang chút tà ác tương phản cùng quân trang đứng đắn mãnh liệt, rồi lại không lý do khiến người ta mê muội không rời mắt được.

“Ngài đang tự kỷ hả Thiếu tướng.”

Gia Lôi muốn nhắc nhở Garfield chú ý cục diện. Ở trước mặt mọi người mặc quân phục đùa giỡn cùng giống cái không phải làm cho mọi người thất vọng sao?

Rõ ràng nghe ra ý của Gia Lôi, Garfield vẫn như cũ, cúi thấp đầu, hô hấp phun ở trên mặt Gia Lôi. Chóp mũi hai người có vẻ như dán ở bên nhau, ai nhìn vào cũng cảm thấy ái muội.

“Người thật sự không sợ ta?”

“Mẹ nó đi tìm chết đi!”

Chưa từng có giống cái nói chuyện thô tục với giống đực.

Cảm thấy mắng quá ít, Gia Lôi mở miệng lại muốn mắng, Garfield thì không cho cơ hội.

Cánh tay siết lại, khoảng cách giữa hai người nháy mắt bằng không. Cái mũi chạm cái mũi. Đôi mắt đối đôi mắt. Bốn cánh môi chỉ cách một đường khe hở nhỏ. Tựa như hô hấp quấn quanh cùng nhau, lúc này mới chân chính là ái muội.

“Ta nói rồi, không cho nói thô tục.”

Gia Lôi liếc mọng ngưỡng cổ về phía sau. Nhưng cánh tay kia lại gắt gao ở trên người, có ngưỡng cổ cũng chỉ là phí công.

Ta nhận thua, chỉ cần không nói thô tục thôi chứ gì? Được rồi, ta chỉ cần không nói thôi phải không?

“Thật ngoan.”

Tán dương, hẳn dùng cái trán cọ cọ cái mũi đối phương. Kỳ thật hẳn càng muốn dùng tay xoa xoa đầu ai kia. Người trong lòng ngẩn đầu, cũng không biết là vô tình hay là đáy lòng khát vọng phối hợp, cánh môi xẹt qua cánh môi. Tức khắc, hai người đều đỏ mặt.

Garfield là quần bách không giải thích.

Gia Lôi..... tất nhiên là tức giận. Gia Lôi muốn nâng tay đánh vào mặt hắn. Nhưng điều kiện không cho phép, chỉ có thể mắt to trừng mắt nhỏ, cắn răng một cái.

Bạt tay này ghi nợ, sau này đòi!

Bàn tay Gia Lôi để lên mông của tên vô sỉ, cố chịu đựng ghê tởm giật giật ngón tay.

“Ừi ”

Garfield hít sâu một hơi, quăng người trong lòng ra ngoài. Đây hoàn toàn là hành vi theo bản năng. Chờ hắn nhớ lại, muốn ôm người trở về, thì đã chậm.

Theo động tác bị vứt ra, Gia Lôi xoay người, nhanh như tia chớp dùng khủy tay đánh thẳng vào mục tiêu, sau đó lặn vào dòng sông.

Bingo!

Hai người vốn đứng ở bờ sông, Gia Lôi lại là cổ tình lặn vào trong sông. Thực mau, nước sông đã bao phủ thân hình Gia Lôi, chớp mắt liền nhìn không thấy người.

Tay che lại cảm đau, Garfield đuổi theo sát phía sau, cũng nhảy vào trong nước.

Giống cái từ trước đến nay thân thể đều không tốt. Dù giống cái được hấn coi trọng không giống mấy giống cái khác, nhưng dù sao cũng phải bảo vệ thân thể, lỡ như bị nước sông lạnh lẽo làm tổn thương thì làm sao bây giờ?

Quan trọng nhất, Garfield không yên tâm chính là với tính tình giảo hoạt như hồ ly của người này, có phải lại chạy trốn hay không? Thật vất vả mới bắt được lần nữa, dù như thế nào cũng không thể lại trở mặt nhìn người kia biến mất.

Nhưng dù theo sát, cũng nhảy vào nước, Garfield vẫn không thể bắt được người có quyết tâm muốn chạy trốn. Loáng một cái, hấn chỉ nhìn thấy vẩy cá lấp lánh chợt lóe qua, lại không thấy thân ảnh người kia.

Quả thực là quái dị. Garfield ló đầu ra khỏi nước thở dốc từng ngụm từng ngụm. Hấn ngo trái ngo phải cũng không thấy được trên mặt sông có cái đầu nào lộ ra. Hấn hít sâu một hơi, lại lặn xuống nước.....

Có giống cái rớt vào dòng sông, những người khác cũng sôi nổi nhảy xuống cứu người. Trong lúc nhất thời âm thanh bùm bùm vang lên không dứt bên tai.

Hơn một giờ tìm kiếm, cũng dùng máy cảm ứng nhiệt dò xét, nhưng không thu hoạch được gì. Có người bắt đầu suy đoán, khẳng định giống cái bị nước trôi rồi.

Chỉ có Garfield biết, người kia lại trốn thoát.

Sức cùng lực kiệt nằm ngửa ở bên bờ sông, Garfield nhìn lên không trung yên lặng cắn răng. Sau một lúc lâu hấn lại cười ra tiếng. Trong âm thanh có chút tự hào, cũng có phần nộ, càng có dục vọng làm lòng người ta run sợ.

Chưa bao giờ có người nào làm hấn để ý nhiều như vậy. Chưa bao giờ có người nào có thể chơi hấn hết lần này đến lần khác mà còn toàn thân. Chưa bao giờ có người nào chọc giận hấn đồng thời còn làm hấn nhớ thương.

Cảm xúc trong lòng như nước tràn đầy không tự khống chế được. Từ trước đến nay, chỉ có một người làm hấn ném đủ các loại tư vị. Mỗi lần nhăm nháp một chút, chấp nhất hấn đối với người kia càng mãnh liệt hơn một phần.

Thật ra, người kia không phải người đẹp nhất, thậm chí không lương thiện ngoan hiền. Vì chạy trốn sẽ không chút do dự hy sinh lợi ích của người khác. Rõ ràng có vẻ ngoài ngoan ngoãn vô hại, lại có thể cướp xe, còn kiêu ngạo lưu lại lời nói khiêu khích cười nhạo hấn vô năng. Dù từ phương diện nào nhìn vào, giống cái này đều không phải bạn đời hoàn mỹ để được chọn, nhưng hấn lại rung động.

Hấn không để bụng người này có thể sinh con cho hấn hay không. Con nòi dõi tất nhiên quan trọng, lại không so được với tình yêu. Có lẽ hấn đối với người này động lòng cũng không thuần túy. Bên trong có nhiều nguyên nhân trộn lẫn, có thể rung động chính là rung động. Nếu đã rung động, thì bạn đời hấn nhận định cũng chỉ có thể là người chạy trốn hết lần này đến lần khác kia thôi.

Không biết nếu phát hiện mình càng trốn càng được người nhớ thương, thì tức giận giậm chân hay không?

Tưởng tượng bộ dáng người kia đỏ mặt nổi trận lôi đình, Garfield lộ nụ cười tươi cùng hàm răng trắng.

Hấn tin tưởng vững chắc, không bao lâu nữa, hấn sẽ có thể tận mắt nhìn thấy bộ dáng đáng yêu của người kia. Đến lúc đó.....

Ha ha....

Tiếng cười quanh quẩn trong không khí, ý vị trong đó hàm nghĩa gì chỉ trời biết, hấn biết. Sớm muộn gì mọi người cũng sẽ biết.

16. Chương 16: Thông Minh Bị Thông Minh Hại

Gia Lôi lần nữa thành công chạy thoát, lại không biết chính mình thật sự chọc Garfield tàn nhẫn.

Lúc này kẻ đào tẩu đang dùng sức rửa tay, lòng bàn tay bị xoa đến đỏ cũng không có ý dừng.

Đậu má! Sờ mông kẻ thù thật ghê tởm. Nếu không phải luyện tiếu thức ăn ngon trong bụng, ta nhất định phun đến trời đất u ám nhật nguyệt vô quang.

Xoa bàn tay không cảm giác, Gia Lôi cảm giận dừng lại động tác, nghiêng mặt lệch qua ngơ ngác nhìn phương xa. Trong ánh mắt tràn đầy tức giận bất bình.

Mỹ nhân của ta ơi! Lần đầu tiên “biết yêu”, còn chưa có bắt đầu đã bị chia cách. Ta thậm chí cũng chưa kịp hỏi ra tên họ mỹ nhân!

(Thiếu nữ xinh đẹp rít gào. Sao chưa cho ta lộ tên?)

Dù có hỏi ra thì thế nào? Mỹ nhân đã có đối tượng. Ta tuy rằng là đạo tặc nhưng sẽ không cướp vợ của người khác. Làm người cả chuyện này cũng không làm được thì cần quy tắc sống làm gì?

Không nghĩ tới chuyện thương tâm. Phải suy nghĩ cách nào tốt cắt đứt liên hệ với Garfield. Gặp gỡ hai lần, nhưng Gia Lôi không cho rằng nghiệt duyên của mình cùng hắn sẽ tới đây chấm dứt.

Khuôn mặt này rõ ràng Garfield rất quen thuộc, chỉ cần hắn động não một chút là có thể phát hiện. Hình ảnh của đạo tặc bị truy nã còn ở kho lưu trữ thông tin liên bang. Nếu sau này đến một ngày nào đó bí mật của ta bị tiết lộ ra ngoài, lúc đó muốn tìm nơi kêu khóc cũng không có chỗ đâu.

Bực bội xoay người, Gia Lôi không cẩn thận chạm vết thương trên cánh tay. Bị đau Gia Lôi nhíu mày, ngồi dậy vén tay áo lên. Từ khuỷu tay đến bàn tay đã sưng lên, tím tím xanh xanh. Ai không biết còn tưởng rằng Gia Lôi vừa bị người khác đánh.

Ánh mắt dời đi, lại cúi đầu nhìn nhìn hai chân trống trơn.

Mới bao nhiêu ngày? Chân đã từ biệt giày không chỉ một lần.....

Ta nên thấy mình may mắn vì là cá sao? Tốt xấu gì từ hình thú biến trở về hình người áo vẫn hoàn hảo, chỉ là nửa người dưới quần da gắt gao bọc hai cái đùi, chính giữa gồ lên, mặt sau càng nhô cao, thấy thế nào cũng không thoải mái.

Đương nhiên khác lần đầu tiên thực hiện không quá thuần thực, chỉ có thể mặc một cái underwear trên người, hiện giờ có quần dài tốt hơn nhiều. Hơn nữa quần da cá tương tự quần da rắn, cũng không giống quần da Hổ, Sư tử, Báo gì đó, trên da không phải lốm đốm thì là vân vện lung tung rối loạn khó coi chết đi được.

Tùy tay bẻ một nhánh cỏ bỏ vào miệng nhai nhai, sau đó Gia Lôi nằm xuống. Tầm mắt nhìn lên không trung, đột nhiên thấy một vật thể lơ lửng cách đó không xa.

Đó là..... máy bay chuyên dụng?

Nó đã ở nơi đó bao lâu? Trực giác nói cho Gia Lôi biết có một ánh mắt đang chăm chú nhìn vào mình.

Có thể ở hành tinh này mà sử dụng máy bay chuyên dụng tuyệt đối không phải thân phận bình thường. Hoặc là nói người sử dụng máy bay chuyên dụng không thể là người bị quản chế, hoặc là người “mãn hạn được thả” về nhà đoàn viên, hay người tới du lịch. Không phải bọn họ đều phải đến cảng ngồi phương tiện công cộng sao?

Nghĩ cũng không cần nghĩ.

Nhẹ nhàng nhắm mắt, trong lòng Gia Lôi suy tính.

Nếu người trên máy bay kia chịu tiếp nhận ta. Vậy là ta có thể hoàn toàn bỏ lại Garfield, xa hành tinh này, cũng khó mà gặp lại tên xui xẻo kia.

Nhưng muốn như thế thì phải làm gì mới khiến người kia chủ động thu nhận mình đây? Có lẽ, không khó khăn lắm.

Chậm rãi thu hồi tầm mắt, trên mặt vẫn là vẻ bình tĩnh, Gia Lôi xoay người. Không quan tâm cánh tay bị thương, hơn nữa nhún nhảy, sau đó Gia Lôi cũng không quay đầu lại, tiếp tục đi.

Ánh mắt của người kia chăm chú lại trở nên càng chuyên chú.

Đây không phải chứng minh, phương thức tự ngược khiến đối phương động lòng sao?

Thực tốt, bước kế tiếp là gia tăng lòng thương hại của đối phương với Công Tâm Kế.

Chân bước đi vội vàng, hoang mang rối loạn, đột nhiên như giẫm phải thứ gì, thân mình chao đảo, ngã thật mạnh ở trên mặt đất. Cánh tay vốn sưng đỏ đã bị lá cỏ cắt đứt tạo ra vài vết trầy xước nhọt nhọt máu. Có thể là do ngã quá nặng, Gia Lôi nằm một hồi lâu mới lắc lắc đầu, một lần nữa đứng lên.

“Người không sao chứ?”

Một giọng nói trong trẻo ôn hòa vang lên bên tai. Một bàn tay ấm áp đỡ lấy Gia Lôi lưng lay sấp té ngã lần nữa.

Dùng sức ném tay đối phương ra, về mặt Gia Lôi cảnh giác, liên tiếp lui vài bước. Cái gì cũng không nói, chỉ là dùng ánh mắt lạnh lùng như băng hung tợn nhìn chăm chú đối phương.

Khi thấy rõ ràng mặt người đỡ mình là ai, Gia Lôi hận không thể ngửa mặt lên trời cười dài.

Mẹ nó, vận đen rốt cuộc đã từ biệt lão tử, nhìn xem lão tử gặp gỡ ai?

Seleigh Leopold. Leopold là một trong mười đại gia tộc hùng mạnh nhất của liên bang. Người này còn nổi tiếng có tính tình ôn hòa, quân tử.

Là quân tử sẽ thương tiếc mỹ nhân, nhìn thấy một vị giống cái bị thương lại một mình ngồi ở bờ sông, với tính tình của Seleigh tất nhiên sẽ không ngồi yên, không thể không nhìn đến.

Đó cũng là lý do vì sao hắn điều khiển máy bay lảng lảng canh giữ, không rời đi cũng không xuống dưới. Hắn đang lo lắng người ở bên dưới có ý niệm hủy hoại bản thân, lại sợ mình xuất hiện quá sớm làm người ta xấu hổ. Cho đến khi nhìn thấy người kia ngã trên mặt đất mới vội vã chạy đến. Thật sự không hổ là người quân tử.

Leopold thực phần nộ. Hắn không nghĩ tới ở xã hội này còn có người dám ngược đãi giống cái. Tuy giống cái địa vị không thể so cùng nữ tính, nhưng cũng có công kéo dài huyết mạch nhân loại.

Dù việc biến tính sẽ thành yếu ớt, nhưng đại đa số giống cái là vì yêu mới chấp nhận hy sinh, vì muốn có được kết tinh tình yêu mới đi vào Tân Dân Cục. Đối với giống cái chịu hi sinh như vậy sao có người không để tâm, lại có thể xem thường, thậm chí còn đánh đập.

Nhìn bộ dáng giống cái này xem, quần áo rách nát, sắc mặt tái nhợt, cánh tay sưng to, chân không có giày.

Hít thật sâu một hơi, Leopold không đành lòng nhìn về phía giống cái quật cường.

Hắn mới bao lớn? Còn chưa có thành niên đâu? Tân Dân Cục sao làm việc này? Không phải nam tính muốn cải tạo giới tính cần phải sau trưởng thành sao? Đối với trẻ vị thành niên cải tạo giới tính là phạm pháp!

Đem phần nộ cùng thương hại của Leopold thu vào trong mắt, Gia Lôi cảm thấy không tệ lắm, quyết định đi bước cuối cùng, Lấy Lui Làm Tiến.

Mím môi thật chặt, bước lùi về phía sau, Gia Lôi thật cẩn thận tận lực không cho mình phát ra âm thanh. Khi nhìn thấy xa Leopold một khoảng, liền quay đầu liều mạng bỏ chạy.

“Từ từ!”

Không nghĩ tới người này còn muốn chạy trốn, Leopold nóng nảy, cất bước truy đuổi. Dựa vào thân cao chân dài, Leopold chỉ đi mấy bước đã đuổi kịp.

“Người chờ một chút.”

Không dám ép buộc giống cái, Leopold lúc này không có đuôi tay ra, chỉ để ở phía trước Gia Lôi.

“Có thể nghe ta nói xong hãy đi không? Người yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không tổn thương người, ta lấy Thần Thú ra mà thôi.”

Gia Lôi trầm mặc không nói lời nào, ở trong lòng thầm nhủ “tới đi”, ngoài mặt là thủ thế. Ánh mắt lạnh khốc đậm mặc nhìn chăm chăm Leopold.

“Ta là Seleigh Leopold, thống đốc khu vực, người.....”

Ánh mắt quét qua cánh tay sưng tím của Gia Lôi.

“Mặc kệ là ai làm người bị thương, ta cũng sẽ giúp người đòi lại công lý. Bạn nhỏ, người có thể tin nhiệm ta không?”

Sở dĩ hắn khẳng định đòi công lý, không chỉ thương tiếc kẻ yếu, mà còn vì nguyên nhân khác. Vết thương trên cánh tay giống cái này rõ ràng không giống bình thường. Loại vết thương ở giữa đỏ thẫm hai bên còn có nhiều điểm nhỏ, chỉ cần là giống đực đều biết là bị cái đuôi đánh vào.

Nam tính đánh giống cái không phải không có, giống đực đánh giống cái quả thực là lần đầu tiên nghe nói. Bên cạnh hắn có rất nhiều người cưới không được nữ tính đi cưới giống cái, cũng không gặp giống đực nào ác liệt đánh giống cái yếu ớt.

“Ngài là Thống đốc?”

Do dự mở miệng, thần sắc Gia Lôi buông lỏng một ít.

“Đúng.”

Hắn dùng sức gạt đầu cho đối phương tin tưởng, cổ vũ Gia Lôi tiếp tục nói.

“Vây..... Ngài có thể mang ta rời khỏi đây sao?”

Đôi mắt phát ra sự kỳ vọng. Đây tuyệt đối là kỹ thuật diễn xuất.

Gia Lôi hiện giờ “không thân phận”, căn bản không có khả năng đến cảng mua vé. Dù có thể đăng ký mua vé, thì cũng không thoát khỏi người Garfield phai canh giữ ở nơi đó.

Thông qua hai lần tiếp xúc “gần gũi”, Gia Lôi không thể không tự kỷ cho rằng hình như... hình như... có lẽ... đại khái... có khả năng... Garfield đã có tình ý đối với mình.

Hất văng bàn!

Ta đời trước tuyệt đối đã té vào đồng phân của hắn mà chết, cho nên kiếp này mới có nghiệt duyên quần quanh. Chờ đi, sớm muộn gì ta cũng có cơ hội đập bằng mặt hắn.

“Người chỉ muốn rời đi?”

Leopold có điểm ngoài ý muốn, nhưng nhìn thấy Gia Lôi chật vật lại không đành lòng ép hỏi.

“Được, ta sẽ mang người rời khỏi nơi này.”

“Cảm ơn.”

Khom người cúi chào, Gia Lôi đứng là có thành tâm thành ý.

Leopold đâu phải người thường, hắn muốn giết chết người nào đó chỉ cần một ánh mắt là đủ rồi.

Thân là một đạo tặc chính tông, lấy lừa gạt cùng cướp đoạt mà sống. Đối mặt người có thân phận địa vị cao hơn, lại mạnh hơn mình nhiều, chỉ có thể lợi dụng lòng thương hại của đối phương, không thể đắc ý vênh vào biến người ta thành gốc mà đùa giỡn.

Cho nên cảm kích nhất định phải đúng chỗ, thái độ nhất định phải chân thành, để ngày nào đó có bị đối phương vạch trần thân phận, cũng sẽ không đến mức tội tệ nhất.

Có thể co có thể duỗi mới có thể sống lâu, cốt khí cùng mặt mũi hoàn toàn không cần để ý, để ý quá nhất định phải chết. Đây là chân lý sống của Gia Lôi.

Đương nhiên không để ý mặt mũi cũng không phải không ghi thù. Gia Lôi thích nhất là ghi nợ đợi sau này tính sổ, chờ mười năm cũng chờ trả đủ.

Không hề nói nhiều, Leopold mang theo Gia Lôi vào máy bay chuyên dụng. Làm Gia Lôi ngoài ý muốn chính là máy bay to như vậy lại không có một nhân viên phục vụ. Bất quá trang thiết bị rất tối tân, thoải mái. Trang trí vừa cổ điển vừa xa hoa, so với chiếc của Sullivan cao cấp hơn nhiều.

“Ta đi tìm cho ngươi bộ quần áo sạch sẽ. Bên kia có phòng tắm, trong chốc lát ngươi cầm quần áo đi tắm rửa một chút. Nhớ rõ khi tắm dùng bao tay đeo vào cánh tay bị thương, đừng để thấm nước, chờ người thay đổi quần áo sạch sẽ ra đây, ta bôi thuốc trị thương thương được không?”

Leopold trời sinh chính là tính tình ôn nhu, tiếng nói cũng dễ nghe. Hiện giờ cổ tình dùng âm điệu nhỏ nhẹ nhất với Gia Lôi. Lúc này đã khiến người hoàn toàn miễn dịch với tác động tâm lý như ai kia cũng trong khoảnh khắc tâm tư mềm nhũn.

“Dạ.”

Rũ mắt xuống yên lặng gặt đầu. Đánh chết Gia Lôi cũng sẽ không thừa nhận mình đồ kị Leopold có được một giọng nói đầy mị lực.

Tiếng nói có sức hút mạnh mẽ quá! Mẹ nó quả thực là Thần Khí dụ người vô địch!

Đem quần áo đưa cho Gia Lôi, lại chỉ phòng tắm ở nơi nào, nhìn Gia Lôi đi phòng tắm, Leopold không tự kìm hãm được nhăn mi.

Hắn sao cảm thấy quần giống cái này có chút quen mắt?

Có thể không quen mắt sao? Là giống được từ hình thú biến trở về hình người đều sẽ mặc da thú bản thể. Quần Gia Lôi là “da thật”, loại mỗi giống được đều có được, chỉ khác nhau ở hoa văn và chất da mà thôi.

Thôi, giống cái mặc cái gì không quan trọng, hắn thích là được. Mà bộ dạng giống cái rõ ràng không quá tốt để dễ cập ẩn tình. Không tiện ép buộc, hay là chờ tâm tình bình phục rồi nói sau.

Thật ra công tác trì hoãn không được, cũng không thể để cho Garfield sốt ruột chờ đến phát hỏa. Tên kia tính tình đáng sợ hơn dã thú, còn rất dọa người, không thể trêu ghẹo.

Cười khế, Leopold khởi động cho máy bay cất cánh về hướng nam, mang theo giống cái liều mạng trốn tránh Garfield đi gặp Garfield với tốc độ cao nhất.

17. Chương 17: Gặp Lại

Vất vả cả ngày cuối cùng lại là công dã tràng, Garfield mang theo một thân mỗi một trở về chỗ ở. Không muốn tắm rửa, cũng không thay quần áo, cứ như vậy lười nhác nằm ở trên sofa phát ngốc. Trên mặt chốc lát cười tươi như gió xuân, trong chốc lát lại nặng nề như mưa dầm. Còn đâu một bộ trầm ổn khí phách ngày xưa?

“Hắn rốt cuộc trốn đến đi đâu vậy? Làm như thế nào thoát thân?”

Lắm bả hỏi ra vấn đề ai cũng trả lời không được, Garfield bực mình hung hăng xoa xoa ấn đường.

Hôm nay ở trong nước sông tìm không được người, hắn liền phân phó đội cứu hộ đội dọc theo bờ sông tìm kiếm không ngừng. Cả ở cửa sông, ven bờ biển cũng lục soát, nhưng không có chính là không có.

Người kia cũng sẽ không thể bay lên trời, hay bơi ngược dòng nước tới thượng nguồn càng không có khả năng. (Chỉ có hắn tự cho là vậy)

Một người sống biến mất trước mắt tìm không thấy, quả thực khiến hắn đau dạ dày.

Đại khái chỗ dễ chịu duy nhất chỉ có..... Mông.

Trên mặt phỉm hồng, bàn tay không tự chủ được sờ chỗ từng bị người kia tập kích qua. Từ xưa đến nay chỉ duy nhất một người tấn công được mông hắn. Còn trực tiếp động thủ. Khẩu vị đúng là nặng.

Đã mất công hạ thủ sao còn muốn trốn đi? Không lưu luyến một chút nào sao?

Nhìn phản ứng của người này năm lần bảy lượt muốn bỏ chạy mà xem. Người ta hình như không mấy ưa thích hấn. Bất quá không quan trọng, ai truy đuổi tình yêu mà chưa từng có khó khăn? Còn không phải nên có vài lần vấp ngã sao? Phải có lòng kiên trì.

Toàn bộ liên bang ai dám tổn thương hấn, ai có thể tổn thương được, ai tổn thương rồi còn có thể bình yên vô sự. Cũng chỉ có một người. Đó chính là người hấn yêu mến. Muốn đánh đá bao nhiêu hấn cũng đồng ý.

‘Tít tít tít’

Tiếng chuông báo của máy truyền tin trên cổ tay chợt vang lên, đánh tan suy nghĩ biến thái thích ngược của Garfield. Hấn bắt đầu vì bị quấy rầy, ánh mắt chậm rì rì ngó qua.

Seleigh Leopold?

Đúng rồi, hôm nay hấn có hẹn với Leopold. Bởi vì người kia đào tẩu mà quên sạch sẽ. May mà Leopold chưa biết, bằng không sẽ bị chê cười đến chết.

Ngồi dậy, nâng cổ tay đến trước mặt. Hấn không muốn để Leopold nhìn thấy mình trong bộ dáng chật vật bất kham. Chỉnh cho màn hình hiển thị mờ ảo xong, hấn ấn nút trò chuyện.

“Xin chào, bạn tốt.”

Leopold nhìn màn hình trầm nghĩ.

Ai có thể nói cho ta biết gương mặt trên màn hình kia thuộc về ai? Cũng thấy không rõ gì cả?

“Này, Leopold, người có ở đó không?”

“..... Garfield, chúng ta không còn nhỏ...”

Thực uyển chuyển mở miệng, Leopold muốn nói cả hai đều lớn như vậy có thể đừng đùa giỡn được không?

Đáng tiếc đầu óc Garfield không giống Leopold. Hấn nghe Leopold nói vậy trong đầu chỉ suy diễn ra một ý nghĩ quỷ dị XXX...

“Chúng ta không còn nhỏ, có phải nên nói đến chuyện hôn sự hay không?”

Rùng mình. Garfield dùng sức lắc đầu.

Ta thích giống cái là bởi vì thiếu niên kia. Chứ không phải thích người có cấu tạo tương tự mình!

“Có chuyện nói đi. Đừng có nói mấy lời ghê tởm kích thích ta.”

Leopold lại nghĩ.

Trong hai chúng ta rốt cuộc là ai ghê tởm hơn ai? Còn nữa, ta mà ghê tởm bằng người sao?

Thôi, hấn không cùng Garfield chấp nhặt. Tên kia bị đình chức có oán khí cũng là bình thường.

“Người ở nhà sao? Ta đã đến cửa nhà người.”

Ở cửa?

Garfield quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Quả nhiên có một chiếc máy bay chuyên dụng đậu bên ngoài.

“Người cũng đã tới cửa rồi sao không tự mình đi vào? Đừng nói người vào không được cửa nhà ta.”

Lần thứ ba Leopold tự nhủ.

Ta có đặc tội với Garfield sao? Hấn bắt bẻ ta làm gì? Có uống lộn thuốc không?

Lắc đầu, Leopold tính tình quân tử nên không có cãi lại, chỉ là trực tiếp cắt đứt truyền tin. Động tác lưu loát dứt khoát, không chút dậm dụa.

Xoay người, Leopold nhìn thấy thiếu niên vừa tắm rửa thay quần áo mới hoàn toàn đứng ở phía sau. Một đôi mắt e lệ ngập nước, làn da mịn màng trắng sáng, đôi môi đỏ tươi, ngoan ngoãn mỉm cười làm cho ánh mắt người nhìn sáng ngời.

Chính là quần áo của ta mặc ở trên người thiếu niên này lại quá rộng. Nhìn có vài phần đáng yêu, làm tim người ta đập loạn.

“Tắm xong rồi? Cánh tay không dính nước chứ?”

“Không có. Ngài muốn đi gặp bạn sao? Ta có gây phiền toái cho ngài không?”

Đã sớm biết Leopold tới đây không phải để dạo chơi. Hẳn gặp ai ta không thêm để ý. Ta chỉ để ý là bao lâu nữa mình mới có thể rời khỏi đây.

Ở càng lâu nguy hiểm càng tăng. Không biết Leopold có nghe được tin đồn nhảm nhí nào không, hoặc là ngẫu nhiên nhìn thấy hình ảnh mình cùng Garfield ôm nhau. Vĩnh viễn đừng xem thường mấy tin bất quái. Khi nghe về tai tiếng thì dù giống đực sắt đá nháy mắt cũng biến thành gà mẹ xù lông.

Hôm nay, chuyện ở bờ sông chắc chắn sẽ có người đã chụp ảnh. Không cần nghĩ cũng biết ngày mai toàn bộ liên bang đều sẽ nghe được tin tức đồn thổi. May mắn Leopold không phải người thích tin bất quái, bằng không cũng sẽ không dễ dàng cho Gia Lôi bước lên máy bay này.

“Người là khách của ta sao lại gây phiền toái?”

Cười cười vỗ vỗ bả vai giống cái.

Nếu hắn đã cứu người này, sẽ không tùy tiện đuổi đi. Ít nhất cũng phải đưa người ta về nhà mới có thể yên tâm rời đi. Mà trước khi rời đi, hắn cần phải tìm giống đực gây thương tích đòi lại công lý cho thiếu niên này mới được.

“Đúng rồi, ta còn chưa biết tên của người. Không lẽ cứ gọi này này?”

“Ta tên là Karen. Ta không có họ. Chuyện trước kia ta không muốn nhắc lại, cũng xin ngài đừng hỏi có được không? Còn nữa ngài đi gặp bạn bè có thể để ta ở trong máy bay được không? Ta cam đoan sẽ không lộn xộn, không động vào đồ vật ở đây. Nếu không tin ta, ngài có thể khóa lại hết. Ta thật sự..... không thích gặp người lạ.”

Rũ mắt xuống, Gia Lôi nói rất nhẹ, mỗi một chữ mỗi một câu đều hỗn loạn chua xót. (Ai da, là diễn nhập tâm)

Leopold thở dài.

Vì sao Karen không có họ?

Một là, phạm tội lớn bị gia tộc đuổi đi, từ đây có tên không có họ. Hai là, từ nhỏ không biết cha mẹ là ai, không có người cho họ cũng chỉ có thể có tên.

Xem bộ dáng Karen không giống như là phạm tội lớn. Một đứa bé vị thành niên dù gặp rắc rối cũng không phải kẻ phá hoại, làm sao bị đuổi đi?

Nghĩ đến Karen từ nhỏ không cha không mẹ, Leopold thở dài, lại không khỏi đau lòng.

Karen thà rằng bị khóa ở trong máy bay cũng không muốn thấy người lạ. Karen mới vừa bị giống đực làm bị thương, trong lòng ước gì cách giống đực càng xa càng tốt. Đã biết ta muốn đi gặp một vị giống đực, tất nhiên sẽ theo bản năng kháng cự, rồi lại sợ chọc giận ta, cho nên mới cầu xin ở lại một mình!?

“Nói cái gì tín nhiệm không tín nhiệm, quá khách khí. Người muốn ở lại một mình thì ở lại đi. Nếu nhàm chán có thể chơi trò chơi. Người bạn của ta tính tình cũng không tốt lắm, dù người muốn đi gặp, ta cũng không dám cho người đi.”

Trước kia tính tình Garfield không tốt cũng sẽ không làm loạn, nhưng hôm nay khó mà nói.

“Thật cảm ơn ngài.”

Gia Lôi cười, khom người chào. Tuy rằng không có thấy mặt người mà Leopold sẽ đi gặp, nhưng Gia Lôi cảm thấy giọng đối phương thực quen tai. Tính tới tính lui, Gia Lôi vẫn thấy ở lại máy bay là an toàn nhất.

Cùng lắm ta cướp máy bay đi một mình, dù chọc giận Leopold cũng đành phải chịu. Giống đực quý tộc rất quan trọng thể diện, nhưng mạng nhỏ hiển nhiên càng quan trọng hơn!

“Về sau đừng gọi ngài, ta nghe chói tai. Hay là gọi tên dễ nghe hơn, hoặc là người cũng có thể gọi ta là anh Leopold.”

Gia Lôi không nói gì.

Anh Leopold sao? Ta không dám đâu. Rồi khỏi hành tinh này xong, khi hai người gặp lại không biết là tình huống gì. Một tiếng “anh” này, ai biết có thể lấy nửa cái mạng ta hay không. Vẫn nên thành thật làm người xa lạ đi. Leopold là mây trên trời, nên bay thì bay đi. Ta chỉ là cỏ dại, ai muốn giẫm thì giẫm, giẫm không vui thì nhổ cả gốc quăng đi, như vậy là chết chắc!

Dặn dò Karen vài tiếng, Leopold mở cửa đi ra ngoài.

Khi đến trước nhà Garfield, ngón tay Leopold vừa mới chạm vào chuông cửa, không đợi tiếng chuông vang lên, liền nghe tiếng quát.

“Đợi, đừng vào!”

Tình huống gì đây?

Leopold hoàn toàn không thể hiểu.

Bảo ta vào chính là hắn, không cho ta vào vẫn là hắn. Có phải tên Garfield này cần được cho uống thuốc hay không?

Bên trong Garfield đang chạy lên trên lầu. Hắn vừa mới nhớ tới bộ dạng của mình hiện tại không thể gặp Leopold. Trên người dơ bẩn, sợ Leopold thấy sẽ hời hợt vì sao dơ. Muốn hắn tự mở miệng nói mình bị lạc mất người yêu còn bị làm cho chật vật sao? Chết cũng không thể.

Tắm rửa thay quần áo trong thời gian chớp nhoáng. Sau đó Garfield đi xuống lầu chủ động mở cửa. Vừa lau tóc vừa cười niềm nở đón chào Leopold sắc mặt không đẹp vào nhà.

“Có thể vào rồi sao? Người sẽ không lại đuổi ta ra chứ?”

Nhướng mày, Leopold trêu ghẹo.

“Nếu không muốn vào người có thể bỏ lại đồ vật rồi đi ngay.”

Hoàn toàn không nể mặt Thống đốc đại nhân. Hắn cũng không cảm thấy thân là ‘phạm nhân’ mà còn đang ở địa bàn của người ta, lại không nể nang chủ nhân thì có cái gì không tốt.

Garfield ngồi vào sofa, thoải mái uống chút nước.

“Người muốn giữ lại thì cũng xem ta có thời gian rảnh hay không? Đây là đồ vật người muốn.”

Đi vào cửa, Leopold ném cho Garfield một thiết bị điện tử chứa tư liệu, rồi nói tiếp.

“Có cái này người sẽ mau chóng trở lại Thủ Đô. Chỗ của ta còn có khách, không quá rầy, hẹn gặp lại.”

Dứt lời Leopold xoay người đi, làm Garfield kinh ngạc nhảy dựng.

Hắn bắt quá chỉ nói đùa, ai biết người này thật sự còn có việc?

“Người thật sự phải đi?”

Không để ý tới Garfield, Leopold đi về phía trước, cũng không có ý đi chậm lại.

“Seleigh, đừng nói với ta trong máy bay của người có cô gái nào nha.”

Vốn chỉ nghĩ trêu chọc bạn bè một chút, lại không nghĩ rằng sẽ thấy Leopold dừng bước chân. Garfield ngây ngẩn cả người, tiệt đà cười.

“Seleigh Leopold tay chân rất nhanh, muốn ta giúp người thông báo người nhà hay không. Để cho bọn họ nhanh chóng chuẩn bị hôn lễ?”

“Ai nói với người có nữ tính?”

Nghe thấy chuyện như vậy, ngày mai khẳng định sẽ bị người trong nhà phiền chết. Leopold bắt đầu đi xoa người, cười khổ giải thích.

“Chỉ là một vị giống cái bị thương, tuổi còn nhỏ không thích gặp người lạ. Ta sợ thân thể hần chịu không nổi mới để một mình hần ở trong máy bay nghỉ ngơi, người đừng nói bậy.”

Giống cái? Tuổi còn nhỏ? Bị thương? Ba chi tiết phù hợp không khỏi làm cho Garfield không loạn tưởng.

Chậm rãi thu hồi vẻ mặt trêu đùa, Garfield cường chế tiếng tim đập, hần ngồi thẳng eo.

“Người nói vị giống cái kia có phải màu tóc bạch kim rất bắt mắt hay không? Còn nữa, hần bị thương cánh tay có phải hay không?”

“Người biết hần?”

Leopold kinh hô.

Đừng nói người làm bị thương Karen chính là Garfield? Bạn thân của hần khi nào thì hung ác như vậy?

Một tiếng ‘người biết hần’ đánh tan nghi ngờ vốn có của Garfield. Lười để ý biểu tình của Leopold, Garfield chạy ra cửa nhanh như gió. Hần sợ chạy chậm người kia lại chơi trò biến mất.

Ý vào khả năng có thể dùng dấu vân tay của mình để chứng thực mở cửa máy bay của Leopold, Garfield đã đến máy bay.

Khi Gia Lôi chưa kịp phản ứng, cửa đã nhẹ nhàng mở ra. Một cơn lốc xoáy tràn vào trong.

Vừa mở cửa liền thấy được người mà mình tâm tâm niệm niệm, rồi lại hận không thể cắn một ngụm.

“Chúng ta, lại gặp mặt.”

Lời này tuyệt đối là nghiêng răng nghiêng lợi, cộng thêm nụ cười đắc ý của nhân vật phản diện.

Khụ khụ, nhưng nụ cười không quá tiêu chuẩn, có chút vắn vẹo.....

18. Chương 18: Tuyên Ngôn

Kinh khủng!

Đây phản ứng đầu tiên của Gia Lôi.

Đời trước khẳng định trước khi chết ta đã ôm thần xui xẻo nửa năm!

Đây là phản ứng thứ hai của Gia Lôi.

Phản ứng thứ ba là trốn.

Chỉ tiếc cửa quá xa, muốn ra ngoài phải vượt qua Garfield. Trốn bằng cách chạy ra cửa tỷ lệ thành công có hệ số không cao, hơn nữa người đứng ở đối diện có ánh mắt chờ mong, tựa như thực hy vọng Gia Lôi có thể làm bộ đáng gì đó. Gia Lôi quyết đoán quyết định tạm thời án binh bất động mới là kế sách tốt nhất.

“Sao không chạy trốn? Người không phải rất có bản lĩnh sao? Cướp xe của ta, chơi trò nhảy sông. Ta muốn xem lần này người dùng phương thức gì rời khỏi đây? Ta đặc biệt muốn biết người lần này cho ta quà chia tay gì. Hai câu kia cùng một cú đánh đến lúc này ta vẫn còn nhớ tư vị, chưa quên đâu.”

Một bước một câu, khi nói hết lời người này cũng đi tới trước mặt Gia Lôi. Ngón tay Garfield nhẹ nhàng vuốt ve những sợi tóc mềm mại của Gia Lôi. Giọng nói Garfield trầm ấm đầy gợi cảm, ánh mắt càng nhu tình rồi tình rồi mù.

Không ai có thể biết hần thích thiếu niên này bao nhiêu. Với người khác từ lúc quen biết đến hiểu nhau đến yêu thương có lẽ phải mất một khoảng thời gian, hần là bằng không.

Thật ngán ngủ chỉ trong một ngày, thiếu niên này đã dùng mọi lực độc đáo cùng thủ đoạn khác thường ghi khắc dấu vết trong tâm hồn của hần. Hần biết cái gì gọi là tìm đập thành thịch, cái gì là mất rồi tìm lại được. Mặc dù hiện tại thiếu niên đứng ở trước mắt, hần lại hoàn toàn không có được.

Hần biết trong lòng thiếu niên không có hần, nhưng như vậy thì sao?

Vươn cánh tay dài ôm lấy eo thiếu niên, đem đôi phương ôm thật chặt trong lòng ngực.

Còn không phải càng không được càng muốn có sao? Xác thật càng thống khổ càng khát khao sao? Tóm lại, thiếu niên này đã dụ dỗ hần, cũng đừng tưởng dễ dàng bỏ trốn.

Lông tơ trên người Gia Lôi dựng thẳng lên hết. Hơi thở giống được quần quanh, thiếu chút nữa làm thân thể Gia Lôi hóa thạch

Ta hối hận, thật sự hối hận!

Ở thời điểm thực lực không tương đương, ta lại không chịu nhẫn nhịn. Ta không nên ngứa tay, lại càng không nên phạm cùng một sai lầm đối với cùng một người. Sai lầm lớn nhất của ta là đắc tội cùng Garfield. Sao lại có thể chỉ nghĩ đến trốn? Điều này sẽ giết chết ta!

Mục đích của Garfield, người có mắt đều nhìn ra được. Chẳng lẽ bởi vì thân phận của ta không bình thường thì phải thoái lui hết bước này đến bước khác, cho đến khi lui không được nữa thì chủ động hiến thân sao?

Đồ chó dám nhớ thương mộng của ta. Dám bạo cục hoa của lão tử, ta lấy bom nổ banh xác người.

“Nghĩ cái gì vậy? Sao không nói lời nào?”

Garfield cúi đầu nâng cằm thiếu niên lên nhìn về phía mình.

Gia Lôi không nói lời nào, mi mắt nhẹ rũ, tầm mắt nhìn chằm chằm cổ Garfield. Nơi đó, chỉ cần ra đòn sẽ trí mạng tử vong.

“Người muốn giết ta?”

Lại một tiếng cười nhẹ, Garfield cũng không cảm thấy khổ sở khi bị người mình thích hận không thể giết chết. Trên đời này muốn giết chết hần quá nhiều, có gì phải để bụng.

Hơn nữa, hần thích ánh mắt sáng lập lòe lạnh thấu xương của người này. Quả thực là thiếu niên âm lãnh xảo trá, ẩn giấu dưới vẻ ngoài ngoan ngoãn là tính tình ngạo mạn khinh người, không chịu khuất phục thuận theo.

Giống cái mà hần xem trọng đúng là có phong cách riêng nha!

Từ nhỏ đến lớn, hần đã phải theo khuôn khổ. Cha hần yêu cầu hần phải mạnh mẽ, buộc phải hần phải trầm tĩnh. Ông nói rằng một người lính phải tàn nhẫn lạnh lùng. Ông bắt hần luyện tập ngày đêm, đào tạo hần thành một mảnh thú.

Sau đó hần nhập ngũ, thăng cấp, dẫn theo nhóm thân tín đánh Đông dẹp Tây, anh dũng lập chiến công hiển hách. Dần dà, tất cả mọi người đều cho rằng tính cách hần chính là như vậy. Dù là thân tín cũng không dám tùy ý đến gần hần. Cũng chỉ có mấy tên bạn bè chí cốt hiểu rõ hần mới dám cùng hần nói giỡn.

Trước kia hần cũng không cảm thấy như vậy có cái gì không tốt. Dù sao cũng đã qua nhiều năm như vậy?

Cho đến khi hần gặp được người này. Áp lực ở trong lòng vài thập niên như ngọn lửa âm ỉ nháy mắt bùng cháy. Ngọn lửa hừng hực đốt sạch đám nhiên cùng trầm ổn, chỉ còn lại thứ tình cảm mãnh liệt mà chính hần cũng giết mình.

Đầu ngón tay ma sát cánh môi đỏ tươi, xúc cảm mềm mại làm hô hấp Garfield dần dần rối loạn. Cũng may đã qua nhiều năm huấn luyện, hấn vẫn duy trì lý tính bình thường, không hóa thân thành lang sói.

“Ta thích người.”

Cái gì?!

Sắc mặt Gia Lôi thay đổi.

Garfield sẽ không bao giờ chấp nhận cự tuyệt. Vậy mộng của ta sẽ phải nở hoa rồi sao?

“Mặc kệ người là ai. Ta, Jia Paer Garfield cũng sẽ chính thức tuyên bố theo đuổi người, chinh phục người, cho đến khi người gật đầu trở thành bạn đời của ta mới thôi, tình yêu này đến chết cũng không thôi.”

Gia Lôi bị nghẹn, nghẹn đến mức muốn thẳng tay đâm vào mặt Garfield. Muốn đánh bay tên có tâm tư biến thái Garfield bay ra ngoài vũ trụ.

Trong đầu Gia Lôi lúc này chỉ có bốn chữ to quanh quẩn “CHẾT CŨNG KHÔNG THÔI”.

Garfield đã nói rõ mặc kệ trong lòng người này có ai không, hấn đều sẽ không buông tay. Cũng nói rõ hấn không bá đạo trối người quăng lên trên giường. Cụm từ “chinh phục người” đã thể hiện hết thành ý của hấn.

Không chỉ là Garfield, bất cứ giống đực nào dùng từ “chinh phục” đều chính là tuyên ngôn, đều đặc biệt không biết xấu hổ, lì lợm la liếm (bám riết không buông), không từ thủ đoạn. Quá trình như thế nào bọn họ không để ý tới, bọn họ muốn chính là kết quả.

Khụ khụ, ta cũng từng không biết xấu hổ như vậy.....!

Ở liên bang, được giống đực dùng hình thức bá đạo tỏ tình thông thường là nữ tính. Họ một chút cũng không cảm thấy giống đực không biết xấu hổ, ngược lại cảm thấy đặc biệt có khí khái, thậm chí có thể cho phép giống đực có hành động mờ ám nhằm tăng tình cảm khi bắt đầu theo đuổi.

Nhưng Gia Lôi là nam nha, được hưởng ưu thế của nữ tính làm cái gì. Ưu thế đó ở trong mắt Gia Lôi là chó má. Thân là nam phải vĩnh viễn không thể khuất phục, té ngã cũng phải tự đứng lên một lần nữa không phải sao?

Tên biến thái chờ kiếp sau đi!

Không có làm Gia Lôi cảm động, Garfield có chút thất vọng. Hấn khom lưng, chặn ngang bả Gia Lôi lên, xoay người đi xuống máy bay.

Lười giãy giụa, cảm thấy cả người vô lực, Gia Lôi an tĩnh ở trong lòng ngực Garfield. Những sợi tóc trắng che nửa khuôn mặt, bộ dáng ngoan ngoãn cực kỳ.

“Đừng nghĩ chạy trốn lần thứ ba. Ta cam đoan người tìm không thấy cơ hội đâu. Mặc kệ là đánh cướp hay là nhảy sông, ta đều sẽ đem người cột chặt bên người, một bước cũng không cho người rời khỏi. Ta nói rồi chết cũng không thôi, tuyệt đối sẽ không buông tay người ra.”

Cầm dán vào má Gia Lôi, hấn vừa nói vừa hôn trán Gia Lôi. Ánh mắt nhu tình có thể làm người ta chết chìm. Miệng nói những lời mãnh liệt khiến tim chảy máu đầm đìa. Ngược lại Leopold yên lặng đứng ở cửa sau nghe xong mồ hôi chảy ròng ròng.

Ta cảm thấy bạn tốt hình như có chút biến thái? Nghe sao như là đang ép buộc Karen?

“Người sao còn chưa đi?”

Không vui khi thấy mặt Leopold, Garfield cau mày liếc mắt nhìn bạn tốt một cái.

Leopold ghen hòng.

Người chiếm dụng máy bay của ta, bảo ta đi như thế nào? Không đúng, đây không phải trọng điểm.

“Garfield, người muốn mang Karen đi nơi nào? Các người... Có quan hệ gì?”

Yêu nhau lắm cắn nhau đau sao? Chưa nghe nói qua bạn tốt có lời đồn nào về tình cảm mà.

“Chuyện của Karen không cần người lo. Leopold, người có thể đi rồi, không tiến.”

Garfield rõ ràng đang giận, giận Leopold không sớm nói cho hắn biết. Ôm Gia Lạp sai bước đi vào trong nhà, cũng không cho bạn tốt mặt mũi. Hắn đóng cửa lại.

“Rầm”

“Này, người từ từ đã.”

Tuy Leopold là quân tử cũng bị Garfield làm ngứa răng.

Tốt xấu gì ta cũng là đại ân nhân của người. Người báo ân như vậy sao?

Vươn ngón tay ấn nút mở cửa. Hệ thống nhắc nhở dùng vân tay mở cửa bị chặn. Leopold không làm sao hơn chỉ có thể ngẩng đầu hô lớn.

“Garfield mở cửa ra.”

Hắn không phải ăn vạ không đi. Thật sự Karen thì bị thương, thái độ của bạn tốt quỷ dị, làm hắn không yên lòng. Tóm lại, không biết rõ ràng tình huống đánh chết cũng không đi.

Bên trong.

Garfield mặc kệ Leopold kêu gào rách cổ họng cũng không để ý tới. Hắn thật cẩn thận đem Gia Lạp đặt trên sofa. Không đợi hắn ngồi dậy, một đôi tay đã ở trên cổ.

“Người.....”

Lời chưa nói hết đã biến mất. Đầu lưỡi linh hoạt của đối phương đã chui vào trong miệng thăm dò. Trong khoảnh khắc lý trí Garfield bị đánh nát.

Cúi người áp lên thiếu niên câu dẫn mình, một bàn tay to của Garfield đem đôi tay của thiếu niên đặt ở trên đỉnh đầu, tiện đà hôn đáp trả.

Tiếng hít thở, tiếng tim đập đan xen, Garfield hôn nhập tâm, Gia Lạp lại thấy bụng nhộn nhạo.

Mẹ nó, nụ hôn đầu tiên của ta lại bị hủy bởi Garfield biến thái!

“Gar... field..... người... ”

Thở gấp gáp, phí thật nhiều sức lực Gia Lạp mới phun ra ba chữ, còn đứt quãng, không cẩn thận lắng nghe sẽ nghe không ra.

“Người muốn nói cái gì?”

Sau một lúc lâu, Garfield rốt cuộc thỏa mãn buông Gia Lạp gương mặt đã ửng đỏ ra, giọng khàn khàn.

“Ta muốn nói.....”

Nâng đầu, Gia Lạp đem môi tiến đến bên tai Garfield, thổi thổi.

“Người không phải muốn biết lần thứ ba chia tay quà tặng là cái gì không?”

Không tốt! Chữ cuối cùng quá ái muội.

Garfield muốn tránh đã không còn kịp rồi.

“Vụt ”

Tiếng gió lạnh thổi đến cùng lúc đuôi cá từ phía sau lưng đập tới. Hắn không có cơ hội quay đầu lại nhìn đã trực tiếp hôn mê ở ngã trên người Gia Lạp.

Hôn mê? Đậu má, thiếu chút nữa eo bị gãy đứt đôi. Hôn mê cũng xứng đáng.

Thật sự muốn giết hắn, đáng tiếc Leopold còn ở ngoài cửa. Một khi Garfield chết cả đời ta cũng không thể rời khỏi hành tinh này.

Tiệc nuôi dưỡng “người hôn mê” ra khỏi người mình, Gia Lôi ngồi dậy. Không thể để Leopold hoài nghi, Gia Lôi thuận tay lột quần áo Garfield cùng quần mặc ở trên người. Cuối cùng nhìn người muốn giết lại không thể giết một cái, Gia Lôi mới xoay người chạy ra cửa.

Ân nhân, ta lại muốn tới lừa ngươi, ngươi chuẩn bị tốt chưa?

19. Chương 19: Hoài Nghi

Ở ngoài cửa kêu thật lâu cũng không ai mở cửa, Leopold đang buồn bực muốn dứt khoát phá cửa mà vào. Cửa đang đóng chặt đã bị người mở ra.

Tiếp theo, một thân ảnh gầy yếu chậm rãi đi ra. Thiếu niên cúi đầu, thấy không rõ lắm thần sắc trên mặt. Trên người Karen mặc một cái áo to rộng, cổ áo căn bản che không được dấu hôn màu đỏ. Quần cũng xộc xệch, nếu không phải Karen dùng đôi tay nắm lấy, sợ là sẽ rơi xuống.

Leopold trầm mặc cắn chặt răng. Hắn không phải cái gì cũng đều không hiểu. Dấu hôn, quần áo không chỉnh tề, cái này cho thấy Karen, người đã tín nhiệm hắn đã bị bạn tốt của hắn lần nữa tổn thương.

Sở dĩ dùng từ ‘lần nữa’ vì tự nhiên trong đầu Leopold hiện lên ý nghĩ đó.

Vết thương trên cánh tay Karen là bị giống đực hình thú là Hồ tộc, Báo tộc, Sư tộc, hay Lang tộc dùng đuôi đánh. Mà Garfield vừa đúng là Sư tộc.

Từ đối thoại của Karen và Garfield cho thấy, Karen cũng không phải lần đầu tiên trốn chạy khỏi Garfield.

Vì sao Karen trốn?

Nếu Garfield đối tốt với Karen, với thân phận gia chủ của một trong mười gia tộc lớn nhất liên bang, vị trí phu nhân nhất định dành cho Karen mà không cần bàn cãi.

Vì sao Karen phải chạy trốn hết lần này đến lần khác?

Garfield không chỉ là gia chủ, hắn còn là Thiếu tướng, tiền tài, địa vị, thân phận, phương diện nào cũng đứng đầu. Karen gốc mới không biết quý trọng.

Cho dù là những nữ tính cao ngạo cũng sẽ không buông bỏ những điều kiện tốt như vậy, không phải sao?

Nói đi cũng nên nói lại, vấn đề có lẽ xuất phát từ bản thân Garfield mà thôi. Khó trách Karen không muốn nhắc tới chuyện cũ, bạn tốt của hắn có thân phận cao như vậy làm sao Karen dám nói?

“Đi, ta mang ngươi rời khỏi đây.”

Vươn tay muốn cầm, nhưng thấy trên cổ tay Karen có dấu xanh tím, Leopold lại đau lòng không thôi. Hắn lười vào nhà cùng đối chất, lạnh mặt, cố tránh chỗ vết thương, nắm tay Karen đi nhanh về phía máy bay.

Vào trong máy bay xong.

“Bên kia là phòng nghỉ, ngươi đi nghỉ ngơi một chút. Yên tâm, có ta ở đây sẽ không có người dám tổn thương ngươi.”

Ngón tay chỉ phòng, Leopold dừng một chút lại nói thêm một câu,

“Garfield cũng không được.”

Lần đầu tiên là hắn thất tín với Karen. Hắn sẽ không cho phép mình phạm sai lầm lần thứ hai.

“Cám ơn ngài.”

Đạt tới mục đích, Gia Lôi cố đè nén tâm tình dễ chịu, gật gật đầu, xoay người đi đến phòng nghỉ.

“Chờ một chút.”

Còn chưa có đi tới cửa phòng, phía sau lại vang lên giọng Leopold, Gia Lôi dừng bước chân, hơi xoay người.

“Chuyện gì?”

“Vết máu trên người của người là ai để lại?”

Màu đỏ chói mắt làm Leopold đau lòng.

Không phải trên người Karen còn có vết thương không nhìn thấy chứ? Hoặc là bị học máu?

Vết máu? Gia Lôi yên lặng cúi đầu. Nhìn xuống vạt áo đã thấy hai điểm màu đỏ tươi, Gia Lôi bình tĩnh chớp mắt. Lúc ấy có lẽ Garfield đã phun ra một ngụm máu, có vài giọt dính trên vạt áo là bình thường.

“Vì cái gì không nói lời nào? Karen, nói cho ta biết người rốt cuộc bị thương ở đâu được không?”

Đi lên trước nhìn thẳng vào người đang rũ mắt. Hắn không biết Karen đang suy nghĩ cái gì. Thiếu niên này càng ngoan ngoãn ẩn nhẫn càng làm người ta đau lòng. Karen còn chưa có thành thanh niên đâu, chỉ là đứa trẻ mới lớn. Độ tuổi này là thời điểm được người trong nhà yêu thương dung túng. Chỉ có Karen hết lần này đến lần khác bị xúc phạm, bị đánh đập, lại có khổ không chỗ tố cáo. Chuyện này đối với một thiếu niên mà nói là quá mức tàn nhẫn.

Cái gì?

Gia Lôi nghi hoặc lại chớp mắt.

Cái gì gọi là ‘người rốt cuộc bị thương ở đâu?’. Hắn cho rằng máu này là của ta? Đùa cái gì vậy, nếu trên người ta có thương tích quần áo không chỉ có mấy điểm này?

“Ta không có việc gì, vết máu không phải của ta.”

Máu này của biến thái còn hôn mê bất tỉnh kia.

Hơi nâng mi mắt, Gia Lôi nhìn Leopold nhàn nhạt cười.

Đứa nhỏ này quá lương thiện!

Leopold cảm thán sờ sờ đầu Gia Lôi. Một hồi lâu hắn mới phát hiện vết máu không phải của Karen.

Vậy chẳng lẽ là của Garfield sao?

“Người đã thương Garfield?”

Tuy rằng câu hỏi này thực ngốc nhưng hắn vẫn run run khóe miệng.

“Phải, ta.....”

Lại lần nữa rũ mắt, Gia Lôi khó khăn giải thích.

“Ta không cẩn thận đã thương hắn, hắn phun ra một búng máu.”

Không thể nói dối, cũng biết Leopold sẽ không tin. Dù sao cũng phải nói thật, đây coi như lưu lại đường lui về sau.

Tỷ như, Garfield không có chịu được bị chết hoặc là tàn phế. Nhưng loại khả năng này phát sinh còn khó xảy ra hơn so với việc ta biến trở về thành giống đực.

Quả nhiên, Leopold nghe xong liền cười.

Karen có thể đánh Garfield học máu sao? Đánh chết ta cũng sẽ không tin. Có lẽ đây là khổ nhục kế của bạn tốt? Tên kia thật đúng là hạ thấp đến tận gốc.

“Được rồi, ta đã biết. Người đi tắm rửa nghỉ ngơi đi, an tâm ngủ một giấc, đến giờ ăn, ta đi gọi người.”

Đôi tay đặt ở trên vai Gia Lôi, đẩy người đến cửa phòng, Leopold tự mình mở cửa phòng.

“Vậy..... có thể cho ta mượn một bộ quần áo khác không?”

Tay trái kéo kéo vạt áo to rộng, Gia Lôi ngẩng đầu hỏi.

Kinh ngạc một chút, Leopold thực sảng khoái gật đầu.

“Quần áo dơ không thể mặc. Người đi tắm rửa, ta sẽ đem quần áo sạch sẽ tới phòng ngủ, còn có một ly nước dinh dưỡng trợ giúp giấc ngủ. Người quá gầy, cần phải bổ bổ.”

..... Chiều cổ thật cẩn thận, trong lòng Gia Lôi đổ mồ hôi lạnh, trên mặt lại chỉ có thể cười.

Phải chạy nhanh trốn, lúc này hắn đối với mình càng tốt, khi phát hiện chân tướng sẽ tức giận càng nhiều. Chết thật, ta chỉ muốn đi nhờ một đoạn, từ đâu sinh ra nhiều phiền toái như vậy?

Tắm rửa thay quần áo xong, nhìn ly nước dinh dưỡng đặt ở trên bàn, Gia Lôi căn bản là không nhúc nhích.

Mục tiêu là trốn, không phải ngủ.

Nhưng mà thật mệt, ngồi một chút liền ngáp một cái thật dài, mí mắt trên dưới khép lại mở cuối cùng là dính chặt lại.

Chờ Karen ngủ say, cửa phòng lại mở ra. Leopold nhẹ nhàng đi vào, hắn nhìn người ngủ say trên ghế buồn cười lắc đầu.

Hắn biết Karen sẽ không chịu ngủ, hắn có đề phòng. Cũng không thể trách được hắn.

Cũng may ta có phòng ngừa, ở trên quần áo tắm chút dung dịch an thần. Ngủ một giấc này khi tỉnh dậy là đến Thủ Đô.

Khom lưng bé Karen tới giường, đem chăn đắp cẩn thận, rồi tắt đèn, cuối cùng giống như khi tới, im lặng lui ra ngoài.

Không cần người khác nói, Leopold cũng tự mình cũng có thể cảm giác được mình đối với Karen thực sự đặc biệt quan tâm. Cũng đúng thôi, Karen thật ngoan ngoãn, lương thiện, xinh đẹp, mọi thứ đều hoàn mỹ, cảnh ngộ lại khổ khổ như vậy. Công thêm hắn thấy hổ thẹn vì chuyện đã xảy ra. Mấy điều đó cộng lại, hắn sao không đối tốt với Karen cho được?

Hắn cũng đã tính toán qua, chờ trở lại Thủ Đô, trước tiên đến nhà Garfield nói chuyện với cùng bác trai, đem việc của Karen giải quyết ổn thỏa. Garfield muốn theo đuổi Karen cũng được, nhưng phải cam đoan không gây tổn thương Karen. Hắn cùng bác trai sẽ trở thành người giám sát Garfield. Nếu Garfield còn không biết hối cải, hắn liền lấy quyền Thống đốc hủy bỏ tư cách theo đuổi Karen của Garfield. Karen phải được đối đãi tốt. Hắn tin tưởng trừ Garfield, sẽ có rất nhiều giống được thích Karen.

Nghĩ đến về sau, lòng Leopold trở nên ấm áp, ý cười từ khóe môi một đường đến ánh mắt, khiến cả người đều tăng thêm vẻ tuấn mỹ phi phạm.

Máy bay chở hai người có tâm tư trái ngược đi xa, lúc này người bị ngắt xiú mới run run mở to mắt.

Đây là..... sao vậy?

Cổ hết sức ngồi dậy, phía sau lưng đụng ghế sofa làm lưng đau nhói, Garfield hừ thật mạnh.

Đau quá, sau lưng bị thương sao?

Dùng sức lắc mạnh đầu, đôi tay chống đỡ thân thể, đầu choáng váng dần dần khôi phục tỉnh táo.

Lần thứ ba, lần thứ ba Karen thành công trốn thoát khỏi hắn.

Sĩ nhục sao? Thân là quân nhân bị chuyện này xác thật là sĩ nhục. Nhưng thân là giống được muốn chinh phục Karen, chuyện này sẽ càng làm tăng thêm ý muốn có Karen. Đánh ở đâu sẽ đòi lại ở nơi đó!

Trước tiên không cần vội mà tìm người. Hắn biết Karen hiện tại nhất định cùng đi cùng Leopold, nhưng nghĩ đến Karen dùng lý do gì.....

Sắc mặt Garfield biến đen. Với hiểu biết của hắn đối với Karen, một người giáo hoạt cộng thêm mưu kế, chắc chắn đã bố trí một tình huống bị hắn cưỡng bách, hắn là Leopold tuyệt đối sẽ không tới liếc mắt nhìn hắn một cái liền rời đi.

Bằng chứng là hắn bị lột sạch quần áo, Karen không cần xem cũng biết cánh tay bầm dập tím tím xanh xanh, còn có dấu tích bị găm nhăm trên cổ. Leopold là người quân tử, sẽ lựa chọn bệnh vực Karen là quá bình thường.

Sờ sờ môi, nghĩ đến Karen chịu hy sinh, thật sự là vừa tức giận vừa buồn cười. Lại tưởng tượng cảnh Karen môi sưng đỏ được Leopold mang đi, buồn cười đã không còn, tức giận tăng lên cao.

Xụ mặt đứng lên, đi đến tường mở thiết bị ghi hình, ngón tay ở trên màn hình lướt lướt....

Màn hình hiện lên cảnh hắn ôm Karen ngồi vào sofa, tiếp theo cũng nhìn không rõ.....

Một màu trắng bạc xoẹt qua.

Ông kính điện tử bị lỗi sao?

Từ từ.

Nửa nheo đôi mắt, hắn cho lui lại hình ảnh trên màn hình. Trên màn hình ánh sáng lóe lên, qua không lâu Karen mới mặc lại quần áo rời khỏi phòng.

Vậy ánh sáng màu bạc kia chính là vũ khí mà Karen dùng đánh lên hắn sao? Là vũ khí gì lại có thể đánh hắn xỉu, còn phun ra máu?

Dù hắn xem lại vô số lần, cũng phóng đại tới cực hạn cũng nhìn không ra. Nhưng càng xem hắn càng cảm thấy quen mắt. Hắn nhớ rõ khi theo sát Karen nhảy vào trong sông, cũng từng loáng thoáng nhìn thấy ánh sáng này, lúc ấy hắn chỉ tưởng là một con cá, hiện tại.....

Chấp tay sau lưng đi vài vòng trong phòng.

Không có khả năng là cá, cá sẽ không có đủ lực gây sát thương. Cũng không có khả năng là tia laser, vòng trên cổ tay Karen vẫn luôn bị hắn khống chế.

Có lẽ chân Karen còn một vũ khí? Vật kia giúp Karen tránh được đội cứu hộ. Đây là lý do Karen thành công chạy thoát?

Nhưng sao hắn cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp vậy?

20. Chương 20: Lửa Giận

Thủ Đô.

Không có thông báo với bất cứ ai, Leopold mang theo Gia Lôi còn ngủ say trực tiếp về dinh thự nhà mình.

Hắn muốn giới thiệu Karen với cha mẹ, sau đó xin cho Karen tạm thời ở lại một thời gian. Karen không có thân nhân lại bị Garfield bám riết không bỏ. Để Karen đi một mình hắn không yên tâm.

Đây cũng là nguyên nhân hắn sẽ ‘mê đảo’ Karen.

Hắn nhìn ra được Karen cũng không muốn ở bên hắn.

Đứng dậy đi đến phòng nghỉ, ánh mắt nhìn vào thiếu niên còn đang ngủ. Thân thể nghiêng một bên, đôi tay theo bản năng nắm chặt lại, như là chuẩn bị chiến đấu bất cứ lúc nào.

Thực rõ ràng, Karen không lúc nào có cảm giác an toàn. Cả khi ngủ say, trong tiềm thức vẫn không cách nào an tâm hoàn toàn.

Thở dài dùng chăn đơn đắp cho thiếu niên, khom lưng thật cẩn thận đem người bế lên.

‘ U ’

Tựa như cảm giác được thân thể của mình rời khỏi giường ấm áp, Gia Lôi nhăn mi, trong miệng phát ra tiếng nỉ non.

“Ha ha.....”

Nhìn thiếu niên đáng yêu trong vòng tay, Leopold cầm lòng không đậu cong khóe môi.

“Ngoan, ta mang người về nhà.”

Về sau, nhà mình chính là nhà Karen.

Đi ra ngoài, chỉ lo cúi đầu nhìn Karen có bị gió thổi lạnh hay không, Leopold cũng không có phát hiện từ xa có một bóng dáng màu đỏ chạy tới. Cho đến khi người kia đến gần, hắn mới cảnh giác ngẩng đầu.

“Anh Leopold, anh đã trở lại.”

Thiếu nữ thẹn thùng tươi cười, hai má hồng hào. Một mái tóc dài màu rượu đỏ, được tết thành bím rất cầu kỳ. Trên tóc còn đính những hạt châu như ẩn như hiện sáng lấp lánh.

Thiếu nữ rất xinh đẹp, đang độ tuổi làm người ta mê mẩn nhất. Đúng là một bức tranh tuyệt đẹp.

Dù trong lòng cũng không thích nhìn thấy đối phương, Leopold vẫn rất có phong độ khách khí cười cười.

“Xin chào, tiểu thư Ái Nhi Onassis.”

Ái Nhi là mỹ nhân đẹp nhất nhì toàn liên bang. Gia tộc Onassis cũng là một trong mười gia tộc lớn.

Chính phủ Liên Bang vì thể hiện sự quý trọng đối với nữ tính, đặc biệt quy định có nữ tính mới có thể chọn tên theo tiếng Hán cổ. Mà tiểu thư Onassis xinh đẹp hiển nhiên so với những nữ tính khác còn quý giá hơn nhiều. Bởi vì cha cô là giống đực, cho nên có thể nói khả năng có con thừa hưởng di truyền tuyệt đối cao hơn những nữ tính khác.

Nhưng mặc dù Ái Nhi ngàn tốt vạn tốt, Leopold cũng không muốn cưới cô. Hắn cho rằng bạn đời là người mà mình phải yêu cả đời, chứ không phải chỉ để sinh con. Cưới một người về nhà chỉ để sinh con thôi sao? Cưới một người không có yêu thì tốt chỗ nào?

Nếu không phải nể nang giao tình của hai nhà lâu nay, hắn sao lại cho phép Ái Nhi dây dưa với mình lâu như vậy?

“Anh Leopold sao vẫn khách khí như vậy, em không phải đã nói rồi sao, anh có thể gọi em là Ái Nhi thân mến.”

Như hoàn toàn nghe không hiểu giọng điệu xa cách của Leopold, Ái Nhi giậm giậm chân, duỗi tay muốn nắm cánh tay hắn.

Né tránh bàn tay mỹ nhân, Leopold khó chịu.

“Xin tiểu thư Onassis tự trọng, bị người khác nhìn thấy chúng ta lôi lôi kéo kéo sẽ ảnh hưởng không tốt cho tiểu thư.”

Miệng nói nhẹ nhàng nhưng ở trong lòng hắn thầm. Mỗi lần hắn bị như vậy cũng không ai giải vây, chỉ nhìn cười, cũng không chạy ra giúp một chút. Mỗi lần bị tiểu thư Ái Nhi Onassis quẩn lấy hắn liền chơi trò độn thổ, sớm muộn gì cũng gặp phải tình thạch đề chết hắn!

“Em không để bụng.”

Sớm đoán được Leopold sẽ trốn, Ái Nhi cười hì hì lại lần nữa tiến tới, ôm lấy.....

Năm ngón tay duỗi ra lại chạm vào vật thể trong lòng Leopold.

“Đây là ai?”

Vì có chần đơn bao lại, mặt cũng chôn ở cánh tay Leopold, Ái Nhi nhìn không tới mặt đối phương.

“Chuyện này không liên quan tiểu thư.”

Sợ ở bên ngoài lâu sẽ làm người trong lòng ngực cảm lạnh, Leopold cứng rắn ném ra một câu, nhắc chân liền đi.

“Cho ta xem một chút cũng đâu mất miếng thịt nào.”

Nhìn người nhanh chóng rời đi, Ái Nhi bĩu môi. Về mặt mắt mát của cô khiến bọn người hầu thấy mà đau lòng.

Sao cậu chủ không biết yêu quý Onassis tiểu thư chứ? Nếu cưới Onassis tiểu thư, nói không chừng sang năm sẽ có thêm một tiểu chủ nhân nhỏ nhỏ rồi.

Không chờ bọn người hầu đau lòng, vị tiểu thư xinh đẹp lại nở nụ cười sáng lạn, chạy theo đuổi theo Leopold. Thân hình nhỏ xinh đi nhanh như bay.

Cô không phải nhìn không ra trong lòng Leopold không có mình, tìm người lại không phải cục đá, bị thương đương nhiên sẽ đau.

Nhưng cô yêu hắn, toàn tâm yêu hắn, chỉ muốn sinh con cho hắn mà thôi. Đời này trừ hắn, ai cũng không có tư cách cưới Ái Nhi Onassis này. Mà xét về thân phận, địa vị, toàn bộ liên bang này cũng chỉ có cô mới xứng ở bên cạnh hắn. Người khác? Liếc mắt nhìn hắn một cái cũng không được!

Nghe được phía sau có tiếng bước chân vội vàng, Leopold thở dài.

Lời cự tuyệt uyển chuyển hắn nói ra rất nhiều lần, nhưng tiểu thư nhà người ta coi như gió thoảng bên tai. Chẳng lẽ thật muốn hắn lớn tiếng nói ra ‘ta không thích cô cho nên cô đừng quấy lấy ta’ mới được?

Nếu Ái Nhi Onassis lại như vậy, không biết chừng, hắn cũng không kiềm chế được mà nói ra câu đó.

Không muốn bị đuổi theo, bước chân Leopold nhanh hơn. Tiến vào phòng khách, lên lầu, bước chân cũng không chậm một chút. Dù vậy, khi vừa mới bước lên hai bậc thang đã bị đuổi kịp.

Lúc này mục đích của Ái Nhi căn bản không phải cánh tay của hắn. Những ngón tay nhỏ dài ngón dùng sức kéo chăn đơn ra.

Mái tóc màu bạch kim theo gió mà bắt đầu lay động, nhẹ nhẹ từng đợt từng đợt giống như ánh sáng chiếu vào mặt nước lấp lánh làm loá mắt người nhìn. Áo thuần trắng rộng thùng thình, bởi vì cổ áo có chút rộng nên xương quai xanh nửa ẩn nửa hiện càng tăng thêm vài phần gợi cảm. Nhưng hấp dẫn nhất, thu hút tầm mắt người ta chính là cổ.

Trên cổ.....có... hôn..... ngân!

‘Ồ...’

Một tiếng tiếp theo một tiếng vang lên. Những người hầu có mặt trong phòng có cả quần gia, ai cũng nhìn thiếu niên xinh đẹp trong lòng thiếu chủ nhà mình.

Thiếu chủ thích giống cái? Tin tức chấn động.

Thì ra thiếu phu nhân tương lai là nam tính cải tạo? Vậy vấn đề con nói dối làm sao bây giờ?

Thiếu chủ dám tiền trăm hậu tấu, ông chủ biết không?

Người khác nghĩ như thế nào Ái Nhi đều không có tâm tư đi để ý. Cô chỉ cảm thấy tâm bị vò xé, buồn đến đau cả người thở không nổi.

Đột nhiên lại thấy hối hận, nếu ta không có xóc chặn lên, có phải không cần đối mặt hiện thực liệt khúc này hay không?

“Ái Nhi Onassis.”

Lần đầu tiên Leopold gọi đầy đủ tên Ái Nhi với giọng thâm trầm. Hắn rất ít khi phát hỏa, nhưng mỗi lần phát hỏa đều giống núi lửa bộc phát, bắn dung nham đến sao Hỏa, cũng có thể bỏng chết người.

Khuôn mặt tuần tú từ trước đến nay ảm áp đã cuộn cuộn luồng khí lạnh, khóe mắt đỏ lên quỷ dị. Người quân tử đã nhanh chóng biến thành Ma vương sát khí đầy người.

Bọn người hầu vừa rồi còn trừng mắt ngó, trong lòng đầy nghi hoặc, trong khoảnh khắc đã tứ tán. Bọn họ đều biết Thiếu chủ nhà mình rốt cuộc khủng bố cỡ nào. Chỉ cần khước mắt biến thành màu đỏ, thì xin nhớ kỹ trốn thật xa.

Quản gia ba chân bốn cẳng chạy ra hoa viên. Ông chủ bà chủ mau tới cứu hoả a....

Chỉ có Ái Nhi còn ngây ngốc đứng ở đối diện. Hàn khí làm tay chân cô phát run, dù muốn chạy trốn, nhưng chân không nhấc lên được.

Cô không rõ vì cái gì hần biến thành kỳ quái như vậy. Người ôn nhu đâu? Khiêm tốn đâu? Trước kia dù náo loạn đến đâu hần cũng không có tức giận. Sao bây giờ chỉ là xốc chân lên hần liền trở mặt?

Chẳng lẽ..... Hần thật sự yêu thiếu niên này?

Vì một chữ yêu mà Ái Nhi chịu đau khổ, nỗ lực chín năm, lại không bằng người ta ngăn ngừa mấy chục ngày.

Leopold rời khỏi Thủ Đô còn chưa đến ba tháng, dù bọn họ ngày đầu tiên liền quen nhau bất quá cũng mới chín mươi ngày mà thôi.

Chín mươi ngày, ha ha, đã gặp người định mệnh sao? Tình yêu định mệnh!

Leopold cũng không thêm để ý, hần chịu đủ rồi. Sao Ái Nhi luôn tự cho mình là đúng? Sao hần không thể cự tuyệt? Cô yêu hần mà hần không tiếp nhận thì nhất định phải mang danh kẻ bạc tình sao?

Ái Nhi thề không buông tay, làm cho tất cả mọi người kể cả người nhà hần, tất cả mọi người đều đứng về phía Ái Nhi. Có ai nghĩ tới hần cũng bị tổn thương không?

Chẳng lẽ Ái Nhi đau khổ là thật đáng thương, hần khổ chính là diễn kịch sao?

Ý vào ‘chân tình’, càng ý vào việc tất cả mọi người đều nhận định mình là nữ chủ tương lai của gia tộc Leopold. Ái Nhi quan mình chính đại hợp tình hợp lý đẩy tất cả những nữ tính và giống cái khác cách xa hần. Đường như ai đến gần hần đều thành kẻ thứ ba, xứng đáng bị mọi người phỉ nhổ.

Trước kia hần không có hứng thú, cũng lười quan tâm. Nhưng Ái Nhi không nên được một tác lại muốn tiến một thước, đánh chủ ý lên Karen.

Karen là người hần muốn bảo vệ che chở. Ai dám động đến Karen chính là địch. Cả Garfield cũng xếp hạng sau Karen, Ái Nhi tính là cái thứ gì?

Hần không có gì, nhưng sẽ bênh vực người của mình. Cũng vì lý do bênh vực người của mình mới có thể lui vì nhân nhượng. Hần đã nhân nhượng vô số lần, lần này đánh chết cũng không lui.

Có người càng nhân nhượng thì càng lấn tới, không bằng tát một cái cho tỉnh, để biết cái gì nên làm cái gì không nên làm mới là tốt nhất.

“Biết ta ghét nhất ở cô cái gì không?”

Chậm rãi ngồi ở bậc thang, để Karen nửa nằm ở trên đùi, cẩn thận đem chân đắp kín lại, Leopold không có ngẩng đầu, trong ánh mắt trừ Karen, không tồn tại ai.

Từ khi phá vỡ nhẫn nại của hần, Ái Nhi đã không còn là cái gì trong mắt hần.

Bàn tay nắm chặt tay vịn, Ái Nhi cắn chặt răng mới có thể không bật ra tiếng khóc.

Bi ai lớn nhất trong cuộc đời là cái gì? Là người mình yêu đi yêu người khác, mà mình lại trở thành không khí.

Không đúng, là mùi hôi, người ta không phải nói vậy sao?

Chán ghét ‘nhất’ là cái gì. Xem ra ta có chỗ khiến anh ấy chán ghét, còn không chỉ một chỗ. Cả liếc nhìn một cái cũng chán ghét.

“Ta ghét nhất chính là nữ tính.”

Kéo chân đơn lại, Leopold ôm Karen tiếp tục đi lên lầu, bỏ lại Ái Nhi ngốc ở phía sau.

“Bởi vì em là nữ thì không thích? Anh thật sự thích nam?”

“Không.”

Bước chân không nhanh không chậm, từng bước từng bước lên bậc thang, trước sau không có quay đầu lại.

“Nếu cô là nam, ta đã giết từ lâu.”

Nhẹ nhàng cho ra đáp án, chỉ chốc lát sau bóng dáng hắn đã biến mất trước mắt Ái Nhi.

‘Nếu cô là nam, ta đã giết từ lâu’, câu nói cứ vang dội quanh quẩn ở phòng khách, thành công đánh ngã Ái Nhi luôn kiên cường.

“Gạt em! Gạt em! Anh gạt em!!!!”

Đôi tay che lại lỗ tai điên cuồng chạy ra khỏi phòng. Ở cửa suýt nữa đụng vào một người, Ái Nhi cũng không thêm để ý, như cũ hô to chạy ra bên ngoài.

Nhìn thấy Ái Nhi chạy ra ngoài, người trong nhà Leopold cũng không có ai đuổi theo. Vì bọn họ cũng bị Thiếu chủ nhà mình nói cho choáng váng.

Đã nói khi phát hỏa Thiếu chủ rất đáng sợ. Cả nữ tính cũng muốn giết, ai còn có thể trấn áp được hắn?

Mọi người đều đồng lòng nhất trí thực hiện một động tác, đem ánh mắt tập trung về phía ông chủ cùng bà chủ đại nhân.

Trong lúc thời khắc nguy hiểm này chỉ còn trông cậy vào hai vị chủ nhân!

21. Chương 21: Leopold Biến Thái

Tìm? Tìm cái gì? Hiện giờ hắn chính là “ma”, ai xông lên chính là pháo hôi.

Đối mặt với một đám ánh mắt lóe sáng, quý bà Cổ Tình Leopold, cũng chính là mẹ của Leopold, nữ chủ đương nhiệm của gia tộc lại ngượng ngùng nói sợ con của mình. Khó xử hơn nửa ngày, cuối cùng bà quyết định, quyết đoán đem ông chồng đẩy ra ngoài.

“Honey à, ngài Leopold thân mến, con của chúng ta, người mà sẽ kế thừa gia tộc lại làm ra hành động vô lễ với tiểu thư nhà người ta. Nó khiến cho tiểu thư Onassis xinh đẹp khóc như mưa từ nhà mình chạy ra. Thật sự là quá thô lỗ, ngài cứ việc đi trừng phạt nó, em quyết không can thiệp.”

Đôi mắt sáng đầy mê hồn qua bao nhiêu năm vẫn không giảm, so với năm đó thậm chí càng thêm quyến rũ hơn. Người phụ nữ này nhìn vô cùng thánh thiện, bà là hiện thân của chính nghĩa. Tuy yêu thương con trai nhưng không nuông chiều, dạy dỗ rất chu đáo. Cho nên ông Leopold cảm thấy dựa theo lời nói của bà đi làm đó chính là chân lý.

Xoa mặt một cái, Caliban Leopold ngửa đầu nhìn đèn trần.

Ai chà, ngày mai phải đem đèn đổi thành màu trắng đi, màu vàng quá kích thích thần kinh.

“Honey làm sao vậy?”

Cổ Tình bắt mắt đánh vào cánh tay Caliban Leopold.

Không giúp bà trị đứa con còn chưa tính, sao lại ngẩng đầu nhìn đèn chứ?

“Anh không có việc gì.”

Thu hồi ánh mắt, Caliban Leopold bình tĩnh trả lời.

“Không có việc gì thì tốt. Anh mau đi giáo huấn con mình đi. Em ở dưới chờ, đi sớm về sớm.”

Ngoài miệng ôn nhu hiền lành, nhưng lực trên tay Cổ Tình quả thực dã man. Dùng hết sức đẩy ngài Leopold đến thang lầu. Bởi vì dùng lực quá lớn, cũng bởi vì hình thể ông chồng quá cường tráng, chỉ đẩy vài cái Cổ Tình mệt đến má cũng ửng đỏ.

Không thể trốn khỏi phải bước lên bậc thang, Caliban Leopold có chút dở khóc dở cười.

Vợ yêu muốn ông đi dạy bảo đứa con trai sao? Hay là muốn nhìn thấy Seleigh Leopold giáo huấn ông?

Chỉ cần ở nhà Leopold một thời gian mọi người đều biết, thời điểm Seleigh Leopold “hóa ma” không chỉ năng lực tăng, tính cách càng tương phản bình thường. Nếu nói bình thường hẳn là ôn nhuận khiêm tốn, thì khác thường chính là lạnh lùng máy móc.

Hắn sẽ suy đoán động cơ những người tới gần. Tìm ra động cơ xong hẳn sẽ không chút do dự chỉ ra nhận xét. Nếu gặp phải động cơ không tốt, sẽ đánh ba cái, có thể đánh đến da mặt người ta bị rách.

Caliban Leopold không cho rằng mình là người thích tìm ngược. Dù sao khi Seleigh ma hóa cũng không chủ động tấn công ai. Hơn nữa còn có một vị “con dâu thần bí” bên cạnh, Seleigh sẽ không để ý người khác.

Cho nên ông nghĩ không cần đi lên quấy rầy Seleigh, chờ ngày mai hẳn khôi phục bình thường lúc đó sẽ nói sau.

Vì thế ông xoay người, bàn tay to cầm bàn tay nhỏ của vợ yêu, Caliban Leopold lộ ra nụ cười âm áp như ánh mặt trời.

“Trời đất bao la vợ là lớn nhất, ta lười quan tâm nó thế nào. Nếu đã gây họa thì phạt nó ở trong phòng đi. Không được ta cho phép, ai cũng không được gọi nó ra ngoài.”

Ông chủ ơi, ngài có thể cho chút thể diện hơn được không?

Ngay cả Cổ Tình cũng bị sốc khi nghe Caliban Leopold nói. Một lý do thoái thác quá chính đáng đến vô sỉ. Đáng giận hơn chính là còn đánh yêu ra hiệu rút lui.

Trùng mắt nhìn Caliban Leopold một cái, kỳ thật trong bụng có ý nghĩ “lão cáo già”, Cổ Tình thu hồi vẻ hưng phấn chờ xem chuyện vui, lôi kéo ông chồng mình đi.

“Nói như thế nào thì Ái Nhi cũng là tiểu thư đại gia tộc, để người ta chạy về như vậy không được. Chúng ta phải cho nhà Onassis một lời xin lỗi. Honey việc này liền giao cho anh. Em không muốn so chiêu cùng lão gấu Adolf, hẳn quá lắm lời.”

Cũng không biết phu nhân Onassis làm như thế nào chịu được Adolf Onassis. Rõ ràng là con gấu, còn một hai phải ra vẻ đáng yêu. Cái mặt thịt cười tùm tùm nhìn vào làm lông tơ đều dựng thẳng đứng.

Lúc trước nếu không phải e ngại Adolf Onassis trong ngoài không đồng nhất, bà đối với Ái Nhi đã yêu thích nhiều hơn hiện tại. Cô bé kia dù là thân phận hay khả năng sinh con, đều lương xứng với Seleigh.

Nhưng ngàn tính vạn tính lại không nhìn ra tâm tư con trai mình. Ai có thể dự đoán được thiên kim đại tiểu thư ở trong mắt người khác là hoàn mỹ. Ở trong mắt con nhà mình lại không là cái gì?

Nhìn chồng đi vào thư phòng, Cổ Tình ngồi trên sofa gọi quản gia đến trước mặt.

“Nói cho ta nghe cô gái mà Seleigh mang về bao lớn rồi? Tướng mạo như thế nào?”

Có thể làm Seleigh trực tiếp hóa ma thì cô gái kia nhất định xinh đẹp khiến người ta nhìn là yêu phải không?

Thật đáng tiếc đã tới chậm một bước, chỉ kịp nhìn thấy Seleigh cẩn thận đắp chăn rồi ôm đi, căn bản không thấy được mặt.

“À..... Đại khái mười tám, chín tuổi, vẻ mặt..... Thực đẹp, ha ha.”

Lấp bắp mở miệng, quản gia sàu đến tóc sắp bạc trắng.

Nên nói như thế nào để bà chủ biết, cậu chủ thích không phải nữ tính mà là giống cái đây? Trên cổ thiếu niên có dấu hôn, nghĩ đến nên làm không nên làm cậu chủ đều đã làm. Xem bộ dáng cậu chủ đối với giống cái này thật sự rất để bụng nha.

Khóc rống. Cậu chủ tính tình thế nào quản gia hiểu nhất. Một khi động tâm thì tuyệt đối không buông tay. Hiện giờ người cũng mang về nhà rồi, càng chứng minh cậu chủ đã quyết tâm.

“Người khóc cái gì?”

Thấy quản gia nước mắt lưng tròng, khoe môi Cổ Tình giật giật.

“Có chuyện thì nói, đừng làm ta ghê tởm.”

“Dạ.....”

Biết rõ nói ra thì sẽ có bão tố, quản gia sao dám mở miệng?

“Nói!”

Cổ Tình cũng bực, sắc mặt hơi trầm xuống, bị ép buộc làm quản gia không dám ngẩng đầu.

Biết tránh không khỏi, quản gia cắn răng một cái, nói nhanh.

“Cậu chủ mang về một giống cái.”

“Cái gì?!”

Đáp án ngoài ý làm Cổ Tình biến sắc.

Con mình mang về một giống cái? Vậy là muốn phá nhà Leopold rồi!

Cúi đầu, quản gia không nói chuyện. Quản gia biết bà chủ phẫn nộ cái gì. Một giống cái có khả năng làm gia tộc Leopold bị tuyệt hậu. Bà chủ có chấp nhận không?

Trên lầu.

Hoàn toàn không biết mình chỉ ngủ một giấc thế giới đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Gia Lôi từ trong mộng lung tung tỉnh lại.

Nheo mắt tựa như thực lưu luyện giường ấm, gương mặt cọ cọ chặn một hồi lâu Gia Lôi mới lười nhác mở mắt.

Nơi này..... Là chỗ nào?

Bật ngồi dậy, tay trái theo bản năng để lên chiếc vòng bên tay phải, ánh mắt cảnh giác nhìn bốn phía. Thực mau, Gia Lôi liền thấy được Leopold trầm mặc ngồi ở ghế dựa.

Ấn đường nhảy nhảy. Đây không phải Leopold mà Gia Lôi biết. Là đạo tặc có kinh nghiệm, nhìn liền biết ai là nhân vật nguy hiểm, phân biệt không được, cũng không thể lẫn lộn kiếm sống.

Khụ, nhưng cũng có lúc ngoài ý muốn, đồng thời cũng chứng minh nhãn lực rất quan trọng. Nếu không làm sao bị rơi vào nông nỗi như hôm nay?

“Tĩnh rồi?”

Trước kia giọng Leopold trầm bổng có cảm giác mùa xuân ấm áp, nhưng lúc này cứng nhắc nghe ra vài phần lạnh lẽo. Giống như tia sáng mặt trời chiếu vào tuyết, dù nhìn ấm áp nhưng vẫn lạnh.

“Ừm.”

Dùng hai tay ôm chân, Gia Lôi nhẹ nhàng gật đầu.

“Tư thế tốt. Hai chân co lại ở trước ngực, vừa bảo vệ được tim phổi khi bị tấn công. Đôi tay đặt phía trước chân có thể đánh trả, có thể lui để phòng thủ. Eo hơi cong, chỉ cần có một chút động tĩnh là có thể bật ngồi dậy. Chẳng sợ đối mặt cùng lúc hai đối thủ, cũng có thể đánh một đòn trước khi nhảy lên rời khỏi vòng vây. Karen, người hành động rất vô tình, ý nghĩa bao hàm lại khác nhau rất lớn. Ta có chút hoài nghi, Garfield thật sự có thể ”huấn luyện” ra người có bản lĩnh như vậy sao?”

Gia Lôi mím môi không nói lời nào. Leopold trước mắt quả thực không phải Leopold đã gặp. Khả năng nhìn nhận của hắn rất chuẩn đến mức biến thái. Chỉ thông qua một tư thế liền định nghĩa toàn bộ về người khác. Người như vậy sao có thể là Seleigh Leopold khiêm tốn quân tử?

“Không muốn nói cái gì sao? Vậy để ta nói.”

Hai chân Leopold bắt chéo, lưng tựa vào ghế. Bởi vì trong phòng không có bật đèn, Gia Lôi căn bản nhìn không thấy khoe mắt màu đỏ như máu của hắn, phảng phất như sẽ chảy huyết lệ bất cứ lúc nào.

“Người luôn phòng bị cẩn trọng, điểm này từ tư thế ngủ có thể nhìn ra được. Người có ý thức chiến đấu rất mạnh, điểm này có thể kết luận khi người vừa tỉnh lại việc đầu tiên là kiểm tra vũ khí. Người có kinh nghiệm chiến đấu của người rất phong phú, điểm này có thể xác định từ ý thức bày ra tư thế thích hợp chiến đấu nhất. Người còn thực thức thời, điểm này thể phán đoán khi người phát hiện ta rất nguy hiểm liền thực trầm mặc cũng không tính toán chọc giận ta. Người không có cảm giác an toàn, dã man, lực tấn công không yếu còn biết khi nào nhất định phải cúi đầu. Người làm ta nhớ tới một loại người..... đạo tặc.”

Giọng điệu nhàn nhạt Leopold thần nhiên lộ mặt nạ nguy trang của Gia Lôi. Biểu tình của hắn cũng không có biến hóa một chút, chỉ trừ câu cuối cùng tăng thêm ngữ khí gần từng chữ một nói ra. Đó là lần duy nhất trong giọng nói xuất hiện rung động.

Nói xong hắn lại lẳng lặng quan sát phản ứng của Gia Lôi.

Không có ai biết Leopold đối với Gia Lôi có bao nhiêu hứng thú. Một người làm hắn đoán không ra, làm hắn nổi lên lòng hiếu kỳ.

Leopold bắt đầu một câu bằng “người” sau đó là “điểm này” dần dần biến thành nghiêm trọng. Đây là lần đầu tiên Gia Lôi bị người khác vạch trần thân phận thực sự ngay trước mặt. Nếu không phải bị chỉ ra và bị xác nhận chính là chính mình, Gia Lôi thật muốn lớn tiếng tấn thưởng hắn một câu làm tốt lắm.

Hít sâu một hơi, ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía người đối diện, một giống đực giơ tay nhắc chân đều thể hiện ưu nhã cao quý. Gia Lôi không sợ, không giận, không phản bác, chỉ muốn chờ xem hắn còn có cái gì để nói.

Nói trắng ra Gia Lôi là người càng ở tình thế nguy hiểm càng có thể bình tĩnh hơn người, cũng không để bụng sống chết, chỉ để ý chết có khó coi không.

Có khi vì mạng sống Gia Lôi cũng quỳ xuống cầu xin. Nhưng khi thật sự tới tuyệt cảnh, lại tiêu sái hơn bất luận kẻ nào khác.

Leopold thực tán thưởng biểu hiện của Gia Lôi, hứng thú của hắn cũng càng thêm tăng cao. Hắn cười cười lại nói tiếp:

“Người tiếp cận ta là muốn ta mang người ra khỏi hành tinh kia. Chuyện gặp phải Garfield là ngoài ý muốn. Từ thái độ của hắn đối với người cho thấy, người mới là người dựng lên mọi chuyện. Đây cũng là vì sao ta nhận định người không có cảm giác an toàn không liên quan Garfield. Một giống đực chịu để người khác khống chế, cả tôn nghiêm cũng bất chấp, sao lại nhẫn tâm thương tổn người mình thích?”

Hắn đứng lên, đi từng bước một đến trước người Gia Lôi. Nhìn xuống thiếu niên lẳng lặng ngẩng đầu, sắc mặt không đổi, ánh mắt đậm đặc của Leopold rốt cuộc sinh ra biến hóa. Một đôi mắt bạc sáng kinh người.

“Trả lời ta mấy vấn đề? Một, người rốt cuộc có phải đạo tặc hay không? Hai, vì sao Anson Alfred cho người vũ khí này. Hắn có phải là lý do người cam nguyện biến thành giống cái. Ba, người dùng biện pháp gì đánh hôn mê Garfield. Đừng nói hắn không có té xỉu mà là ngủ rồi. Ta không cho rằng có giống đực nào cùng giống cái thân thiết mà ngủ được. Ta hỏi không nhiều lắm, người cho đáp án là được, gạt ta cũng không có lợi. Hy vọng người có thể nghiêm túc, lỡ bị ta vạch trần mặt mũi cũng sẽ không đẹp.”

“.....”

Đây là uy hiếp sao? Uy hiếp ta nói dối sẽ trả giá lớn. Con mẹ nó, Leopold rốt cuộc chết ở đâu vậy? Nhanh đến đem cái đồ biến thái này quăng đi!

22. Chương 22: Muốn Sắc Không Muốn Sống

Trong lòng chữ chó má, trên mặt là vẻ bình thản ung dung, Gia Lạp buông tay ôm hai chân ra, chống thân thể chậm rãi kéo rộng khoảng cách giữa hai người.

“Vấn đề thứ nhất thực buồn cười. Có thể làm đạo tặc đều phải có năng lực giống đực. Người đã gặp qua đạo tặc nào là giống cái, hay là nam tính? Vấn đề thứ hai càng buồn cười, cái vòng trên tay ta có liên quan gì đến biến hay không biến tính? Nếu người đoán ta có quan hệ với Anson, thì ta đây phải dành thời gian ở cùng hắn nhiều hơn một chút. Phải hơn một trăm năm chứ, cần gì phải ngốc mới tí tuổi mà chạy đi cải tạo? Dù sao mặc kệ ta là nam tính hay là giống cái đều không thể sinh người nối dõi cho Anson đúng không?”

Khóe miệng cong lên lộ ra nụ cười thực lười nhác, còn vài phần mỉa mai. Cũng không biết Gia Lôi là mỉa mai chính mình không thể giải thích vấn đề muốn học máu, hay là mỉa mai Leopold hỏi vấn đề ngu xuẩn như vậy.

“Vấn đề cuối cùng, đó là bí mật bảo vệ mạng sống, thứ lỗi ta không thể báo cáo.”

Thản nhiên ngẩng đầu, thoải mái nhìn về phía đối phương.

Một vị giống đực hướng một vị khác giống đực khác bày ra tư thái như vậy là một loại biểu hiện thần phục.

Nhưng Gia Lôi không phải giống đực, ít nhất ở trong mắt Leopold là không phải. Ánh mắt cùng ngữ khí có thần phục hay không cũng không quan hệ.

Đó là khiêu khích, tựa như muốn nói “Ta không có nói láo, bởi vì ta ghét nói dối. Mà dù ta ăn ngay nói thật, người cũng không có được đáp án người muốn”.

Leopold tự cho ra kết luận rồi cười nhẹ. Có thể bác bỏ những câu hỏi của hắn, thiếu niên này xác thật có năng lực.

Ánh mắt như có lửa phát sáng trong bóng tối. Leopold khổng chế không được nâng tay lên. Ngón tay thon dài có lực nhẹ nhàng vuốt ve tóc Gia Lôi. Ở trong bóng tối mái tóc màu bạch kim như lấp lánh. Leopold bồi hồi lưu luyến tay không muốn rời khỏi.

Cảm giác mấy ngón tay kia càng lúc càng dùng sức, Gia Lôi toát mồ hôi lạnh.

Tên biến thái này sẽ thật sự bóp chết ta phải không?

Thân thể theo bản năng muốn thu nhỏ lại, nhưng ý chí mạnh mẽ lại lấn át bản năng. Không thể lui. Lui sẽ mất đi hết khí thể hiện có. Để kẻ địch khổng chế quyền chủ đạo cùng chờ chết không có gì khác biệt.

Vì thế nụ cười lười nhác càng gia tăng, Gia Lôi không chỉ không có lùi bước, ngược lại đem cổ hướng tới lòng bàn tay của Leopold.

“Muốn bóp chết ta? Vậy sao người không dùng nhiều sức một chút? Chưa ăn cơm no sao?”

Ngón tay dừng một chút, ngoài ý muốn Leopold nhướng mày nhìn về phía thiếu niên.

Đôi mắt lẳng lặng nhìn người đối diện. Giống ánh trăng soi xuống mặt hồ, mờ ảo sâu thẳm. Có thể nói là mê người, dụ hoặc con mỗi từng bước tiến vào trầm luân.

“Người thật muốn chết như vậy?”

Cười khê, đôi mắt cong cong làm lộ ra sắc thái mỉa mai, không giống yêu tinh mà đã thành ma quỷ.

“Không cần nói lời kích thích ta. Từ lúc bắt đầu ta đã không nghĩ tới muốn đả thương người.”

Âm thầm thở một hơi, Gia Lôi tin tưởng hắn sẽ không lừa mình, tiếp theo sắc mặt lại không tốt lắm.

Hoá ra hắn đang đùa với ta. Ta dễ chơi như vậy sao? Đặc biệt vui vẻ đúng không? Biến thái, người đi tìm chết đi! Đâu má, không đá chết người, cũng phải đá tàn người!

Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng Gia Lôi lại không dám nhấc chân đá vào bộ vị. Nếu thật sự đá hỏng bộ vị rồi sợ là gánh không nổi trách nhiệm.

Cần bản không nghĩ tới Gia Lôi sẽ cho hắn một phần lễ vật như vậy. Đột nhiên không kịp phòng bị, Leopold bị đá trúng eo, nhe răng lui về phía sau một bước.

Phải biết rằng Gia Lôi chính là giống cái quý hiếm. Tuy nói lực công kích của Gia Lôi không lớn như giống đực, nhưng sức của đôi bàn chân cũng không phải người bình thường có thể chịu được.

Cho nên Leopold xui xẻo bị đau đứng thẳng không nổi. Người luôn đậm mạc, cao quý, thanh lãnh cao ngạo như gặp quỷ. Phải một hồi lâu hắn mới chậm rãi đứng thẳng thân thể, không cần nhìn cũng biết eo sườn đã bị sưng tím một khối to.

“Karen, người rốt cuộc có thân phận gì?”

Nếu là trước kia, có ai nói với hắn bị một giống cái đá thiếu chút nữa rơi nước mắt, hắn nhất định đánh đối phương chảy máu mũi.

Nhưng một cú đá của Karen hoàn toàn làm thay đổi quan niệm về giống cái ở trong lòng hắn.

Quả nhiên, Karen không phải giống cái bình thường. Một người quá nổi bật gợi lên hứng thú cho hắn.

Làm sao bây giờ? Hắn không muốn trở lại ngủ đông. Ngủ thì sẽ tách khỏi Karen. Khi gặp lại có lẽ sẽ cách xa?

“Ta chính là ta, người quan tâm thân phận làm cái gì.”

Gia Lôi muốn có bao nhiêu kiêu ngạo thì có bấy nhiêu kiêu ngạo. Trước nay đều bừa bãi, cuồng dã không cổ kỵ, cũng làm việc tùy hứng, cho nên khó tránh khỏi có vài phần quái đản. Thời gian gần đây liên tiếp bị trời xui đất khiến, nghẹn đến mức đầy mình oán hận không chỗ trút bỏ. Vừa đúng lúc Leopold làm ly nước đầy bị tràn, đương nhiên không có nhận được sắc mặt tốt.

Leopold không ngại lời nói lạnh nhạt. Trạng thái của hắn là lạnh nhạt đến vô cảm, đột nhiên đụng phải người khiến hắn không muốn buông tay, tự nhiên tâm bao dung vô hạn. Nhìn thấy Gia Lôi có biểu tình gì cũng thích, thấy thế nào cũng không giận.

“Ta đã tra xét tên người trong kho ảnh lưu trữ của liên bang, lại không có hình ảnh hay tư liệu. Tiếp theo ta lại đi tra xét kho lưu trữ gen, nơi đó cũng không có lưu trữ gen giống cái của người. Người giống như là từ trên trời rơi xuống. Ta dùng thật nhiều cách cũng tra không ra quá khứ của người, chỉ có thể đoán người cùng Dark Clan có liên hệ. Còn nữa, Dark Clan hình như cũng đang vội vã tìm người. Người nói đi, ta đem tin tức của người trao đổi cùng Dark Clan sẽ có lợi ích gì?”

Lại uy hiếp đúng không? Không hỏi được xuất thân liền đem ta bán cho Dark Clan? Đúng là người không làm Chính phủ Liên Bang thất vọng khi trả lương cao cho người?!

Bất quá, nghe hắn nói cảm gen của mình đi tra xét trong hồ sơ lưu trữ làm Gia Lôi cảm thấy ngoài ý muốn.

Bản thân ta chính là giống cái bình thường sao? Như vậy muốn làm giả thân phận cũng dễ dàng hơn nhiều.

“Lại không muốn nói chuyện?”

Lần nữa tiến đến trước mặt Gia Lôi, Leopold cười trêu chọc.

“Lại muốn bị đá?”

Gia Lạp nhướng mày, cười tà ác. Một giống đực hùng mạnh bị một giống cái đá đến thiếu chút nữa chảy nước mắt có cái gì vui mà đắc ý?

“Miệng lưỡi của người so với ta còn độc ác hơn.”

“Ta có những lời còn độc ác hơn, người muốn nghe hay không?”

Luận về mắng chửi người, tên biến thái Leopold sao so được với Gia Lôi từ nhỏ sống lưu lạc. Các loại mắng chửi khiến người nghe hộc máu, còn có từ thô tục hơn mấy chục. Nhớ năm đó Gia Lôi cùng Vũ Khan, mỗi người một câu mắng đến đối thủ tay chân chặt vật bỏ chạy, cảnh tượng kia thật khó quên.

“Thôi, xin miễn thứ cho kẻ bất tài.”

Hắn sợ nghe xong sẽ nhin không được mà thật sự bóp chết Karen, đến lúc đó người hối hận còn không phải hắn sao?

“Nếu không muốn nói, ta cũng không hỏi, dù sao.....”

Leopold mím môi, đột nhiên vươn cánh tay ôm lấy Gia Lôi đè xuống.

“Ngài Thống đốc Seleigh Leopold, ta có thể tố cáo ngài quấy rối tình dục không?”

Bị một người đàn ông đè ở dưới thân, Gia Lôi khó tránh khỏi có bóng ma trong lòng. Bởi vì Gia Lôi không phải lần đầu tiên bị đè. Vừa nhớ tới chuyện cũ về mặt Gia Lôi liền đỏ rực. Đó là cảm xúc.

Thân là một đạo tặc, trinh tiết là cái thá gì, nhưng cũng không thể cứ bị ôm như vậy chứ? Ta thích chính là mỹ nữ, những mỹ nữ ngực lớn hông to, sinh con cho ta. Không phải mấy giống đực thô cứng hiểu chưa?!

“Nếu em gả cho ta thì thoải mái đi khiêu nại ta.”

Hai chân cuốn lấy đôi chân lộn xộn của Gia Lôi. Đôi tay ôm thật chặt đem người dựa vào trong lòng ngực. Leopold thoải mái nheo đôi mắt.

“Em không cần sợ, ta sẽ không đem em bán cho Dark Clan, càng không đối với em làm ra chuyện gì xấu. Chờ ngày mai tỉnh lại ta đã ngủ say, bình thường Seleigh kia không nhớ rõ ta, tất nhiên cũng sẽ không nghi ngờ em.”

Không nhớ rõ? Chẳng lẽ Leopold biến thái trước mắt là nhân cách khác của Leopold bình thường? Không có khả năng đi? Giống đực hùng mạnh thường có năng lực cùng ý chí lực mạnh mẽ. Một người không hoàn thiện sao có thể trở thành giống đực hùng mạnh?

Bình thường phần lớn người đa nhân cách có tố chất tâm lý yếu kém. Bọn họ gặp chuyện không thể đối mặt hiện thực, trong tiềm thức đem mình trở thành một người khác, vì thế có một nhân cách khác xuất hiện.

Nhưng bất luận vì cái gì một chỉnh thể bị phân thành hai sẽ sinh ra nhược điểm. Hai nhân cách khác biệt sẽ có một nhân cách xấu xa, yêu thích bạo lực. Nếu là người có năng lực yếu kém thì còn đỡ, lại là người có năng lực cao như Leopold thì quả thực mọi người chịu khổ.

Có câu nói rất đúng, không sợ tai họa có sức mạnh chỉ sợ tai họa có trí tuệ. Chỉ số IQ càng cao tội phạm càng nguy hiểm. Người có vẻ ngoài thân thiện dễ gần như Seleigh Leopold có thể làm trăm triệu người nhảy hố lửa. Có thể giết một lúc vạn người thì nguy hiểm không?

Không biết mình đang bị thiếu niên trong lòng ngực tưởng tượng thành Đại Ma Vương, Seleigh Leopold dùng cằm cọ cọ đỉnh đầu Gia Lôi, nói tiếp:

“Nếu em muốn tách rời khỏi Dark Clan cùng Garfield thì tốt nhất đừng rời khỏi nhà ta. Ngày mai khi tỉnh lại hắn sẽ không biết thân phận của em, chỉ biết hết toàn lực bảo hộ em. Hắn xem việc bảo vệ em là trách nhiệm. Vì em mà trực tiếp hóa ma có thể thấy em ở trong lòng hắn có bao nhiêu quan trọng. Thật hâm mộ hắn có thể quang minh chính yếu thương em, mà ta.....”

Thích cũng vô dụng. Nói đến cùng, ta bắt quá chỉ là một ý thức mà thôi!

Gia Lôi không để ý tới cảm xúc đang trầm xuống của Leopold. Lỗ tai chỉ ghi nhận “đem hết toàn lực bảo hộ”, “trách nhiệm”, còn cái gì “quan trọng”, “yêu thương người” đều gạch bỏ.

Ở trong nhà Leopold không đi? Không phải là một ý tưởng tốt.

Đầu tiên, ở lại thì còn phải tiếp tục diễn kịch. Diễn kịch lừa một người dễ dàng, lừa một đám người là thách thức lớn. Thứ hai, Jia Paer Garfield và Seleigh Leopold là bạn tốt. Ở trong nhà Leopold thì muốn tách rời khỏi Garfield thực khó thành hiện thực.

Bên này Seleigh Leopold đang u buồn cũng không thấy Karen chú ý. Hắn nhin không được vươn ngón tay nâng cằm, để Karen ngẩng đầu nhìn hắn.

“Ta vừa mới nói ngày mai ta sẽ ngủ đông, chẳng lẽ em không an ủi ta một câu sao? Tốt xấu gì thì chúng ta cũng coi như là bạn tốt phải không?”

“Ai là bạn người?”

Có bạn như thế này sao?

“Chúng ta cũng đã ngủ ở trên cùng một cái giường còn không tính là bạn sao?”

“Ngủ ở trên cùng một cái giường mà có thể xem như bạn sao?”

“Em nói đi, không tính là bạn thì tính là cái gì?”

Gia Lôi bị nghẹn họng, choáng váng khi suy đoán lời tiếp theo Leopold sẽ nói. Đôi mắt xoay chuyển, đột nhiên cười nói:

“Người đã nói ta ngủ cũng bất an đúng không?”

Gật đầu, Leopold biết rõ Karen muốn chơi xấu, nhưng vẫn hứng thú bồng bồng bước vào cái hố.

Hắn thích nhìn thiếu niên xảo trá hay thay đổi bộ dáng này. Người này thích cùng hắn đấu trí đấu dũng, ngoài ý muốn là lại làm cho hắn thích thú. Đã bao nhiêu năm, hắn luôn bị mọi người phòng bị, bọn họ không dám tới gần hắn. Từ trong ánh mắt của họ, hắn rất dễ dàng đọc hiểu tâm tư bọn họ. Hắn cũng chán ghét bọn họ rõ ràng sợ hãi lại muốn giả bộ thân thiện, nhìn như vậy đã khiến cho hắn ghê tởm.

Chỉ có thiếu niên này khác biệt. Thiếu niên này cũng lừa hắn, lại chỉ vì tự bảo vệ bản thân. Thiếu niên này còn có thể nhìn thấu ý tưởng của hắn. Hắn hơi chút trầm xuống, thiếu niên liền ngoan ngoãn ngoan không nhúc nhích. Hắn xuất ra một chút thiện ý, thiếu niên sẽ nhảy lên cùng hắn náo động.

Vui buồn của hắn đều bị thiếu niên này khống chế ở trong tay. Cảm giác này thực mới lạ, cũng có một loại ảo giác rằng mình thành một người khác, làm tâm tình của hắn không tự khống chế được.

Hắn muốn đem thiếu niên ôm vào trong lòng ngực, ôm chặt không buông ra. Bởi vì chỉ có thời điểm ôm thiếu niên này trong lòng hắn mới có thể ấm áp, không có rét lạnh, không có tỉnh mịch.

“Này, phiền người có thể đừng thất thần khi nói chuyện cùng ta được không?”

Thật tức giận. Thất thần thì thôi, còn động tay động chân cái gì?

“Em nói đi.”

Không quản Gia Lôi giãy giụa hay không giãy giụa, hai tay sử dụng lực đem người ép sát vào trong lòng ngực, cho đến khi không còn một khe hở, Leopold mới vừa lòng gật đầu.

Thân thể Gia Lôi bị bó buộc, sớm đã quên mình muốn nói cái gì. Vốn dĩ chán ghét bị đàn ông lôi lôi kéo kéo, hiện giờ khối thịt phía dưới ép sát vào mông, kích thích làm máu dâng lên đỉnh đầu khiến sắc mặt Gia Lôi cũng đỏ lên.

“Cách.... cách xa ta một chút.”

“Làm sao vậy?”

Đôi mắt thuần lương chớp chớp.

“Ta nói... cách xa.... ta.... một chút...!”

Mẹ nó! Đừng cử động, đừng ma sát nơi đó, muốn ta phun ối sao?

“Karen rốt cuộc bị làm sao vậy?”

Nghe ngữ khí Karen đặc biệt không tốt, Leopold xoay người trong lòng lại, lo lắng nhìn sắc mặt từ hồng chuyển sang xanh của thiếu niên.

Sức ép quá lớn, cộng rơm cuối cùng đè chết con lạc đà, lý trí vỡ thành nhiều mảnh. Đuôi cá hiện ra, nâng lên hướng phía sau lưng Leopold đánh xuống.

Đi tìm chết đi.... đi.... đi....!!

” Vù ”

Nghe tiếng gió, Leopold nhanh nhẹn xoay chuyển.

Cú đánh thất bại.

Leopold lặn trên mặt đất, né tránh được uy lực của “ám khí” cực lớn.

Thân thủ quá tốt, Leopold từ trên mặt đất nhảy đến góc tường. Khi xác định hoàn toàn an toàn, hắn mới híp mắt ngẩng đầu.

Đó là..... Đuôi cá?

Đuôi cá màu bạc sáng lấp lánh uốn éo.

Hai nút cài ở vạt áo mở ra, cái rốn đáng yêu như ẩn như hiện, hô hấp của Leopold bỗng nhiên trầm xuống.

Giống đực càng cường đại càng khổng chế không được bị hấp dẫn bởi giống cái quý hiếm.

Bản thân Seleigh Leopold đã thành niên từ lâu, cũng chưa gặp được đối tượng tâm đầu ý hợp. Tiểu huynh đệ của hắn bị ghen biết bao nhiêu năm. Hơn nữa người trước mắt hắn rất có thiện cảm, có thể nhìn xuống không lập tức lao đến cuồng hôn đã không dễ dàng.

“Khó trách kho hình ảnh không có em, khó trách kho gen lưu trữ cũng tìm không thấy gen của em. Thì ra là thế, thì ra là thế.”

Khẽ cười, ánh mắt Leopold cuồng nhiệt nhìn Gia Lôi.

“Để ta đoán xem em là ai. Trước kia em là giống đực, kết hợp tính cách cùng tác phong khả năng 90% là đạo tặc. Giống cái cải tạo thành công mà Chính phủ Liên Bang đến nay cũng không biết, chỉ có thể chứng minh em xuất hiện là chuyện ngoài ý muốn. Cách đây không lâu Tân Dân Cục mới bị nổ, trùng hợp em lại đặc biệt ghét bỏ Garfield. Karen, không đúng, tên thật không phải Karen, phải là đạo tặc người Xà tộc hai mươi hai tuổi Gia Lôi.”

Mụ nội người, lột trần một lớp da không tính, lại lột lớp thứ hai sao?

Gia Lôi thực tức giận, lạnh lùng cười, lại hoạt động đuôi cá hướng tới trên người Leopold.

Mà Seleigh Leopold là ai chứ, hắn không tránh, tiếp nhận đòn đánh tới. Một tay ôm lấy eo, một tay để ở ót Gia Lôi, hắn điên cuồng hôn lên bờ môi của đối phương.

Hắn chỉ có một lần cơ hội thân cận người mình thích, cũng chỉ có một lần cơ hội ôm giống cái quý hiếm, bị thương một chút tính là cái gì? Dù sao ngày mai khó có thể là chính mình.

Gia Lôi bị hành động muốn sắc không muốn sống của Leopold làm cho tức đến không chịu được. Đang muốn dùng đuôi cá đánh hắn lần nữa, đầu lưỡi chui vào khoang miệng bắt đầu trượt ra, bàn tay ở ót cùng bên hông cũng chậm rãi trượt xuống.

Sau đó “phịch” một tiếng, Leopold ngã ở trên mặt đất, không còn có chút động tĩnh.

Lão tử còn chưa có đánh đủ đâu, Leopold, người dậy cho ta!!

23. Chương 23: Các Người Không Thể Ở Bên Nhau

Hung tợn trừng mắt nhìn người đã té xỉu, lúc sau khóe môi cong lên hàm chứa một ý cười, Gia Lôi phỉ thật lớn sức lực mới nhìn xuống không xúc động đánh thêm vài cái.

Mặc niệm một trăm lần “trước mắt là Leopold quân tử, không phải tên biến thái ăn đậu hủ mình”.

Chờ lửa giận tan, Gia Lôi mới nghĩ đến Leopold bị thương thì không thể mặc kệ, phải tìm bác sĩ đến xem.....

Suy nghĩ lại Gia Lôi thấy không ổn.

Ta không biết mình đi vào nhà Leopold bằng cách nào. Đột nhiên lỗ măng hấp tấp lao ra ngoài, người nhà Leopold phát hiện Seleigh Leopold bị đánh hôn mê thì phải giải thích như thế nào?

Còn nữa ta bị Leopold biến thái găm đến trầy da môi. Nếu là người có kinh nghiệm nhìn thấy sẽ đoán ra phát sinh chuyện gì, không phải sao?

“Hỗn đản, vì sao người gây họa lại bắt ta khiêng?”

Cầm giận đẩy bả vai Leopold một cái. Người nằm dưới đất kêu rên trở mình. Áo trên người hắn đã sớm bị đuôi Gia Lôi xé rách thành nhiều mảnh nhỏ. Lúc này vết thương lộ ra, đúng là nhìn tương đối ghê người.

Chết tiệt!

Nhịn không được mắng một câu, Gia Lôi không nghĩ tới hắn bị thương nặng như vậy.

Mẹ nó bị thương thành như vậy còn ăn đậu hủ bậy bạ. Đầu óc người có bệnh phải hay không?

Trong lòng hận không thể đem tên biến thái này mắng đến máu chó phun đầy đầu. Gia Lôi cũng phải nhanh tay ôm hắn lên. Tên này thân phận đặc biệt, nếu chết thì ngày tháng tự do của Gia Lôi cũng chết theo.

Biến chân lại bình thường, đem người đặt lên giường, thuận tay lột quần áo rách nát ra, Gia Lôi đến tủ quần áo tìm một bộ mặc cho hắn. Sau khi làm tốt hết thấy Gia Lôi mở cửa chạy ra ngoài hô lên.

“Không tốt, cậu Leopold ngất xỉu!”

Một tiếng kêu như tiếng sấm, khiến Cổ Tình đang ở dưới lầu suy nghĩ làm như thế nào mới có thể tách con trai cùng giống cái kia ra, vội vã mang theo quần gia chạy lên trên lầu.

Có người đi thư phòng thông báo cho ông chủ, có người đi tìm bác sĩ. Người chạy loạn rầm rầm vội thành một đồng.

Chỉ có Gia Lôi từ khi hô lên liền không làm chuyện gì, vuốt cái mũi đứng ở trong một góc lẳng lặng nhìn mọi người vây quanh Seleigh Leopold.

Người luôn luôn kiên định trong mắt người ngoài như ông Caliban Leopold đôi mắt cũng đỏ hoe. Càng miễn bàn bà Cổ Tình Leopold, quả thực khóc ròng ròng.

Trong lòng Gia Lôi không khỏi cảm thán.

Tên này số mệnh đúng là tốt. Nhớ trước đây ta năm lần bảy lượt gặp nguy, thiếu chút nữa trọng thương đến chết, có ai lo lắng hay là chảy một giọt nước mắt? Không có, trước nay đều không có.

Ertan chỉ nghĩ có lấy được đồ vật không, sống sót sẽ nhớ tới cho khẩu phần cơm, sống không sẽ không nhớ rõ.

Không phải Gia Lôi không có nghĩ tới đi tìm cha mẹ. Nhưng “tiếng tăm” xấu xa tìm về có thể diện gì mà nhận tổ quy tông? Có cha mẹ nào sẽ yêu thương một đạo tặc tay chân dơ bẩn?

Cho nên Gia Lôi đã bỏ ý định tìm người. Nếu được sẽ xây dựng một gia đình nhỏ cho riêng mình, còn không thì có thể sống một ngày thì vui sướng sống một ngày. Sinh thời không nợ thân tình, sau khi chết cũng coi như tự tại.

Chỉ chốc lát sau, bác sĩ cao cấp được đưa tới. Trải qua kiểm tra, bác sĩ kết luận nội tạng đã chịu tổn thương nặng do va đập mạnh.

“Nội tạng đã bị tổn thương nặng? Bị thương nghiêm trọng như vậy sao?”

Cổ Tình sợ đến sắc mặt trắng bệch. Nếu không phải con trai ở nhà té xỉu, có phải bà không nhìn được mặt con sao?

Ông Caliban Leopold sắc mặt cũng không tốt lắm, nhưng tỉnh táo hơn bà Cổ Tình Leopold nhiều.

“Bác sĩ, không biết con ta là bị cái gì làm trọng thương? Là vũ khí hay là người?”

“Cái này.....”

Nhìn ngực tím tái, bác sĩ nhú mày nói:

“Thương tích như thế này, ta lần đầu tiên nhìn thấy. Có điểm giống như loài có vảy, giống đuôi rồng, mà cũng không quá tương đồng. Ông xem nơi này.”

Ngón tay chỉ vào chỗ sưng hình quạt.

“Nếu là rồng dùng cái đuôi công kích ngài Thống đốc, nơi này sẽ sâu hơn một ít, cũng sẽ không rộng như vậy. Cho nên..... ta thực xin lỗi.”

Lắc đầu, ông Caliban Leopold không nói gì thêm, thở dài, đi đến mép giường ôm vợ vào trong lòng ngực, lại nói:

“Phiền bác sĩ trị liệu, hết thấy chờ nó tỉnh lại sẽ hỏi sau.”

“Honey, anh nhất định phải tìm cho ra kẻ gây thương tích cho con mình. Cũng phải giáo huấn Seleigh một chút. Đứa nhỏ này quá xấu rồi, bị thương cũng không nói cho người trong nhà. Còn giấu giếm, nó không muốn mạng có phải hay không?”

Bà Cổ Tình nép vào trong lòng ngực chồng rút nước mắt.

Nghe được bà Cổ Tình nói, ông Caliban Leopold ngẩng đầu, đôi mắt quét khắp phòng. Nhưng quét tới quét lui cũng không quét ra vị thiếu nữ nào, ông cau mày gọi quản gia hỏi. Lúc này ông mới biết được, hoá ra con mình mang về không phải mỹ nữ, mà là một một nam tính cải tạo giới tính thành giống cái.

Quả thực là hồ nháo!

“Dem người đưa tới thư phòng đi.”

Trấn an vỗ vỗ bả vai vợ xong, ông lạnh mặt nhìn thiếu niên ngoan ngoãn đứng ở góc tường, sải bước đi xuống lầu.

Xem ra mấy năm nay quá dung túng đứa con trai này rồi, cả cái gì nên làm cái gì không nên làm đều quên mất. Không có nói một tiếng ngang nhiên mang theo một giống cái trở về. Muốn làm cái gì? Tiền trăm hậu tấu sao?

Nằm mơ đi. Gia tộc Leopold sẽ không có con dâu biến tính!

Tất cả mọi ánh mắt đều tập trung ở trên người Gia Lôi. Những ánh mắt như đèn pha dò xét Gia Lôi từ trên xuống dưới.

Không có biện pháp, vị này không cần phải nói một câu đã đánh bại tiểu thư Ái Nhi xinh đẹp, thật sự là làm người ta tò mò. Đây chính là giống cái, rõ ràng không phải vì cậu chủ mà biến tính làm thế nào trở thành người yêu của cậu chủ?

Gia Lôi thực may mắn, khi sớm một bước đem cổ áo dựng thẳng lên, chỉ cần vẫn luôn cúi đầu, ai cũng nhìn không tới môi bị trầy da.

Nhưng trên người Gia Lôi có quá nhiều điểm ái muội, không có cần phải chú ý môi. Nhìn quần áo to rộng không hợp thân thể cũng đủ để mọi người hiểu sai.

Mà Cổ Tình đối với Gia Lôi cũng từ bất mãn ‘hắn sao có thể là giống cái’ chuyển biến thành căm ghét ‘giống cái tùy tiện như thế sao xứng với đứa con ưu tú nhà mình’.

Tuổi thọ ngắn, phẩm hạnh kém, lại không phải chung thủy, có tư cách gì đứng ở bên cạnh con trai ta? Có bao thiếu nữ xinh đẹp hơn một vạn lần, không đứng là mấy vạn lần.

Trong lòng đối với Gia Lôi có thành kiến, càng nhìn càng không vừa mắt. Hơn nữa con trai xui lúc ở cùng Gia Lôi, nên khó tránh khỏi Cổ Tình đem tội đổ trên người Gia Lôi.

Nếu người này trong lòng thực sự có con mình, sao đến khi té xỉu mới nhớ tới kêu người? So ra tâm ý cũng không được một phần vạn.

Trong khi ánh mắt quần chúng nóng đến có thể làm cháy người, Gia Lôi chậm rãi đi theo quản gia rời khỏi phòng ngủ.

Đối với ánh mắt có ý khinh bỉ cùng lên án của Cổ Tình, Gia Lôi không thèm để ý, chỉ rũ mắt.

Giống như mỗi ngày đều phải ngâm mình ở trong biển mắng, còn có tâm tư đâu để ý người khác nói cái gì. Cả năm bị Chính phủ Liên Bang lên án mắng chửi không gián đoạn như vậy mới khiến cho người nghe đau đầu. Như Cổ Tình không đáng kể, Gia Lôi cũng lười nhìn.

Quản gia trầm mặc đem Gia Lôi xuống lầu. Khi cách thư phòng vài bước đột nhiên dừng lại, nhìn trái nhìn phải không có người, ông ta xoay người cười sáng lạn.

“Ông..... có ý tứ gì?”

Khó khăn mở miệng, Gia Lôi lui về phía sau hai bước dài.

Xin làm phiền thu nụ cười kia lại có được không? Ông không cười cũng đủ nhăn nhúm rồi.

“Vị này.....”

“Ta là Karen.”

“Dạ, Karen thiếu gia, ta hy vọng ngài có thể nể mặt cậu chủ đừng để ý sự lãnh đạm của ông chủ cùng bà chủ. Bọn họ dù sao cũng là cha mẹ của cậu chủ, làm lớn chuyện đối với ai cũng không tốt, ngài nói phải không?”

Tận lực nói uyển chuyển, quản gia không muốn cậu chủ còn chưa có tỉnh, người yêu đã bị ông bà chủ mắng chạy mất.

Ông đương nhiên biết nhà Leopold sẽ không cho phép con dâu là nam vào cửa. Nhưng ông càng lo lắng cho cậu chủ, dù sao lấy hay bỏ đều là chuyện tương lai, trước mắt ổn định Karen rồi nói sau.

Lại lần nữa sờ sờ cái mũi, Gia Lôi cảm thấy lời nói của quản gia có một ý tứ sâu xa. Chưa hiểu nhưng lại không thể hỏi. Chớp chớp mắt nghĩ lại, mình rốt cuộc là khách, lai lịch bất chính, bỗng nhiên cùng chủ nhà náo loạn thật là bất lợi. Lúc này Gia Lôi mới cười gật đầu nói:

“Hai vị chủ nhà Leopold đối với ta lãnh đạm chỉ có thể chứng minh ta còn chưa đủ tốt. Là ta không đúng, làm sao dám đối với họ bất mãn?”

Giả dạng khiêm tốn không có sai chứ?

“Tốt quá, như vậy mới đúng, ngài có thể nghĩ như vậy là quá đúng.”

Quản gia quá vui mừng, ông đã nói cậu chủ sẽ không nhìn sai. Karen thiếu gia hiểu lý lẽ, ngoan ngoãn làm người ta gặp liền thích.

Tự cho là hai người đã đạt được sự đồng thuận, quản gia dẫn Gia Lôi đến cửa thư phòng. Khi tới cửa ông tự mình giúp Gia Lôi gõ cửa, sau đó tự mình mở cửa, mời người đi vào. Trước khi Gia Lôi bước vào còn giúp sửa sang lại vạt áo một chút, còn lưu luyến nhỏ giọng nói:

“Đừng sợ, ta ở ngoài cửa chờ.”

Thái dương Gia Lôi giật giật. Cái loại ‘ẩn tình’ này cho cảm giác kỳ lạ. Gia Lôi không cho rằng mình là loại người gặp người thích, đáng giá để quản gia nhiệt tình nịnh bợ như vậy.

Ngồi trước bàn sắc mặt u trầm nhìn Gia Lôi đi vào cửa, khuôn mặt Caliban cùng Seleigh có tám phần tương tự nhau, có thể nổi gió lốc bất cứ lúc nào.

“Người tên là gì? Nhà ở nơi nào? Sao quen biết cùng con ta?”

Đây là tra hộ khẩu sao?

“Nói đi.”

Trong giọng nói có phần không kiên nhẫn. Bỏ qua thân phận không nói, chỉ xét về tình hình hiện tại, khi nói chuyện với trưởng bối cũng không dám ngẩng lên, bộ dáng này khiến cho người thích không nổi. Sợ hãi rụt rè sao giống đàn ông?

Thôi, cũng không thể trông cậy vào người này có bao nhiêu kiệt xuất. Lỡ như thật sự là bảo bối, chẳng phải con ông càng không thể buông tay sao?

“Tình yêu của người cùng Seleigh ta không đồng ý. Thân là người thừa kế gia tộc, trách nhiệm trên vai nó nặng nề hơn bất cứ kẻ nào. Mà một người lãnh đạo không thể chỉ dựa vào tình cảm để sống. Ta nói như vậy người hiểu không?”

“ ”

Hiếu, có cái gì không hiểu? Ý của ngài là ta muốn làm tình nhân ăm bắm ở bên cạnh Seleigh Leopold chứ gì? Khó trách quân gia nói cái gì mà đừng làm lớn chuyện. Ánh mắt của bà Leopold khinh thường như vậy. Ở trong mắt bọn họ, ta là một người vì một người đàn ông khác mà thay đổi giới tính thành giống cái, thấy thế nào cũng không xứng với Seleigh Leopold đi?

Gia Lôi có chút dở khóc dở cười lắc lắc đầu.

Hiếu lắm này có chút lớn, cũng không biết sao nhà Leopold có hiếu lắm nhiều như vậy? Bất quá, như thế lại là cơ hội tốt, dễ dàng rời khỏi chỗ này.

“Ta nghĩ ngài hiếu lắm rồi. Quan hệ giữa ta cùng ngài Leopold cũng không phải như ngài tưởng tượng là cái loại quan hệ kia.”

Chậm rãi ngừng đầu, hốc mắt Gia Lôi ửng đỏ nhìn về phía Caliban Leopold.

“Chúng ta chỉ là bạn, bình thường hơn cả bình thường.”

Đương nhiên Caliban Leopold không tin lời Gia Lôi nói. Bạn bình thường nào mà ở cùng nhau vạt áo không chỉnh tề chứ? Trên môi còn có dấu răng.

“Người nói là bạn thì là bạn đi. Trong chốc lát ta sẽ phái người đưa người rời khỏi đây, nếu người có khó khăn gì cứ nói, ta sẽ giúp.”

Dù sao đây là người con mình thích, ông sẽ không bạc đãi, tất nhiên cũng sẽ không tùy ý thiếu niên muốn.

Mở to hai mắt nhìn, tựa hồ bị vũ nhục, Gia Lôi cắn chặt khớp hàm. Thân thể thẳng tắp, kết hợp với thở hổn hển, hút vài hơi mới nói:

“Khó khăn? Đúng, ta thật sự có.”

Nghênh đón ánh mắt thất vọng lạnh nhạt, Gia Lôi lại nói tiếp:

“Ta không nghĩ cùng ngài Leopold cao quý có bất luận liên hệ gì. Nhưng để phòng ngừa ngày nào đó Thống đốc đại nhân nhớ tới ta, khiến cho người có thân phận thấp kém này rước lấy hiếu lắm không cần thiết. Xin ngài cho ta một thân phận mới, dù sao nhà ta chỉ còn lại một mình ta, thành ai cũng không sao cả. Ta nghĩ chút yêu cầu này, ngài hẳn có thể làm được chứ?”

Caliban Leopold không nghĩ tới Gia Lôi có yêu cầu thế này. Đối một thân phận khác có nghĩa hoàn toàn đoạn tuyệt cùng quá khứ. Thật sự bỏ được? Thiếu niên này tính tình ngạo khí làm ông không thể không lau mắt mà nhìn.

“Người xác định? Kỳ thật người hoàn toàn không cần.....”

“Đừng nói nữa.”

Mạnh mẽ cắt ngang lời nói của Caliban Leopold, Gia Lôi tiêu sái ngạo nghễ hất cằm.

“Ta kiên quyết, bức thiết, đặc biệt muốn trở thành một người khác. Điểm này, cùng nhà Leopold hay bất cứ kẻ nào cũng không quan hệ.”

Thiếu niên đứng thẳng, đôi mắt sáng lập lòe. (Gia Lôi đang hưng phấn nha, rốt cuộc không cần giả này giả nọ ha ha ha)

Phong thái thần thần nhiên khinh thường phú quý (tuyệt đối là ảo giác, chỉ là nóng lòng muốn thoát khỏi túng quẫn mà thôi)

Lần đầu tiên Caliban Leopold có ý thức mình hiểu lầm thiếu niên này.

“Thôi được, sẽ như người mong muốn.”

Thiếu niên này tốt hay xấu đều chú định vô duyên cùng nhà Leopold. Ông cũng không truy vấn xuất thân nữa. Giúp một chút, cũng coi như là trả nợ tình cảm này, từ đây hai người không còn liên quan.

24. Chương 24: Vả Vào Mặt

Cùng Caliban Leopold đạt thành thỏa hiệp, Gia Lôi nhẹ nhàng rời khỏi thư phòng. Vừa mới đi ra cửa, liền nhìn thấy quần gia tươi cười, theo bản năng Gia Lôi cong khóe miệng.

Con mẹ nó, đây là bông hoa quý? Bông hoa có công năng ngừa thai!

“Karen thiếu gia cùng ông chủ nói xong rồi? Có mệt không? Có đói bụng không? Muốn ta dẫn ngài đi ăn một chút gì hay không?”

Thật cẩn thận quan sát biểu tình của Karen, thấy cũng không có gì thay đổi quá lớn, quần gia thở phào nhẹ nhõm, nụ cười như hoa lại gia tăng một chút.

Ta phải đi thôi! Thật sự không thể nhìn thẳng mặt quần gia. Nụ cười mà thiên địa quý thần đều khiếp sợ.

Gia Lôi lắc đầu xua tay.

“Không cần, ta không đói bụng. Nếu có thể chuẩn bị cho ta quần áo tắm rửa được không?”

“Có thể, đương nhiên có thể.”

Quần gia liên tục gật đầu.

Karen thiếu gia mặc dạng này xác thật không lịch sự, cần phải đổi.

“Cảm ơn.”

“Không cần, không cần, ngài là khách quý, phân phó ta làm việc là hiển nhiên. Xin ngài chờ một chút.”

Xoay người, quần gia hướng tới người hầu đứng ở cách đó không xa vẫy tay.

“Người, dẫn Karen thiếu gia đi phòng khách quý, đem trà bánh lên.”

Dứt lời lại hướng tới Gia Lôi cười hành lễ.

“Mời ngài đi đến phòng khách quý chờ một chút, ta lập tức tới ngay.”

Cái gọi là phòng khách quý chỉ có những vị khách tôn quý mới có thể vào ở. So với phòng khách bình thường hoàn toàn không cùng một cấp bậc. Đó tượng trưng cho thân phận cùng địa vị. Hiển nhiên ở trong suy nghĩ của quần gia, Gia Lôi tuyệt đối có tư cách ở nơi đó.

Gia Lôi lang bạt nhiều năm như vậy, sao có thể không hiểu biết ẩn ý trong đó? Ở phòng khách quý? Không khỏi quá đề cao, mà Gia Lôi cũng không muốn trước khi rời khỏi nhà Leopold lại gây phiền phức. Vì thế Gia Lôi lắc đầu cự tuyệt ý tốt của quần gia. Gia Lôi tươi cười nói với người dẫn đường.

“Không cần phòng khách quý, tùy tiện cho ta một phòng để đổi quần áo là được, làm phiền người.”

“Vậy sao được? Ngài chính là người trong tim cậu chủ, không quan tâm ngài, ta sao bám báo lại cùng cậu chủ chứ?”

Liên tục xua tay, quần gia kiên quyết phản đối Gia Lôi tự hạ thấp thân phận. Có lẽ là vì nóng nảy, âm điệu có chút cất cao.

Gia Lôi nghe mà dạ dày cồn cào.

Làm ơn đi, theo ta biết Seleigh Leopold cũng vừa mới trở về nhà không lâu? Quản gia sao nhận định bọn ta có tình cảm sâu đậm? Còn trong tối ngoài sáng giúp đỡ một phần, thậm chí không tiếc dùng quyền quản gia tính toán tiền trăm hậu tấu đưa vào phòng khách quý. Quả nhiên, nhà quyền quý quá phức tạp, cũng khó đoán suy tính toán của họ, vẫn nên sớm rời khỏi nơi này!

“Quản gia, ta.....”

“Đều câm miệng cho ta!”

Chưa nói xong đã bị một giọng quát cắt ngang, Gia Lôi nheo mắt nhìn Cổ Tình mặt đầy sát khí, tức giận bước nhanh tới.

“Bob Leopold, người cũng là người nhà Leopold, chẳng lẽ còn muốn ta tới dạy người quy tắc sao?”

Con trai hôn mê chưa tỉnh, thương tích trên người đến bây giờ cũng không rõ là bị cái gì gây ra, Cổ Tình trong lòng không dễ chịu, muốn tới tìm chồng để nhận an ủi. Không hề nghĩ tới khi vừa mới đến gần thư phòng đã nghe quản gia nhà mình nói cái gì mà “người trong tim cậu chủ”, đúng là khiến bà điên lên.

Trùng mắt liếc nhìn dấu hôn trên cổ Gia Lôi. Phía dưới là quần da bó sát hai chân đầy khiêu gợi, vừa thấy đã biết là thiếu niên này không đứng đắn.

Ánh mắt Cổ Tình như dao, hận không thể dùng ánh mắt đâm thủng mấy lỗ trên người giống cái này.

Chính là hắn làm chậm trễ trị liệu của con trai ta. Chính là hắn đuổi Ái Nhi đi, khiến cho con ta hóa ma. Người này gian trá lại âm hiểm, nhanh như vậy đã có thể dùng lời lẽ làm Bob nhìn hắn với con mắt khác. Còn muốn ở phòng khách quý? Cho rằng có thể vào phòng khách quý là có thể nâng cao thân phận của hắn? Hắn nằm mơ đi!

“Người đâu tới đây, có người hầu nào có dáng người xấp xỉ với vị ‘khách’ này, nhanh đi lấy một bộ quần áo mới đưa cho ‘khách’ thay.”

Đem chữ khách nhấn mạnh, trong giọng điệu đầy khinh bỉ, cả kẻ ngốc nghe cũng hiểu là có ý tứ gì, mà người ở đây không có một ai là ngốc.

Những người hầu đều cúi đầu nỗ lực giảm bớt tồn tại của mình. Bọn họ không ngu, nếu thật sự đi lấy quần áo cho Karen thiếu gia thay, chờ đến khi cậu chủ tỉnh lại người xui xẻo khẳng định là chính mình.

Hơn nữa, lời nói của bà chủ cũng quá khó nghe. Để người cậu chủ thích mặc quần áo người hầu, lời này sao có thể từ miệng bà chủ nói ra được?

Gia Lôi hơi nheo mắt, lẳng lặng nhìn người tỏ ra khí thế một nữ vương cao cao tại thượng đang nhìn xuống kẻ hèn hạ là mình. Một lúc lâu, tất cả mọi người đều cho rằng Karen sẽ phẫn nộ, thế nhưng ngoài dự kiến là Karen gật gật đầu.

“Vẫn là phu nhân nghĩ chu đáo, ta mặc quần áo của ngài Thống đốc xác thật không vừa người, vậy nhờ....”

Đôi mắt Gia Lôi quét tới quét lui nhóm người hầu đang trợn mắt há hốc mồm.

“Vị nào dáng người xấp xỉ bằng ta phiền nhanh đem quần áo đưa lại đây, có phải quần áo mới hay không cũng không quan trọng, chỉ cần đầy đủ bộ phận và không rách là được. Ta cùng chủ các người nói chuyện một chút liền rời khỏi, để ta ăn mặc không hợp thân phận rời khỏi nơi này, chính là đối với khách sơ xuất.”

Nụ cười của Gia Lôi mang theo vài phần trêu chọc.

Thiếu niên có mái tóc màu bạch kim lấp lánh dưới ánh đèn, gương mặt tuấn mỹ vẫn còn nét ngây thơ. Mặc dù ăn mặc khác thường cũng không làm người ta chán ghét.

Cười xong lại như đột nhiên nhớ tới cái gì, nâng ngón tay nhẹ nhàng gãi ót một chút, Gia Lôi tỏ ra rất áy náy nhìn về phía quản gia.

“Thật là xin lỗi, buổi tối hôm nay ta cũng không ở lại đây. Hai người cùng bà chủ sinh ra hiểu lầm là ta sai, hy vọng không có gây cho người rắc rối quá lớn.”

Không cho quần gia cơ hội nói chuyện, Gia Lôi lại quay đầu nhìn Cổ Tình mặt lúc xanh lúc đỏ, khóe môi nhếch lên vừa đủ hình thức một người quân tử.

Xin đừng hoài nghi, bộ dạng Gia Lôi tuyệt đối là xuất sắc!

“Phu nhân Leopold, ta biết bởi vì ngài Thống đốc bị bệnh mà phu nhân thương tâm. Ta hiểu tâm tình của một người mẹ, nhưng xin phu nhân đừng đem lửa giận đổ lên trên người ta. Thật sự làm người.....”

Buông thông tay, trên mặt Gia Lôi có thêm vài phần chua xót cùng bất đắc dĩ.

“Mặc kệ nói như thế nào, cũng là ta không nên tới quấy rầy. Chờ ngài Thống đốc tỉnh lại, xin chuyển lời nói ta thực cảm tạ ý tốt. Ta là người thích tự do tự tại, nơi này cũng không phải nơi ta muốn dừng chân.”

Hay cho câu ‘cũng không phải nơi ta muốn dừng chân’

Đây không khác gì Gia Lôi vả vào mặt Cổ Tình.

Gia Lôi làm như thế nào tiến vào nhà Leopold, người ở đây không thấy tận mắt cũng đã nghe nói qua. Người ta là bị ôm vào, không phải tự mình đi vào. Thời điểm bị ôm vào là còn ngủ say, rất nhiều người đều có thể làm chứng.

Nếu quần gia bởi vì đưa Gia Lôi vào ở phòng khách quý mà bị Cổ Tình răn dạy, vậy càng đáng chê cười.

Karen thiếu gia đã nói không nghĩ tới ở lại, bất quá chỉ muốn tìm cái phòng đổi bộ quần áo thôi, đâu có sai phạm gì khiến người ta cao mày dựng tóc bối rối thiếu sót? Đây không phải đang khi dễ người sao?

Cổ Tình rất giận, rồi lại tìm không thấy lý do phát hỏa. Từ lúc bắt đầu đã không có lý lẽ, hơn nữa suy nghĩ một chút, cũng thấy chỉ có mình bêu xấu thiếu niên. Càng nghĩ càng mất tự tin, gương mặt xấu hổ muốn che cũng che không được.

Kỳ thật nói trắng ra Cổ Tình cũng không phải người xấu. Thân là một người mẹ, luôn suy xét cho hạnh phúc của con mình.

Ở xã hội này, sớm đã không còn quan trọng hào môn. Nếu thật sự muốn xét môn đăng hộ đối mới cưới gả thì giống đực cũng không cần cưới vợ là nữ tính. Bởi vì đa số nữ tính đều xuất thân ở gia đình bình thường.

Cho nên Cổ Tình chưa bao giờ phản đối xuất thân, mà chỉ chú trọng phẩm chất.

Giống cái tên Karen này tuổi còn nhỏ đã vì một người đàn ông mà chạy đi biến tính. Cái này gọi là không chịu đi học mà muốn tìm người dựa dẫm. Biến tính rồi lại không đi theo đối phương, ngược lại quần lấy người có thân phận cao quý, như thế sao không khiến người ta nghĩ xấu?

Khiến cho Cổ Tình không thể tiếp thu chính là tuổi thọ giống cái quá ngắn, không thể cùng con bà sống đến già. Thay vì nhìn con đau đớn khi bạn đời chết đi, còn không bằng chặt đứt lúc vừa bắt đầu, để bị kịch không có cơ hội diễn ra.

Đây cũng là lý do cả hai vợ chồng nhà Leopold quyết đuổi Karen đi. Nếu Karen là nữ, cho dù không sinh được con, bọn họ cũng sẽ không ở trong lúc con mình còn hôn mê chưa tỉnh nhúng tay vào chuyện tình cảm của con. Đây cũng coi như là tình yêu của cha mẹ dành cho con cái trong thiên hạ đi.

Suy nghĩ thông, lại thấy bộ dáng thiếu niên văn nhã khiêm tốn, Cổ Tình càng thêm ngượng ngùng.

Tính tình con mình thế nào Cổ Tình không phải không biết, nếu không phải Ái Nhi hoàn toàn chọc giận, sao có thể khiến Seleigh tức giận đến hóa ma? Đến nỗi đợi Seleigh té xỉu xong thiếu niên này mới chạy ra gọi người. Có lẽ bởi vì thiếu niên này mới vừa tỉnh?

Không biết Cổ Tình trong lòng đang nghĩ loạn, nhẹ nhàng vả mặt người ta xong, cũng tạo được một hình tốt đẹp cho mình, Gia Lạp cười thúc giục người hầu đứng ngay ngắn ở bên cạnh.

“Làm ơn có vị nào hảo tâm đi lấy giúp ta một bộ quần áo đến đây, chậm trễ thì ta không có thời gian thay đổi.”

Đôi tay hợp thành chữ thập, Gia Lôi tinh quái chớp chớp mắt.

Tìm quần áo?

Bọn hạ nhân không tự chủ được chuyển ánh mắt hướng về phía Cổ Tình.

Có nên đi không?

Khuôn mặt Cổ Tình đỏ bừng vì bị xấu hổ. Cũng đã lớn tuổi như vậy còn cùng một đứa trẻ so đo, còn chanh chua nói điều không nên nói. Quả thực, Không cách nào hình dung thất thố của mình. Cổ Tình hít sâu một hơi, quyết định ‘một lần nữa làm người’.

“Bob, ta nhớ tủ quần áo cũ của Seleigh còn có mấy bộ chưa có mặc qua. Người đi lấy lại đây, để xem Karen mặc vừa bộ nào. Ta đi xem Seleigh tỉnh chưa.”

Chưa từng nói lời xin lỗi ai, Cổ Tình nói xong liền xoay người đi lên lầu. Đi vài bước lại cảm thấy nói chưa đủ kỹ càng tỉ mỉ, Cổ Tình dừng bước chân quay đầu lại bỏ thêm một câu.

“Karen từ khi tỉnh lại còn chưa có ăn gì phải không? Gọi người đem thức ăn đưa đến phòng khách quý đi. Cũng đã muộn rồi, chờ ngày mai hãy rời đi cũng không muộn.”

Cẩn thận dặn dò xong, Cổ Tình mới một lần nữa bước đi. Cảm giác sau lưng có nhiều ánh mắt đang chăm chú nhìn mình, bước chân Cổ Tình không tự giác càng lúc càng nặng.

Vì thế mọi người cứng họng phát hiện, bà chủ nhà mình từ trước đến nay luôn thanh lịch uyển chuyển trên đôi giày cao gót, thế nhưng đi mới ba bậc thang đã chúi nhủi bò càng.

Bà chủ ơi, cẩn thận tụt chân!

25. Chương 25: Đuổi Tới

Phương thức xuống sân khấu của phu nhân Cổ Tình làm Gia Lôi thực không hiểu, nhưng cũng chỉ rối rắm một chút liền bỏ qua.

Mặc kệ vị nữ chủ nhân nhà Leopold suy nghĩ cái gì, cũng không quan hệ đến Gia Lôi. Nên sau khi trút giận rồi, Gia Lôi chỉ nghĩ bước tiếp theo làm thế nào sinh sống với thân phận mới.

Không còn từ chối nữa, Gia Lôi đi theo bông hoa cúc cực đại là quản gia đến phòng khách quý.

Sau khi đổi xong quần áo đi ra, vừa lúc nhìn thấy người hầu đem trà bánh cùng thẻ chứng nhận thân phận mới đặt trên bàn.

Xua xua tay cho người hầu lui, Gia Lôi cầm lấy cái thẻ kiểm tra dữ liệu bên trong. Đọc từ trên xuống dưới, cuối cùng không thể không tán thưởng một tiếng.

Ngài Caliban Leopold quả là giỏi suy tính!

Tư liệu ghi tên Karen Nile, hai mươi tuổi, sinh ra ở Thủ Đô. Mười lăm tuổi cha mẹ và thân nhân chết ngoài ý muốn. Mười tám tuổi tiếp thu biến tính trở thành giống cái. Mười chín tuổi người bạn đời ngoài ý muốn tử vong. Trước mắt, đang tạm nghỉ học.

Tài khoản trong ngân hàng Liên bang có ba trăm ngàn. Số tiền này cũng đủ học xong đại học và sinh hoạt thoải mái mấy năm trước khi tìm được việc làm.

Sau vài năm nữa, với ngoại hình cũng không tệ này muốn tìm một người nuôi dưỡng cũng không khó.

Cười cười, Gia Lôi đem thẻ ấn trên cổ tay. Chiếc thẻ mỏng dính sát vào làn da, phát ra ánh sáng, thực mau quá trình rà quét gen tiến thành. Sau khi hoàn thành quét gen, nhấn nút Ok xác nhận xong, ánh sáng cũng giảm đi, cái thẻ ở cổ tay bắt đầu điều chỉnh màu sắc trùng với màu da.

Đây là đặc quyền riêng cho phái nữ. Cái thẻ không lộ liễu, không ảnh hưởng đến việc mang trang sức, cũng không mất thẩm mỹ.

Vội vàng đem trà bánh trên bàn càn quét sạch sẽ, cũng thu dọn thỏa đáng, Gia Lôi mở cửa đi ra khỏi phòng khách quý. Khi đi ngang qua sảnh, Gia Lôi kinh ngạc thấy ông Leopold ngồi ở trên sofa. Không nói gì, chỉ gật đầu chào, liền bước đi tới cửa.

Quản gia đứng ở bên cạnh ông Leopold, sắc mặt đỏ lên, cũng không biết nói cái gì mới tốt. Ánh mắt trông mong nhìn Gia Lôi càng chạy càng xa, nước mắt ông ta thiếu chút nữa rơi xuống.

Hít hít hít, cậu chủ, Bob thực xin lỗi ngài!

Tâm tình Caliban Leopold thực phức tạp.

Thiếu niên này quay lưng ra đi không chút nào lưu luyến, trừ làm ông cảm thấy an tâm, còn có vài phần cảm khái.

Nếu Karen không phải giống cái đoản mệnh, chỉ bằng việc coi phú quý như mây bay gió thoảng, còn có tính cách tiêu sái cầm được cũng buông được đã đủ tư cách xứng với Seleigh.

Chỉ là đáng tiếc, dù ông đồng ý cho Karen ở cùng Seleigh thì những người khác trong gia tộc Leopold cũng sẽ không tiếp thu, ngược lại sẽ làm hại Karen.

Chỉ bằng tìm một người nam tính bình thường kết hôn cũng có thể bình an sống hết mấy chục năm. Ông chân thành mong ước thiếu niên này có thể được hạnh phúc.

“Phái người đưa hân rời đi, hân muốn đi nơi nào cũng được. Nếu tối nay hân muốn ở lại Thủ Đô, thì mọi chi phí do nhà ta chi trả đi.”

Nhắm mắt lại, Caliban Leopold phát phát tay.

“Dạ.”

Không chờ quản gia lên tiếng, vệ sĩ nào đó đã giành lên tiếng trước, nói xong hân liền xoay người đi ra ngoài. Vì thế quản gia lại bắt đầu nhìn ra cửa, trong lòng khóc lóc hại hơn.

Hu hu hu, cậu chủ, Bob quá vô dụng!

“Bob, ta nghe nói con dâu người sắp sinh? Hai người họ không có kinh nghiệm chăm sóc trẻ con, người thu dọn đi thăm họ đi.”

“..... Dạ.”

Về mặt đưa đám gật đầu.

Ông chủ muốn đuổi ta đi? Vì phòng ngừa ta báo với cậu chủ? Cái gì mà con dâu sắp sinh? Con dâu mới có thai một tháng, còn lâu lắm mới sinh mà!

Nhưng ông chủ đã lên tiếng, không đi cũng không được. Thật đáng tiếc, còn chưa có nghe được Karen thiếu gia bị đưa đi nơi nào. Cũng không biết khi nào cậu chủ mới có thể tỉnh lại. Dù rời đi, ông cũng sẽ ngủ không yên.

“Ông chủ, Thiếu tướng Garfield tới chơi.”

Có người hầu đi vào bẩm báo, đánh vỡ không khí nặng nề vốn có. Khi ông Caliban còn đang tò mò vì sao đã trễ thế này Thiếu tướng Garfield lại tới nhà, đã thấy một thân quân trang sải bước đi đến.

Hắn bước đi rất nhanh, bộ quân trang bao lấy thân hình cao lớn, thể hiện ra một vẻ cương nghị quả cảm lại vô cùng nhuần nhuyễn. Jia Paer Garfield trời sinh đã rất hợp với quân trang, phong thái lạnh lùng của hân vĩnh viễn không đổi.

Nghe nói, có rất nhiều giống cái thậm chí nữ tính đều trộm sưu tập hình ảnh hân mặc quân phục, còn ngầm gọi hân là “nam thân quân trang”. Không biết hân có biết mình có vinh hạnh này hay không, chỉ mong hân thật sự sẽ cảm giác được vinh hạnh.

“Rất vui được gặp bác, thực xin lỗi vì đã trễ thế này còn đến đây quấy rầy.”

“Cháu khách khí quá. Ngồi đi.”

“Không được, con tới là tìm Seleigh có việc, sao hấn không ở phòng khách? Chẳng lẽ về phòng ngủ?”

Vừa nói Garfield vừa đảo mắt nhìn chung quanh, động tác có chút vội vàng, khiến ông Caliban phải chú ý. Phòng ngủ con ta ở đâu, Garfield không thể không nhớ rõ. Thằng nhóc này định làm cái gì? Hấn đang tìm ai?

Không biết tại sao trong đầu ông hiện lên một hình ảnh. Nhíu mày, ông nhất định cho là mình suy nghĩ nhiều đi. Đau đầu xoa xoa huyệt Thái Dương, ông khẳng định mình suy nghĩ nhiều.

“Cháu tới vừa đúng lúc, Seleigh vừa mới ngất đi rồi. Trước mắt ta còn chưa biết là thứ gì làm nó bị thương, chỉ có thể chờ nó tỉnh lại hỏi sau. Con đi lên xem đi, cũng không biết nó có tỉnh chưa.”

“Bị..... đồ vật không xác định dả thương?”

Mí mắt Garfield giật từng đợt.

Thật tốt nha, ha ha!

Hấn nói mình nên sớm đến đây. Với tính tình của Karen, nếu không phải bị buộc tới cực điểm, sao lựa chọn ra tay đánh người? Seleigh Leopold chính là cọng rơm cứu mạng, có gốc Karen mới đi dắc tội đối phương.

Mà Leopold đáng chết kia, người tốt nhất không có làm gì xấu đối với Karen. Bằng không, ta sẽ tuyệt giao cùng người!

“Xin bác yên tâm, hấn sẽ không có việc gì, con đi lên xem hấn.”

Xem hấn làm gì vợ bạn tốt?

Ba bước thành hai, Garfield đi như bay lên lầu. Thật sự là chạy. Trong chớp mắt liền biến mất không thấy bóng dáng. Tốc độ đúng là cực nhanh.

Quản gia lại cảm thán, Thiếu tướng cùng cậu chủ tình cảm thật tốt.

Ông Caliban lại thấy lo lắng. Ông thấy Garfield như là tới trả thù.

Khụ khụ, kỳ thật nói trả thù cũng không sai. Bởi vì hấn tới vừa vặn lúc Leopold tỉnh lại. Nhìn không thấy người cần tìm, nên hấn hung hăng chất vấn.

“Người lặp lại lần nữa thử xem?!”

Nắm cổ áo Leopold, Garfield đằng đằng sát khí. Hấn lại đang mặc quân trang, lúc này càng lộ ra vẻ hăng máu đáng kinh sợ. Những người ở trong phòng không ai dám hé răng.

“Là người cướp người từ trên tay ta mang đi, hiện tại lại nói không biết? Người không biết thì ai có thể biết được!”

Mấy ngày nay hấn vất vả giải quyết những phiền toái, dùng tốc độ nhanh nhất chạy về Thủ Đô. Gấp rút đuổi theo vẫn là chậm một bước, chuyện này làm sao hấn chịu được?

Toàn bộ nhà Leopold từ trên xuống dưới đều là người mù sao? Cả một người sống cũng canh giữ không được? Hay là nói, bọn họ cố ý thả Karen chạy?

Seleigh Leopold cười khổ. Hấn đương nhiên không biết. Cả như thế nào té xỉu cũng nhớ không nổi, sao có thể biết Karen đi khi nào?

Nhìn ánh mắt lập loè của mẹ hấn, hấn có thể suy đoán nguyên do Karen rời đi cũng không đơn giản. Nhưng hấn còn chưa có hỏi rõ ràng, Garfield đã vọt vào phòng.

“Thực xin lỗi.”

Hấn tuy rằng không rõ Karen cùng Garfield có quan hệ gì, nhưng có thể khẳng định, Garfield yêu Karen, yêu đến mất khống chế.

Khó có thể tưởng tượng, nếu Karen thật xảy ra chuyện gì, Garfield sẽ xử lý hấn thế nào. Mất công hấn định bảo vệ Karen, kết quả mới một ngày mà thôi, hấn lại lạc mất Karen.

Từ khi Garfield vọt vào cửa, đầu óc Cổ Tình vẫn luôn ở vào trạng thái hỗn loạn.

Con trai mang về không phải tình nhân, thực tốt. Karen là người trong lòng Garfield, thật đáng khiếp sợ.

Garfield liều mạng muốn bắt Karen. Mà Karen luôn chạy trốn, còn bị thương được con nhà mình nhặt về. Thật rất đáng thương, đầm nước mắt, rất giống tình tiết trong mấy bộ phim tình cảm ướt át.

Khoang đã, bị thương?

“Trên người Karen có thương tích? Ta đi gọi bác sĩ khám cho hần.”

Karen không phải người yêu của Seleigh, cảm xúc của Cổ Tình lập tức biến hóa, cái nhìn cũng đã xảy ra biến hóa long trời lở đất. Lúc này dứt khoát thẳng cấp thành yêu quý.

Cổ Tình cho rằng Karen đang ở trong phòng khách quý, kết quả đi ra gặp Caliban Leopold ngồi ngay ngắn ở sofa trong sảnh. Ba mặt một lời, chất vấn.

Không phải ông mới giúp đỡ người trong lòng của con trai đi rồi sao? Vừa mới cách đây không lâu còn ngăn chặn tình yêu, sao chỉ chớp mắt biến thành vợ bạn thân của nó. Tự dưng ông lại thành đại phuỉ dẫn tội ác tày trời?

“Được rồi, ta lập tức đem người trở về.”

May mà mình cẩn thận, phái người đi theo Karen cho đến khi rời khỏi Thủ Đô, chỉ cần gọi hần là được!

‘tít tít tít’

Không đợi ông Caliban liên lạc, người đi theo Gia Lôi đã gọi điện về. Trong lòng có dự cảm bất an, ông Caliban căng da đầu ấn nút nhận.

Quả nhiên, đối phương nói ra một câu, thiếu chút nữa làm tắt cả mọi người ngã ngửa.

“Báo cáo... ông chủ, mục tiêu đang... trêu ghẹo một tiểu thư. Xin cho chỉ thị, nên làm cái gì ạ.”

26. Chương 26: Thêm Một Người Đuổi Đến

Thời gian lùi lại một chút, khi Gia Lôi vừa mới rời khỏi nhà Leopold không lâu.

Tùy tiện tìm một chỗ xuống xe, Gia Lôi đuổi tài xế kia đi, đôi tay nhét vào túi quần chậm rì rì lắc lư đi trên đường lớn.

Nói cũng khá buồn cười, mỗi lần Gia Lôi tới Thủ Đô không phải đánh cướp thì chính là chạy trốn. Bản thân luôn bị cảnh sát truy đuổi ráo riết không tha. Đường phố lớn nhỏ ở Thủ Đô không nơi nào Gia Lôi không biết, so với đội tuần cảnh còn muốn quen thuộc hơn.

Nhưng đối với cảnh vật kiến trúc hai bên con đường xác thật Gia Lôi không có ấn tượng nhiều, ước chừng chỉ nhớ rõ mấy chỗ cột mốc quan trọng.

Khó có được nhàn rỗi như hôm nay không bị người truy đuổi, hoàn toàn thả lỏng để thưởng thức phong cảnh. Gia Lôi coi như là chúc mừng cuộc sống mới đi.

Nghĩ vậy bước chân càng thêm nhàn nhã, ngẫu nhiên mà dừng chân ở đầu phố, sau một lúc lâu mới chậm chậm xoay người rời đi.

Gia Lôi cũng không cảm thấy mình đi dạo một mình có cái gì không đúng, cũng chưa bao giờ có ý nghĩ mình là một giống cái yếu đuối. Đúng là không thể so sánh Gia Lôi với giống cái yếu kém khác.

Chỉ thấy trên mặt Gia Lôi là nụ cười tươi rói. Đôi môi đỏ tươi đầy sắc thái quyến rũ. Mái tóc màu bạch kim bắt mắt. Vốn là giống cái xinh đẹp đã gây chú ý, cho dù buổi sáng cũng sẽ đưa tới một số ánh mắt lang sói, huống chi đây là buổi tối?

Tuy nói trị an Thủ Đô luôn luôn tốt, tuần cảnh không ngừng tuần tra. Nhưng dù trị an tốt đến đâu cũng sẽ có tội phạm, luôn có mấy kẻ tà ác muốn nhảy ra làm chuyện xấu.

Hơn nữa trang phục trên người Gia Lôi rõ ràng không phải hàng rẻ tiền, bên cạnh lại không có người đi theo. Một giống cái nhỏ nhỏ không có khả năng tự bảo vệ mình, đem theo tài sản như một khối thịt ngon trong mắt bầy sói. Khiến cho không ít con sói đói muốn gặm cắn ngược đãi một phen.

Vì thế có một con sói gấp không chờ nổi chạy tới. Không đẹp trai mà trên mặt lại treo nụ cười giả dối, hần đi đến trước mặt Gia Lôi. Đôi tay dơ bẩn, cũng không biết hần đã mấy ngày không tắm, chế trụ tay Gia Lôi.

“Em trai, đã trẻ thế này đi một mình rất nguy hiểm, để anh đưa em về nhà.”

Nói xong hần còn xoa xoa mu bàn tay Gia Lôi hai cái.

” Ui.... ”

Tiếng kêu rên trong nháy mắt vang lên. Cũng không đợi người đang ẩn nấp ở chỗ tối ra tay bảo vệ, tên kia đã cong thành con tôm, hai chân kẹp chặt chỗ bị tấn công.

” Ô ô ô.... đau quá....đau quá...! ”

Ryan đang âm thầm theo dõi lau lau mồ hôi trên trán. Bởi vì góc độ quan sát, hần thấy rãnh mạch được Gia Lôi dùng chân đá nhanh, chuẩn, tàn nhẫn. Đừng nói tên kia là một nam tính bình thường, nếu là một giống đực như hần, trúng cũng sẽ đau. Không biết trúng có bị vỡ nát?

Thu hồi chân, Gia Lôi cười cười, ôm cánh tay.

“Người vừa mới nói cái gì? Ta không nghe được rõ, có thể lặp lại lần nữa không?”

Đừng nhìn nụ cười sáng lạn, thực chất trong lòng là lửa giận không nhỏ.

Từ khi bị biến thành giống cái, số người muốn đùa giỡn, hoặc là đã đùa giỡn qua không có gián đoạn. Đối mặt một số giống đực biến thái hùng mạnh, bản thân Gia Lôi không phải đối thủ, thì dù có tức giận cũng phải nhịn. Nhưng thu thập loại tép riu này là dư dả.

Cho nên đừng trách ta đá vào vị trí trọng điểm của người!

Gia Lôi hiện tại hận nhất chính là đồng thịt kia.

Bỗng nhiên nhớ tới vừa mới đây mình cùng đồng thịt kia tiếp xúc quá gần gũi, nụ cười trên mặt Gia Lôi chợt phóng đại nhiều lần.

Khuôn mặt tuấn mỹ cười lên đầy mỉa mai khiến người nhìn lén lóá mắt, nuốt nước miếng. Tên kia quên đau đón khom lưng đứng lên, ngơ ngác chậm rãi đi đến gần thiếu niên, sau đó....

” Ui....!! ”

Tiếng kêu kinh thiên động địa, thảm thiết, làm tinh thần mấy khán giả bừng tỉnh trở lại. Mấy người đứng coi theo bản năng che lại vị trí giữa hai chân, sắc mặt trắng bệch âm thầm thề sẽ không ra tay với giống cái này.

Hu hu hu một giống cái hung tàn!

Tuy không có giống mấy nam tính mắt mặt che lại bộ vị, nhưng biểu tình trên mặt Ryan lại không khác biệt lắm, hết xanh lại trắng, hết trắng lại xanh....

Dùng mũi chân dẫm lên nơi đó, đè xuống nghiền nghiền. Giống cái này có thật là người cậu chủ yêu? Ôi không! Cậu chủ khẩu vị quá nặng. Còn nữa, ông bà chủ quá anh minh, giống cái hung dữ như vậy mà ở cùng cậu chủ, tất cả mọi người sẽ phải lo lắng cho cuộc sống sau này của cậu chủ. Tuyệt đối không được!

Cảm thấy đã đủ, có thể chỗ bị giẫm không còn có giá trị, Gia Lôi rút cuộc thu hồi chân, nụ cười trên mặt không đổi chút nào vẫn lóá mắt và đầy mỉa mai....

Nhưng càng như vậy càng khiến người ta run sợ trong lòng.

Đây thật là giống cái sao? Bọn họ đột nhiên nghi ngờ những giống cái đã gặp trước kia có đúng là thiên sứ? Không liếc mắt nhìn người đã bị đau đến ngất xỉu một cái, Gia Lôi quét mắt nhìn bốn phía, tiện dũa xoay người từ từ nhàn nhã lắc lư đi.

Bị ánh mắt nhàn nhạt đảo qua.....

Hắn đã bị lộ!

Trong lòng Ryan hơi rung mình, bị dọa ra một thân mồ hôi. Hắn đang ẩn thân ở chỗ cao, nếu không phải cố tình muốn xem cho rõ, căn bản sẽ không lọt vào tầm mắt thiếu niên.

Nói như vậy hắn đã bị phát hiện?

Kết luận này có chút là tự hỏi, rồi lại thấy đương nhiên.

Im lặng một hồi lâu, hắn lại đột nhiên dùng nắm tay gõ đầu chính mình.

Phát ngốc cái gì? Người đâu rồi!

Vội vàng từ chỗ cao nhảy xuống, Ryan vội vàng chạy đuổi theo phương hướng Karen đã biến mất. Chạy tới đầu đường cũng không thấy Karen, hắn lại tròn tròn mắt.

Người đâu?

Đi tìm. Trở lại con đường đã đi qua tìm kiếm. Mỗi góc ngách, mỗi cửa hàng, chỉ cần có thể giấu người hắn đều không buông tha.

Quả nhiên phương pháp ngốc cũng có chỗ tốt, không bao lâu Ryan đã thấy được thân ảnh Karen.

Trong một nhà hàng cao cấp, thiếu niên đang cười tươi dùng ngón tay nâng cằm một thiếu nữ xinh đẹp. Hai người ngồi rất gần. Gương mặt thiếu nữ ửng hồng, đôi tay nắm cổ tay Karen. Hình ảnh thật đẹp làm người ta tán thưởng.

Đương nhiên, Ryan không tán thưởng nổi. Giống cái mà cậu chủ thích cùng vị tiểu thư yêu cậu chủ say đắm đang bên nhau.

Với hiểu biết của Ryan về Ái Nhi tiểu thư, người này không giết chết Karen thiếu gia đã là tốt lắm rồi, sao lại động tâm với Karen thiếu gia?

Là Karen thiếu gia đang trêu ghẹo tiểu thư Ái Nhi Onassis sao?

Vì quá xa, hắn nghe không rõ ràng hai người đang nói cái gì, chỉ nhìn thấy Karen thiếu gia cười cực kỳ ôn nhu, mà mặt tiểu thư Ái Nhi cũng càng lúc càng đỏ hơn.

Không biết làm sao, Ryan quyết định cầm lấy điện thoại bấm số của ông chủ.

Đem tình huống nói xong, đầu bên kia truyền đến một giọng nam trầm trầm, nghe thực gợi cảm cũng thực nguy hiểm.

“Trêu ghẹo? Ha ha..... giỏi lắm!”

Ryan còn chưa hiểu vì sao không phải ông chủ trả lời, một giọng nói quen thuộc vang lên.

“Bảo vệ Karen cho tốt, ta đến đón hắn về nhà.”

Cậu chủ đã tỉnh? Thật tốt quá.

“Gửi tọa độ, người canh giữ ở chỗ đó đừng để người đi đâu.”

Giọng cuối cùng là của ông chủ đại nhân. Ông chủ cùng cậu chủ thống nhất ý kiến, đều muốn hắn canh giữ Karen thiếu gia, chờ cậu chủ đến đem Karen thiếu gia trở về.

Từ từ, cậu chủ muốn dẫn Karen thiếu gia về nhà?!

Ngơ ngác tắt máy, lại ngơ ngác đem ánh mắt hướng về thiếu niên nhỏ tuổi đang trêu ghẹo tiểu thư Ái Nhi. Người này thoát nhìn thực sáng sủa đáng yêu kỳ thực là một giống cái hung tàn. Yên lặng suy tư.

Có giống cái nào không có việc gì lớn lại thích giẫm lên “súng ống” của người khác chơi. Đúng là chịu không nổi mà.

Ngồi trong nhà hàng, Gia Lôi căn bản không biết mình đang là đối tượng sắp bị Jia Paer Garfield đến bắt gian. Gia Lôi cười ha hả di động ngón tay trên cằm Ái Nhi không ngừng.

“Ai nha nha, giận rồi. Người vừa thấy mặt ta là mắng là đánh, ta cũng chưa nổi nóng, người giận cái gì? Xinh đẹp như vậy nhăn nhó rất khó coi.”

Ỗ vào thân phận giống cái, Gia Lôi chẳng sợ động tay động chân với Ái Nhi sẽ bị giống đực xông lên đánh. Trừ phi Ái Nhi yêu cầu, bằng không giống đực ái mộ đều ngoan ngoãn đứng ở một bên giường mắt nhìn. Ái Nhi sớm bị tức điên rồi, đâu còn nhớ tìm viện trợ chứ?

“Ta mắng người cũng là người đáng bị mắng. Ai kêu người câu dẫn Seleigh Leopold? Toàn bộ Hệ Ngân Hà đều biết Seleigh Leopold cùng Ái Nhi Onassis là một đôi. Cái dạng giống cái hạ đẳng như người tính là thứ gì? Anh ấy vì người mà mắng ta? Tại sao?!”

” À.... ”

Những tiếng thở thật dài từ đáy lòng.

Thì ra là tình địch. Khó trách tiểu thư xinh đẹp đối đãi với giống cái này không chút thiện ý. Đối phó tình địch chưa bao giờ nương tay. Mà vị giống cái này xem như có thực lực, ít nhất không có bị tiểu thư xinh đẹp đánh bại ở hiệp thứ nhất.

Mà nghe được câu chuyện của Ái Nhi, mấy giống đực càng không dám ra tay, sờ sờ cái mũi lui ra cùng mọi người vãn tai nghe bát quái.

Gia Lôi không lời gì để nói. Hoá ra bản thân bị tai bay vạ gió.

Ta bị Leopold liên lụy? Nhưng sao tiểu thư này cho rằng ta cùng Leopold có quan hệ? Chẳng lẽ khi ta “ngủ” đã phát sinh hiểu lầm gì?

Không thú vị buông tay. Người đẹp mà tính tình thô tục, Gia Lôi cũng không có hứng thú nhiều. Hướng chi cô gái này là người yêu thích Seleigh Leopold. Nếu sớm biết rằng cô ấy có liên hệ với Seleigh Leopold thì Gia Lôi đã không có ý định trêu đùa.

Xui xẻo, phải nhanh tìm một chỗ rửa tay!

“Người đi đâu?”

Không chịu buông tình địch ra, Ái Nhi hướng về phía trước níu kéo Gia Lôi.

“Như thế nào? Bị ta vạch trần thân phận nên ngượng ngùng? Loại người như người luôn thích đi nơi nơi câu dẫn người, người chính là loại hạ đẳng. Người từ trong ra ngoài đều dơ bẩn, còn biết ngượng ngùng sao? Giống cái như người xứng có được yêu thương sao?”

Được lắm, một câu mà đắc tội toàn bộ giống cái khắp thiên hạ.

Thì ra nam cùng nam ở bên nhau chính là người hạ đẳng sao?

Ở đây không ít người đến ăn cơm. Trong đó là cha mẹ cùng con cái, hoặc là anh chị em, những người bạn, cũng có các cặp tình nhân hay bạn đời. Bọn họ đều có ít nhất một người quen là giống cái. Đúng là nữ tính ít ỏi, có giống đực muốn cưới cũng cưới không được nữ tính, đừng nói đến nam tính. Mà những nữ tính thông thường không phải do giống cái sinh ra sao?

Bởi vậy, không ít người ở đây có sắc mặt không tốt.

Dù trong lòng đối với nữ tính luôn tồn tại ý niệm tốt đẹp, nhưng Gia Lôi vẫn bị Ái Nhi nổi cơn điên chọc cho tức giận. Trên đời này bị không ít người mắng qua, nhưng bị chỉ vào mũi mắng là loại hạ đẳng chỉ có người trước mắt này.

Nheo mắt nắm bàn tay xinh đẹp đem người kéo ra một chút, Gia Lôi thực hối hận cùng Ái Nhi tiếp xúc gần như vậy. Người này có mùi vị làm Gia Lôi buồn nôn.

“Ta rất hiếu kì, mẹ cô là ai sinh ra? Ông cô thật vĩ đại? Còn nữa khi mẹ cô mang theo cô về nhà ngoại thăm thân nhân, có phải cô cũng gọi ông ngoại mình là hạ đẳng? Tất cả giống cái đều là vì người đàn ông mình thích mới biến tính thành giống cái. Nói theo cách của cô giống cái đều cùng một dạng, vậy ông ngoại kia trong mắt của cô cũng là tiện nhân?”

Từng câu từng chữ, Gia Lôi nói rõ ràng, nhấn rõ từng chữ, làm người ta muốn nghe không rõ cũng khó.

“Vấn đề cuối cùng...”

Làm lơ biểu tình của Ái Nhi, Gia Lôi đẩy Ái Nhi ra, lui về sau. Biểu tình thực ghét bỏ như chạm vào đồ vật dơ bẩn.

“Tiểu thư Ái Nhi Onassis cao quý không hạ tiện kia, cô cuồng cần không bỏ là bởi vì ai?”

Đúng vậy, bởi vì ai? Còn không phải vì một người đàn ông.

Mọi người hoặc trào phúng hoặc mỉa mai nhìn Ái Nhi. Toàn bộ xã hội thượng lưu ai không biết chuyện Ái Nhi Onassis cùng Seleigh Leopold âm ỉ không dứt?

Mọi người kém cô cái gì, còn không phải là cô sinh ra ở gia đình quý tộc sao? Còn không phải là khả năng sinh dục của cô cao hơn người khác sao? Có bản lĩnh thì cùng giống cái quý hiếm so sánh, có khả năng thì thử sinh mười đứa tám đứa đi.

Nói đến cùng cũng chỉ là “khả năng” mà thôi, mà cô có khả năng sinh ra song sinh không? Quý mới biết về sau sẽ như thế nào, đặc ý cái rắc. Xứng đáng bị Leopold đuổi đi, chỉ giỏi làm ra vẻ!

“Người!”

Bị bốn phía nhìn bằng ánh mắt khinh thường hốc mắt Ái Nhi đỏ lên, tức giận dùng ngón tay chỉ vào mặt Gia Lôi.

“Ta muốn giết người!!”

Ái Nhi rút súng laser bên hông ra. Mỗi một vị nữ tính đều được quyền hợp pháp có được vũ khí. Đôi tay nắm súng, hòng súng nhắm thẳng tấp ngay đầu Gia Lôi, Ái Nhi hung tợn nói.

Ryan thấy không tốt, liều mạng chạy đến, nhưng hấn quá xa, căn bản không kịp ngăn cản.

Những người ở gần lại chưa bao giờ nghĩ tới Ái Nhi định giết giống cái kia ở nơi công cộng này, họ mở to hai mắt sững sờ nhìn.

Ánh sáng màu lam chết chóc lao ra từ hòng súng. Chớp mắt trước khi ánh sáng rời hòng súng tới mục tiêu, cánh tay cầm súng đã bị đánh, khiến góc độ bị lệch.

“Pằng chú”

Tia laser tạo thành vết cháy đen ở mặt tường. Vật trang trí treo trên trần bị vỡ vụn, liên tiếp rơi xuống dưới những mảnh vụn.

Không có ai dám động đậy. Không phải bọn họ không muốn động, mà là quá kinh sợ đến động cũng không động được.

Trên trán Ryan đầy mồ hôi lạnh.

Vị giống đực vừa mới xuất hiện này diện mạo anh tuấn lại lạnh lùng giống núi băng. Cho dù chỉ đơn giản đứng ở nơi đó cũng làm cho người xung quanh sinh ảo giác chết chóc. Người này so với ông chủ còn muốn đáng sợ hơn ba phần. Hấn rốt cuộc là ai?

Thật im lặng, trừ âm thanh những mảnh vụn đang rơi xuống không có tiếng động khác.

Đôi mắt màu xanh bích nhân nhạ nhìn về phía Ái Nhi, từ khi nổ súng đã biến thành người ngu si. Những ngón tay thon dài hữu lực nắm chặt hòng súng, tiện đà trừng mắt nhìn mọi người đang run rẩy xung quanh.

” Phụt ”

Phun một ngụm máu ra ngoài, Ái Nhi ngã trên mặt đất, hoàn toàn không còn ý thức. Nếu không phải ngực còn có chút phập phồng, mọi người sẽ cho rằng cô đã chết.

“Nói cho Adolf Onassis biết, món nợ hắn còn thiếu chưa trả xong đâu. Về sau con gái hắn còn tìm Karen gây phiền toái, ta sẽ cho cả nhà Onassis diệt vong.”

Giọng bình đạm, biểu tình bình thản, giống như hắn không phải tiêu diệt một gia tộc hiển hách, mà là giết một con chó hoang ở đầu đường.

Nói xong không để ý tới ánh mắt người khác, hắn chậm rãi xoay người, yên lặng nhìn Gia Lôi không nói lời nào. Tuy rằng vẫn biểu tình kia, vẫn là ánh mắt kia, nhưng làm người ta cảm thấy có chút ủy khuất.

Gia Lôi cười gượng, nâng móng vuốt nhỏ vẫy vẫy.

“Đã lâu... không gặp... Anson”

Trong lòng lệ rơi.

Vừa mới tự do một lát, tên này đã từ đâu chui ra? Không biết hiện tại chạy trốn còn kịp không đây?

27. Chương 27: Tình Dịch

Liếc mắt nhìn thấy Karen tươi cười, ánh mắt Anson ảm đạm mấy phần.

“Em căn bản là không muốn nhìn thấy ta, đúng hay không?”

Á.....!

Gia Lôi bị nghẹn.

Ta đương nhiên không muốn nhìn thấy bất cứ ai trong Dark Clan, ta cũng không tính toán gặp lại người. Vốn dĩ hai người cũng không có quan hệ gì. Bất quá bởi vì mạng sống mà lừa gạt thôi. Ta không tin Sullivan sẽ không vạch trần ta!

Mà nghĩ đến Sullivan Elvis, Gia Lôi liền đau đầu. Cái đồ biến thái bệnh tâm thần kia, nghe được tên của hắn liền muốn đi đường vòng tránh né, ngu ngốc mới đi tìm hắn.

Vì thế Gia Lôi trầm mặc buông tay, cái gì cũng không nói.

Anson mím môi, trong ánh mắt dần dần gia tăng oán khí. Bộ dáng đứng thẳng bất động của hắn khiến người ở chung quanh quên sợ hãi, chỉ lo dựng thẳng lỗ tai nghe bất quá.

Mà vị giống cái này thoát nhìn rất nhỏ tuổi lại yếu ớt làm thế nào cậu được tâm Thống đốc Leopold và đánh cắp được trái tim một người đàn ông hùng mạnh như thế này? Người này tên Anson sao? Tên thật là dễ nghe.

Ryan quỳ lại.

Người khác không biết Anson là ai, nhưng hắn biết nha. Kia chính là phó thủ lĩnh của Dark Clan, từ trước đến nay vô tình tàn nhẫn. Nghe nói rơi vào trong tay người này sẽ không có kết cục tốt. Bởi vì vị này căn bản không biết cái gì gọi là lương tâm, có giá trị sử dụng xong rồi sẽ giết chết, không giá trị trực tiếp giết chết, ra tay lạnh lùng không chớp mắt, không phải sao?

Karen thiếu gia, đem đến một tình dịch như vậy cho cậu chủ, còn để chúng thủ hạ sống yên ổn hay không? Cậu chủ dù mạnh mẽ đến đâu nhưng kinh nghiệm sống cũng thua người ta ba mươi năm. Người ta là Phó thủ mấy chục năm, bọn người Dark Clan chưa bao giờ nói lý lẽ, chơi trò mưu trí sợ là cậu chủ không chống đỡ nổi. Không được phải làm sao bây giờ?

Ryan thành kính hướng Thần thú cầu nguyện. Cầu nguyện cậu chủ từ từ hãy đến, hoặc là phải có ông chủ đi theo. Đừng có một mình tới, bằng không kết cục bất kham.

“Ta cho rằng, sau khi thoát khỏi nguy hiểm em sẽ báo tin bình an cho ta.”

Rầu rĩ mở miệng, ánh mắt theo bản năng quét về phía cổ tay thiếu niên. Hắn lúc ấy đem vòng tay đưa cho đối phương, một là cho Karen vũ khí tự bảo vệ mình, hai là phòng ngừa khi bị tách ra không đến mức hoàn toàn mất đi liên lạc.

Nhưng hiển nhiên, phòng được tình huống xấu, lại phòng không được quyết tâm rời đi của Karen. Chỉ cần Karen quyết định bỏ đi, đưa bao nhiêu cái vòng cũng là vô dụng.

Đảo mắt qua, đột nhiên phát hiện cái vòng còn an ổn ở trên cổ tay Karen, tâm tình Anson trong phút chốc tốt lên vô số lần. Đôi mắt màu xanh bích lóe lóe, nhu hòa phẳng phất có thể thấy nước.

“Karen vẫn là đáng yêu như vậy.”

Khẩu thị tâm phi!

Rõ ràng trong lòng thích người ta, mà khi người ta tới gần lại lấy vô số cơ hung hăng đẩy người ta ra. Karen là người nhất gan, cho rằng tránh né sẽ không bị tổn thương, lại quên mất cô độc có đôi khi so với tổn thương càng làm cho người ta khổ sở hơn.

Cho rằng mình đã hiểu Karen, thái độ của hắn liền thay đổi, chủ động đem Karen đặt ở dưới cánh mà che chở.

Quả thật, hắn đã bị Karen lừa gạt, nhưng có gì quan trọng? Karen cứu hắn là sự thật. Hắn thích cảm giác ở cùng Karen cũng là sự thật. Lui một chút để xem xét, với thân phận giống cái quý hiếm của Karen, hiện tại chỉ có một, không cảnh giác còn sống bình yên sao, hay là đã sớm bị người ta gặm không còn xương cốt?

Dựa theo đặc điểm trên người Karen mà truy xét, hắn đã biết Karen chính là đạo tặc độc hành nổi danh Gia Lôi. Hắn đối với tác phong làm việc của Karen càng thêm không thêm để ý. Từ nhỏ đến lớn, Karen chính là dựa vào mảnh khỏe lừa bịp người để sống. Mà một trẻ mồ côi không gạt người thì lấy cái gì nuôi sống chính mình đây?

Lại nói khi đối mặt nguy hiểm có thể cơ trí sử dụng đầu óc bảo vệ chính mình, Karen đúng là có bản lĩnh. Mình bị lừa gạt là do nhìn không thấu mảnh khỏe của đối phương. Đó chính là do mình vô năng, tại sao đi trách tội Karen chỉ vì muốn sống sót mới đi gạt người?

Dù không trách tội, nhưng trong lòng vẫn có chút không thoải mái. Khó tìm được một người mà mình thực lòng quan tâm, lại bị tạt một chậu nước lạnh, tâm cũng tê tái. Nghĩ tới những điều đó, bàn tay to của Anson lại bò lên trên đầu Karen dùng lực xoa.

“Không có cái gì muốn nói với ta sao?”

“.....”

Cảm giác này có chút không thích hợp? Đã chuẩn bị tốt để tiếp nhận lửa giận cùng chất vấn, nhưng sao Anson chẳng những không có nổi giận còn bày ra một bộ ‘mau tới dỗ dành ta đi’. Hắn làm nũng sao?

Bỗng nhiên rùng mình một cái, Gia Lôi lắc lắc đầu, trên người nổi đầy da gà.

“Dùng xoa đầu ta, tóc rối hết.”

“Không có việc gì, rối thì ta sẽ phụ trách chải suôn lại như cũ.”

Thực vô lại không chịu lấy móng vuốt khỏi đầu Gia Lôi, Anson mặt vô biểu tình tiếp tục dùng sức xoa.

Không xoa đủ không cam lòng.

Ryan thấy trong gió cánh hoa hồng bay hỗn loạn.

Tuyệt đối đây không phải thiếu niên vừa rời tức giận trừng mắt hung tàn giẫm lên bộ vị của người ta. Vị đang dùng tay xoa đầu thiếu niên, cũng không phải là Anson Alfred danh tiếng hiển hách.

Không khí chung quanh bọn họ sao lại như vậy? Tròng đầy màu phấn hồng làm người xem tim đập loạn thế kia!

Chỉ có Ryan còn giầy giụa chống cự, những người khác thật ra đã xem Anson cùng Gia Lôi là một cặp đẹp đôi. Nhìn hai người họ thân mật làm sao. Nói bọn họ không phải người yêu cả quỷ cũng không tin.

Thật sự trốn không thoát móng vuốt của Anson, Gia Lôi cũng đành chấp nhận.

Đã nói là ta không có cách với mấy tên giống đực cường đại này. Cho nên vị huynh đài đã bị giẫm kia ơi, người có thể trở ra để ta giẫm một chút không?

Thật cao hứng vì Gia Lôi thỏa hiệp, Anson thu hồi tay, cúi đầu, chậm rãi từ trong túi móc ra một cái lược. Cái lược nhỏ giống món đồ chơi, toàn thân màu trắng, được điêu khắc tinh xảo rất đẹp.

Gia Lôi trừng mắt há hốc mồm.

Anson, người biến thái à? Phong cách này không hợp với hình tượng cao lớn uy mãnh của người. Kém quá xa!

Khuôn mặt hiện lên một chút xấu hổ. Đương nhiên, không nhìn kỹ tuyệt đối nhìn không ra được.

Anson làm lơ ánh mắt đánh giá của mọi người, lẳng lặng đi đến phía sau, đôi tay vụng về chải tóc. Hắn làm rất chậm, nhìn ra được là lần đầu tiên chải đầu cho người khác. Cẩn thận từng chút, không sơ sài vài cái liền xong.

Môi mím chặt, Anson nghiêm túc di động cánh tay. Ai cũng nhìn ra được hắn cẩn thận, cũng có kiên nhẫn.

Rũ mắt, ôn nhu chuyển động cái lược.

Hắn thích Karen. Sau khi biết Karen không phải người yêu của Thủ lĩnh, từ thích một chút chuyển biến thành yêu. Có lẽ Karen sẽ không tin tưởng? Nhưng hắn yêu cũng không phải thân phận giống cái quý hiếm, mà là chính con người của Karen.

Biết mình ăn nói vụng về, Anson chỉ có thể dùng hành động làm tâm ý để Karen cảm nhận. Cũng không cầu Karen sẽ có hồi báo, chỉ hy vọng Karen biết rõ. Hắn sẽ làm hết khả năng có thể, đem tất cả đồ vật hắn có đưa cho Karen, bao gồm cả sinh mệnh.

Đại não của Gia Lôi từ sau khi Anson bắt đầu chải tóc đã hoàn toàn trống không, trắng xoá. Ký ức trong đầu cũng không còn, chỉ cảm thấy một dòng nước ấm ulla vào đáy lòng, ấm đến trái tim cũng chưa xót nhói đau.

Đây là ấm áp sao? Khi còn nhỏ mỗi lần khát vọng được đối xử ôn nhu đều sẽ sinh ra ảo giác. Dần dần lớn lên, đã không còn hy vọng xa vời. Anson lại đem ấm áp nhét vào trong lòng ta. Tên hỗn đản này, sao có thể bá đạo như vậy?

Không có ai nói chuyện. Nếu nói vừa rồi mọi người không nói là vì bị Anson dọa. Thì lúc này họ lặng im là vì tôn trọng riêng tư. Lý do chính là vì Anson trước sau tương phản, mọi người càng thêm khắc sâu nhận thức về một con người thực đặc biệt.

Có thể gặp được một vị giống đực mang theo lược bên mình. Không mang theo thì chờ bị người trong lòng xem thường đi.

“Xong.”

Cũng không biết qua bao lâu, nhiệm vụ gian khổ hoàn thành, Anson thu hồi lược, nắm tay Gia Lôi.

“Cùng đi ăn cơm, ta đói bụng.”

“..... Ừ.”

Ngoan ngoãn gật đầu, Gia Lôi còn chưa có tỉnh táo lại, cả người đều ngốc ngốc chọc cười Anson.

“Vây đi thôi, ta biết một nhà hàng không tồi, chúng ta cùng đi ném thử.”

Thừa dịp Gia Lôi còn chưa có tỉnh táo, Anson quyết định tiến hành đại kế bắt người.

Karen quá đáng yêu, bên ngoài đã thú lại nhiều như vậy, không giữ cẩn thận, hắn sợ nhìn không thấy bé Karen ‘hạnh phúc’.

Quay đầu nhìn về phía thiếu niên còn chìm trong cơn mộng. Thiếu niên bộ dáng mơ mơ màng màng càng làm Anson quyết tâm. Quả nhiên, vẫn giữ ở bên cạnh là an tâm nhất.

Đẩy cửa đi ra ngoài, Anson đang muốn mang theo Gia Lôi tìm một chỗ tốt để bồi dưỡng tình cảm, thì có tiếng gió thổi ào ào ập đến. Một máy bay tư nhân màu xám bạc đã đáp xuống trước mặt hai người.

Nắm thật chặt tay Gia Lôi, Anson kéo người về phía sau non nửa bước. Hắn nhận ra dấu hiệu riêng của gia tộc Leopold.

Anson cũng có vài phần chuẩn bị. Hắn vốn tưởng rằng người nhà Leopold nhảy xuống trước tiên, lại không có nghĩ đến, người xông tới trước lại là Jia Paer Garfield.

Đây là một trong những người theo đuổi Karen sao? Hắn có phát hiện ra thân phận thật sự của Karen chưa? Mọi người đều là kẻ thù cũ.

Gặp Garfield, hắn liền có cảm giác muốn đánh cho đối phương xương cốt nát tan. Mà đối phương cũng có cùng suy nghĩ giống như hắn sao?

“Anson Alfred, người muốn mang Karen đi đâu?”

Sắc mặt Garfield âm trầm lạnh lùng nhìn Anson ngang nhiên đứng thẳng. Trên người hắn phát ra khí thế hung hăng hơn bao giờ hết.

Tiếng kinh hô không ngừng vang lên.

Là Anson Alfred sao? Cái người vừa mạnh bạo lại vừa ôn nhu này mà là phó thủ lĩnh của Dark Clan sao?!

Không chỉ những người đi xem náo nhiệt, mà ngay cả cha con nhà Leopold vừa nhảy xuống khỏi máy bay, cũng xám mặt hít một ngụm khí lạnh.

Không phải nói Karen là người yêu của Garfield sao? Anson Alfred là chuyện như thế nào? Đừng nói hai người nắm tay là hiểu lầm, bọn họ không tin.

28. Chương 28: Tranh Chấp

Bị mọi người dùng ánh mắt lóe sáng nhìn chằm chằm, Gia Lôi có chút không được tự nhiên, định thu hồi bàn tay bị nắm chặt. Nhưng mới vừa động đã bị Anson nắm càng chặt.

“VẬY.....”

Giọng nhỏ xiu, Gia Lôi định nói câu ‘...phiền ngài buông ra được không’, nhưng không đợi nói ra đã bị hung hăng trừng mắt làm cho nghẹn mà nuốt trở về. Đối mặt với đôi mắt màu xanh bích kia, không hiểu sao Gia Lôi không thể nhẫn tâm.

Thôi đi, ta nhận thua, chỉ là nắm tay một chút không phải sao? Nhịn!

Thấy Gia Lạp lại bại khi mình chấp nhất, ánh mắt Anson lóe lóe sáng, trong lòng vui vẻ.

Thì ra Karen chịu không nổi cái dạng này sao? Chỉ cần giả đáng thương là có thể làm Karen mềm lòng?

Hắn giống như biết nên làm như thế nào để theo đuổi người này rồi.

Ngược với Anson, sắc mặt Garfield hoàn toàn biến thành mực nước.

Hắn đã sớm biết Karen là người của Anson. Nhưng biết là một chuyện, chân chính nhìn thấy hai người tương thân tương ái chính là một chuyện khác.

Nghĩ đến thiếu niên đối mặt với mình chỉ biết không ngừng tìm cách chạy trốn. Khi đối mặt Anson, chỉ vì một ánh mắt liền ngoan ngoãn thỏa hiệp. Đối đãi không bình đẳng khiến người ta không những ngứa mắt, đố kỵ, còn thấy chua xót.

Ta có điểm nào không bằng một tên Phó thủ lĩnh? Không tin đi hỏi toàn bộ hệ Ngân Hà xem, đem Jia Paer Garfield đặt cùng Anson Alfred mà so sánh, ai không nói Jia Paer Garfield là người tốt nhất? Cũng tại Karen tuổi còn nhỏ, tâm tư lại đơn thuần mới có thể bị hấn lừa. Chờ hấn bị vạch trần bộ mặt xấu xa, Karen nhất định sẽ vứt bỏ hấn, nhất định là vậy!

Tự cổ vũ mình, Garfield lúc này mới một lần nữa cân bằng lại hô hấp.

Bên kia, người bạn tốt Leopold cho dù vẫn không rõ vì sao Karen cùng Phó thủ lĩnh Dark Clan có liên hệ. Nhưng đứng ở lập trường khách quan, cũng lo lắng cho Karen, sửa sang lại thần sắc, dùng lời nói sắc bén.

“Không thể tưởng tượng sẽ may mắn được nhìn thấy Phó thủ lĩnh Dark Clan, không biết có thể cho chút thời gian? Chúng ta cùng nhau ngồi xuống nói chuyện được không?”

Phong thái nhẹ nhàng, ánh mắt sáng rực. Bình thường Leopold luôn tỏa sáng trong mắt mọi người, ầm ập lại không chói mắt.

Gia Lôi đưa mắt nhìn trời.

Hiện tại ta không muốn nhìn thấy Seleigh Leopold. Chính là người đáng giận này cách đây không lâu dùng ngữ khí bình thản hết lần này đến lần khác bóc trần ngụy trang của ta. Đặc biệt là cái hôn cuối cùng...!

Ngón tay Gia Lôi theo bản năng sờ sờ môi.

Ta là đánh quá nhẹ, hấn là nên trực tiếp đánh chết hấn!

Dù ánh mắt đa số người ở đây đều chuyên chú vào ba nhân vật thực lực ngang hàng nhau, cũng còn có người đặt tâm tư ở chỗ Gia Lôi.

Caliban Leopold nhìn thấy Gia Lôi sờ môi khi con mình nói chuyện, trong lòng liền không khỏi lo lắng.

Không phải đoán mò, ông thật sự hoài nghi con mình cùng Karen có ái muội. Ngay từ đầu Garfield nói Karen là người mà hấn thích, chỉ nhờ Seleigh hỗ trợ chiếu cố một chút, ông cũng không nghĩ nhiều. Hơn nữa vội vã đi tìm Karen về, ông cũng không có thời gian cân nhắc, một số chỗ cổ quái bị xem nhẹ.

Hiện giờ bỗng nhiên nhớ tới Karen đến thư phòng với đôi môi sưng đỏ, rõ ràng chính là mới vừa hôn xong. Garfield lúc ấy vừa mới tới lại không nói gì nhiều liền chạy thẳng lên phòng Seleigh?

Sắc mặt Caliban Leopold có chút trầm, con trai thích giống cái tất nhiên không đáng mừng. Nếu song phương thích nhau cũng coi như là có thể tha thứ, nhưng cướp người yêu của bạn, cạy góc tường nhà người ta khiến cho ông không tiếp thu được.

Con trai Caliban Leopold sao có thể là người dễ tiện tiểu nhân như vậy?

“Không rảnh.”

Anson quả quyết cự tuyệt, ngữ khí cũng nhàn nhạt, ánh mắt cũng chưa nhìn đối phương một cái. Trong lòng hấn, Leopold chưa đủ tư cách trở thành đối thủ của hấn. Đương nhiên, hấn còn chưa biết người này đã cưỡng hôn Gia Lôi.

Á.....

Seleigh Leopold cứng họng. Dĩ vãng dựa vào thân phận cùng thực lực của hấn, mặc kệ gặp phải đối thủ dạng gì cũng có thể thành thạo ứng phó. Đột nhiên đụng tới kẻ không muốn để ý đến hấn, còn nói trắng trợn vô cùng, thật sự là vô phương.

Khó trách phụ trách ngoại giao của Dark Clan luôn là Lâm Ân, Anson ít khi lộ mặt, vì tính tình hấn quá quái dị sao? Hấn máu lạnh, vô tình, đã man như thế, phải nhanh chóng làm Karen rời xa hấn.

Khiến Thống đốc Leopold buồn bực, mà Anson chỉ lẳng lặng nhìn Thiếu tướng Garfield, dùng giọng điệu thực nghiêm túc đồng thời lại có ý khiêu khích.

“Karen là của ta, người không có cơ hội.”

Bùm.....

Một âm thanh thật to vang lên trong đầu mọi người.

Thì ra vị giống cái nhỏ tuổi tên là Karen không chỉ yêu đương với Thống đốc Leopold, đây đưa với Thiếu tướng Garfield, còn cùng Phó thủ lĩnh Dark Clan có quan hệ mật thiết?

Không tự giác, mọi ánh mắt nóng bỏng đều bắn về phía giống cái nhỏ bé đang an tĩnh đứng bên cạnh Anson. Thiếu niên này xác thật thực có gương mặt xinh đẹp, dáng người vừa phải, cân đối, thuộc về loại nhìn là yêu thích.

Nhưng ba vị này có thân phận gì? Từ nhỏ đến lớn họ đã gặp biết bao nhiêu người đẹp, cả nữ tính đẹp nhất cũng không có khả năng làm cho bọn họ điên cuồng như vậy. Một giống cái nho nhỏ từ đâu ra mà có mị lực lớn như vậy chứ?

Đây cũng là điều mà ông Caliban Leopold muốn biết. Ông quyết định về nhà nhất định phải nói chuyện cùng con mình, thuận tiện điều tra lai lịch thật sự của Karen. Nếu Karen là gian tế được phái tới vậy không thể tồn tại được.

Người hoạt động chính trị đều sẽ rất đa nghi, cũng sẽ không tin tưởng chuyện trùng hợp. Hơn nữa trên người Karen có quá nhiều chuyện trùng hợp, nhiều đến không thể không làm người ta hoài nghi.

Rốt cuộc giống cái cấp bậc không bằng nữ tính. Nữ tính hiếm hoi, còn giống cái chỉ cần nam tính đi cải tạo giới tính còn không phải đã được rồi sao? Cho nên giống cái không được trân trọng cũng không đáng ngạc nhiên.

Garfield quả nhiên bị Anson chọc tức, môi mím chặt, đôi mắt màu vàng kim u ám nhìn chằm chằm hắn. Garfield là Thiếu tướng, vị trí này cũng không phải là mua lấy, mà là dựa vào chiến công hiển hách trong quân đội. Sát khí phát ra ngay cả Anson cũng không thể không nín thở chống đỡ.

Nhẹ nhàng nheo mắt, Anson nghênh đón ánh mắt của Garfield, không né không tránh, trên người cũng là sát khí tận trời.

Hai giống đực cường đại đánh giá nhau, dẫn tới mấy giống đực đang vây xem cũng nhiệt huyết sôi trào. Nếu không phải vì bên cạnh còn có người nhà cùng bạn bè cần phải bảo vệ, họ đã sớm tham gia.

Không ai nói chuyện, trong phút chốc không khí nóng lên. Hai giống đực vì tình mà chiến đấu, ai cũng không chịu nhượng bộ. Sát khí trên người va chạm trong vô hình lại tựa như đánh thật, làm kinh tâm động phách.

Sát khí đều đè nén khiến người ta không thở nổi, nhưng sát khí từ hai người căn bản lại không phải cùng một loại.

Bởi vì liên quan hoàn cảnh sống cùng tính cách, sát khí của hai người hoàn toàn tương phản.

Anson là chết chóc cũng tràn ngập mùi máu tanh, ẩn chứa mặt đen tối của con người. Không tiếng động lại như phát ra vô số tiếng gào rống của oan hồn. Chỉ là nhìn thôi đã khiến cho người ta run sợ trái tim lạnh buốt.

Mà sát khí của Garfield thiên về chính đạo, giống bảo kiếm ngạo nghễ, uy lực lâm liệt không gì có thể ngăn trở. Khiến người ta tin vào lẽ phải.

Nếu đây là một câu chuyện cổ, không thể nghi ngờ kết thúc sẽ là Anson bị Garfield đánh bại, cả năng lực phản kháng cũng không có. Có câu “Tà không thể thắng chính” đây là chân lý thiên cổ bất biến.

Nhưng không phải cũng có câu “Đạo cao một thước, ma cao một trượng” sao? Đừng nhìn vẻ bề ngoài lãnh đạm có chút chính nghĩa của Anson mà lầm, trong bụng hắn ý nghĩ xấu cũng không ít, nếu không sao có thể dùng khí thế áp đảo đối thủ nhanh chóng. Hắn quyết đoán, khả năng vận dụng chiến thuật cũng rất tốt.

“Trên đời này, Karen yêu ai cũng không yêu người. Dù không có ta ngăn cản, người vĩnh viễn cũng không đến được trái tim của hắn đâu. Muốn biết vì sao không?”

Làm lơ chuyện bị véo mu bàn tay, Anson đem thiếu niên muốn vùng vẫy ôm chặt ở trong ngực.

Anson đã biết Karen vẫn chưa hết giận chuyện từng bị Jia Paer Garfield truy đuổi ráo riết đâu. Hôm nay Garfield chủ động tới tìm, có ai lại buông tha ‘hung thủ giết người’? Đó cũng không phải là phong cách của hắn.

Ở trong lòng Anson, Jia Paer Garfield chính là hung thủ giết chết Karen một lần.

Nếu không phải Jia Paer Garfield truy đuổi quá tàn nhẫn, Karen sẽ không mạo hiểm từ Cục cảnh sát lên vào Tân Dân Cục cứu người, mà cứu người không thành lại trở thành giống cái quý hiếm. Không thành giống cái quý hiếm thì hắn đâu cần lo lắng Karen sẽ bị người khác cướp đi, càng sẽ không lo lắng bị Karen hiểu lầm có ý đồ xấu.

Vốn dĩ ngày đó Karen đã thành công cứu người, đang định rời đi, rồi lại bị Jia Paer Garfield phá hủy hết thấy. Trời biết để trở thành giống cái quý hiếm Karen đã chịu khổ bao nhiêu. Đây đều do Jia Paer Garfield ban cho.

Còn muốn theo đuổi Karen? Kiếp sau cũng không cho hắn cơ hội!

Garfield cũng hiểu tác phong làm việc của Anson. Người này cũng không nói dối. Cho nên nhìn thấy ánh mắt trào phúng của hắn, Garfield có chút hoảng hốt.

“Vì sao?”

Giọng nói hơi khàn, chưa bao giờ hắn khẩn trương như vậy.

Không nói gì, Anson trấn an xoa xoa đầu Gia Lôi. Làm cho thiếu niên đang bức bối cảm nhận được sự yêu quý của hắn. Hắn xoa đến khi thiếu niên ngoan ngoãn bất động, mới trả lời:

“Ta không nói cho người nghe.”

Đồ quỷ sứ.....

Đây là ý nghĩ của mọi người.

Anson Alfred, người dám không nói, đúng là đáng giận!

Garfield bị Anson làm giận điên, rất lâu không nói ra lời nào. Lần đầu tiên hắn biết Phó thủ lĩnh Dark Clan cũng là một tên vô lại.

Áp đảo được tình địch, Anson vui sướng. Hắn ôm lấy Gia Lôi một lần nữa cất bước.

Đói quá, đi ăn cơm, ăn cơm thôi!

“Anson Alfred, người nói rõ ràng cho ta.”

Lại một lần nữa ngăn bước chân hai người, đôi mắt Garfield nhìn chằm chằm thiếu niên trước sau trầm mặc không nói một lời.

Sao hắn không nhớ có đắc tội với Karen? Mà Anson Alfred cũng không có cho hắn cơ hội biết?

“Tại sao ta phải nói rõ ràng? Người không dễ chịu, ta thật vui vẻ.”

Một người đàn ông cao lớn tuần lảng, cho dù nói lời ầu trĩ cũng vẫn ngạo nghễ. Hắn còn phiến chán đẩy người chặn đường sang một bên, tiếp tục cất bước đi.

“Karen.”

Không muốn buông tay, hắn từ nhỏ tính tình đã bướng bỉnh. Sớm đã nghĩ trong lòng Gia Lôi có người, hắn đã chuẩn bị tốt tâm lý. Hôm nay mới là hiệp thứ nhất, đánh chết hắn cũng không thể lùi bước. Bởi vì lui thì thật sự không có cơ hội.

Gia Lôi ngẩng đầu.

Nói thật bản thân ta không hiểu sao Garfield lại dây dưa. Từ đầu đến đuôi ta cũng không tiếp xúc với hắn bao nhiêu? Còn không phải lần nào cũng bị hắn rượt chạy bán sống bán chết sao? Chẳng lẽ Thiếu tướng này có khuynh hướng thích bị ngược?

Khẽ ho khan một tiếng đem tư tưởng bay lên mây kéo trở về, Gia Lôi thực thành khẩn, trước nay cũng chưa từng có thành khẩn như vậy, nhìn về mặt vì tình mà sở khổ của Garfield.

“Anson nói rất đúng. Đời này dù ta yêu ai cũng sẽ không yêu người. Cho nên, phiền người về sau thấy ta cũng như nhìn không thấy được không? Cám ơn.”

Một từ “cám ơn” vô cùng đơn giản đã khiến Garfield máu chảy đầm đìa. Bị chính người mình yêu nói cám ơn, lại là vì muốn mình buông tay, trận chiến này thật đáng chiêm chọc.

Hít sâu, cường chế đau đớn trong lòng, hấn làm lơ lời thành khẩn của Gia Lôi, chỉ thấp giọng hỏi.

“Vì sao?”

Cho dù chết, cũng phải chết cho mình bạch?

“.....”

Có thể nói sao? Nói xong liền xong đời. Đó là ý nghĩ của Gia Lôi.

“Người nói không nên lời phải không? Vì không thích ta? Nhưng ta thích người!”

Đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm Gia Lôi. Hấn không ngại làm trò ở trước mặt mọi người. Dù sao, hấn theo đuổi thiếu niên này không nghĩ tới muốn giấu giếm ai. Đây là người bạn đời mà hấn chọn, người khác muốn ngăn cũng ngăn không được.

“Ta nói rồi, mặc kệ người là ai, Jia Paer Garfield đều chính thức hướng người tuyên bố, ta muốn công khai theo đuổi người, chinh phục người, cho đến khi người gật đầu trở thành bạn đời của ta mới thôi. Dù chết cũng không bỏ.”

Công chúng ồ lên.

Lúc này cũng không phải chỉ có hai người bọn họ như lần trước, Gia Lôi nghe xong bỏ qua cũng không sao. Mà hiện tại, dù Gia Lôi mất trí nhớ cũng sẽ có một đám người giúp nhớ kỹ mỗi một câu mỗi một chữ Garfield đã nói.

“.....”

Sao ta lại quên Garfield là kẻ điên, so với Leopold biến thái cũng không tốt hơn bao nhiêu. Ta đang trên chọc ai đây?

Gia Lôi đột nhiên cảm thấy hình như mấy thiếu nữ xinh đẹp càng ngày càng xa.....

“Dù chết cũng không bỏ?”

Anson có lòng tốt nhắc lại tuyên ngôn tình yêu của Garfield. Hấn chậm rãi buông Gia Lôi ra, khuôn mặt âm trầm nhìn Garfield.

“Vậy người đi tìm chết đi.”

29. Chương 29: Cuộc Chiến

Được hai giống đực cường đại vì mình mà chém giết có cảm giác như thế nào?

Đặt ở trên người khác có lẽ sẽ cảm thấy rất vinh quang. Đặt ở trên người Gia Lôi không khác gì uống phải thuốc độc.

Trước là sói sau là hổ. Hai con đều không phải ăn chay, ai đánh thắng thì người xui xẻo không phải chính là Gia Lôi sao?

Mẹ nó lão tử đời này căn bản không nghĩ tới sẽ gả chồng. Lão tử muốn cưới vợ. Phải cưới mỹ nữ ngực lớn mông to, hiểu không? Thôi, xem ra dù có nói bọn họ cũng sẽ không hiểu!

Đầu đầu xoa xoa thái dương, Gia Lôi quyết định không để ý tới hai tên liều mạng kia, quay đầu tìm cơ hội tiếp tục trốn.

Cảm tạ công hiến của Garfield, hấn dùng sinh mệnh giải thoát Gia Lôi khỏi sự bám dính của Anson.

Ta thừa nhận mình cũng thực cảm động với ân nhu cùng sẵn sóc của Anson. Nhưng hấn nhớ thương chính là mộng của ta, và sinh con gì gì đó. Ta không muốn bị người ta đề ra đâm vào chỗ đó, vĩnh viễn cũng không thể!

Thừa dịp người khác đều tập trung vào cuộc đánh nhau, Gia Lôi từng chút một lui bước ra sau.

Khi tâm tình đang vui mừng vì nghĩ đến có thể thành công với kế hoạch hướng tới tự do, Gia Lôi lại đâm đầu vào trong ngực Seleigh Leopold.

Đôi tay theo bản năng muốn đem thiếu niên tiến trong lòng ngực hung hăng ôm chặt. Dù ngực đau cũng không để bụng, tim Leopold đập thình thịch, cảm giác mãnh liệt làm đầu vầng mắt hoa.

Nhưng một lúc sau hấn lại không khỏi ra một thân mồ hôi lạnh. Hấn chưa bao giờ có thể nghĩ tới muốn cạy góc tường nhà bạn tốt. Còn nữa, yên lặng quay đầu lại, không ngoài ý muốn thấy được ánh mắt đau lòng cùng tức giận của cha mình.

Biểu tình cứng đờ, Seleigh Leopold liền theo thói quen nở nụ cười, như ý cười cũng xả không ra.

Cha đó là ánh mắt gì? Khi ta ngất xỉu rồi cuộc đã xảy ra cái gì? Sẽ không thật sự đối với Karen ra tay chứ?

Càng nghĩ càng cảm thấy mình đoán được chân tướng, Seleigh Leopold thu hồi ánh mắt. Về mặt cứng đờ, tâm tình phức tạp nhìn Gia Lôi một lúc lâu, hấn tiện đà lôi kéo người đưa tới một góc.

Chuyện của mình thì về nhà lại xử lý. Hiện tại quan trọng nhất chính là thế giới tình cảm hỗn loạn của Karen giải quyết như thế nào.

“Nói đi, người làm như thế nào quen Anson Alfred? Người nói người không thích Jia Paer Garfield, vậy Anson Alfred thì sao? Người cũng không để ý hấn là vì sao?”

Á.....

Vì không muốn mộng bị người khác đâm có tính là lý do chính đáng không?

Sờ sờ cái mũi, Gia Lôi cười gượng không nói gì.

“Karen.”

Seleigh Leopold thâm trầm thở dài.

“Anson Alfred không thể so với Jia Paer Garfield. Hấn rất tàn nhẫn, có thể cắt đứt xương cốt người rồi lại nghiền thành bột. Người chiêu dụ hấn rồi lại muốn ném ra, xoay người bỏ đi, quả thực là đi tìm chết người có hiểu hay không?”

Anson Alfred là người có thể tùy tiện trêu đùa sao? Mở to mắt mà tìm trong toàn bộ hệ Ngân Hà, đã thấy ai dám đùa với hấn? Mà cũng không phải đi tìm chết, mà là tìm ngược, cả đời sẽ bị ngược khiến sống không bằng chết.

“Ta không chiêu dụ ai cả. Garfield cũng không phải ta gọi tới. Là nào bọn họ có vấn đề. Có người nào hỏi qua ý kiến của ta không?”

Cảm giận nghiêng rằng, Gia Lôi lạnh mặt bỏ nhìn qua một.

Bên kia Anson đang kiềm chế tay Garfield, trên mặt không biết khi nào đã bị Garfield đánh đến tím tím xanh xanh, nhìn mà phát đau.

Đánh đi đánh đi, đánh thành biến thái như Leopold lúc ngủ say mới tốt, ta cũng đỡ phải trốn đông trốn tây. Nói đi nói lại đều là Garfield sai. Hấn làm hại ta biến thành giống cái chỉ có thể bị người đè, còn bắt sinh con. Con mẹ nó, hấn còn dày mặt nói muốn theo đuổi ta? Anson đánh chết hấn đi!

“Nói như vậy, người xác thật ai cũng không thích?”

Nhìn thấy Gia Lôi gật đầu, Seleigh muốn quỳ lạy.

“Người nếu đã không thích cả hai vì sao không đem nói rõ ràng? Người không biết càng kéo lâu càng không xong sao?”

“Sao biết ta chưa nói rõ ràng? Vừa rồi ta đã cự tuyệt Garfield mà hắn có nghe sao?”

Đúng là hỗn đản tinh trùng thượng não. Hết lần này tới lần khác đều điên làm ta không muốn sống!

Gia Lôi nghiêng đầu liếc mắt nhìn ngài Leopold “tốt bụng” một cái.

Trong thân thể hắn cũng có một tên biến thái, không phải thứ gì tốt!

“Vậy mà người nói cự tuyệt sao? Ý tứ không rõ, người làm sao khiến hắn buông tay?”

“Ta.....”

Ý tứ sáng tỏ ta nhất định phải chết, còn nói cái rắm!

Nhìn thấy Gia Lôi không lời gì để nói, Seleigh chậm rãi nói.

“Karen, người rốt cuộc đang lảng tránh cái gì? Nếu thật sự không có cách nào nói rõ trước mặt Garfield thì ta có thể giúp người chuyển đạt. Chỉ cần người có đầy đủ lý do, ta sẽ nghĩ cách làm hắn hết hy vọng đối với người, được không?”

Không cần, đừng tưởng rằng ta không biết người luôn giúp đỡ Garfield!

“Không có nguyên nhân. Không thích chính là không thích, sao cần lý do?”

Bực bội nhìn trận đấu khó phân thắng bại kia, càng xem Gia Lôi càng hụt hẫng.

Nhớ trước đây ta cũng là giống đực. Thời điểm biến hình so với bọn người còn đẹp hơn nhiều. Hai tên không nói đạo lý khoe khoang cái gì!

Ta thật hoài niệm thân mình rắn lấp lánh ánh bạc, lại linh hoạt uyển chuyển, rốt cuộc đã không còn nữa rồi. Cái đuôi cá quá khó coi!

“Đúng thật là không cần. Nhưng chỉ dựa vào cái lý do này cũng có biện pháp ngăn cản quyết tâm theo đuổi người của Garfield.”

Sóng vai đứng bên cạnh nhau, cùng xuyên thấu qua đám người nhìn hai con thú đánh nhau quyết liệt.

Nhìn hai giống đực dùng hình thú chiến đấu, nhóm giống đực đứng xem cũng đỏ đôi mắt, cũng nhịn không được nhiệt huyết sôi trào. Thật lâu rồi bọn họ không được thể hiện chính mình.

Đây mới chính là mị lực thật sự của một giống đực. Có thể được hai người cường đại để tâm cũng đủ khiến cho người ta vui vô cùng. Nhưng Karen được hai người này cùng yêu thích lại e sợ trốn tránh không kịp, nghe ra cũng khá là buồn cười.

“Vậy để hắn đi tìm chết đi.”

Dù sao ta cũng không tính sinh con cho ai cả!

Thu hồi ánh mắt, Gia Lôi xoay người đi theo hướng khác. Chần chừ lâu cũng không biết còn trốn thoát được không.

“Người thật đúng là vô tình.”

Bị Gia Lôi trả lời lạnh như băng, Seleigh Leopold cười khổ đuổi theo, kéo lấy tay Gia Lôi.

“Karen, luôn trốn cũng không phải biện pháp có thể giải quyết vấn đề, không bằng.....”

“Buông tay!”

“Buông ra!”

Hai tiếng gào to cùng vang lên, hai luồng gió lạnh cùng đánh úp về phía cánh tay Seleigh Leopold. Chờ hấn chặt vật né tránh xong, công kích dừng lại, cả cười khổ cũng cười không nổi.

Mặc cho ai bị trở thành mục tiêu tấn công của hai giống đực phát cuồng cũng sẽ cười không nổi. Còn bị những ánh mắt hóng hớt chuyện bát từ bốn phương tám hướng nhìn chằm chằm lại đây càng làm Seleigh Leopold đen mặt.

Hắn có thể hướng Thần thú mà thề, không có thừa dịp hai bên giao tranh mà hưởng lợi.

“Seleigh Leopold, chỉ một chút công kích cũng chịu không nổi sao? Quả thực không xứng là giống đực.”

Trán có một tầng mồ hôi mỏng, đôi mắt màu xanh bích sáng ngời đến loá mắt. Biến trở về hình người, Anson nhàn nhạt nói.

Hắn không sợ có người tới đoạt Karen. Tới bao nhiêu người hắn cũng có lòng tin đánh bọn họ tháo chạy hết. Không đánh đến bọn họ học máu nhận thua thì không phải Anson Alfred.

Garfield không nói gì, nhưng ánh mắt nói lên tất cả. Hắn đã sớm tại hoài nghi Karen cùng Seleigh có gian tình. Lúc này không cần Seleigh giải thích, đào góc tường nhà bạn tốt họa của người này đã định rồi.

Seleigh Leopold đúng là ... Oan thổ huyết rồi!

Gia Lôi lại cười thực sung sướng.

Đáng đời, đây là kết quả của việc cản trở chuyện của người khác!

“Karen vui sao?”

Dù đôi mắt khiêu khích tình địch, nhưng tâm tư Anson vẫn có hơn phân nửa dừng ở trên người Gia Lôi. Hắn thấy thiếu niên cười vui vẻ, nhin không được vươn móng vuốt đem thiếu niên đến trong lòng ngực. Sau đó cúi đầu, đôi mắt xanh bích hiện một ý vị u ám.

“Ta vừa rồi mới nhìn thấy người muốn chạy trốn.”

Nụ cười đông cứng ở khóe miệng, Gia Lôi trừng mắt, đặc ý biến thành nhụt chí cúi đầu.

Hoá ra dù không có Leopold ngăn cản cũng trốn không thoát. Anson cái gì cũng đều biết.

“Karen.”

Lấy cằm cọ cọ đỉnh đầu thiếu niên, tay trên eo dần dần buộc chặt.

“Người không cần phải trốn tránh ta. Ta không nghĩ tới trói buộc tay chân hay hạn chế hành động của người. Ta chỉ muốn ở bên cạnh người thôi. Khi người gặp nguy hiểm thì ta bảo vệ người. Lúc ngẫu nhiên mà người tịch mịch, ta sẽ chuyện trò cùng người. Như thế mà thôi, cho nên người không cần trốn. Người muốn đi nơi nào thì cứ đi nơi đó. Ta hướng Thần thú mà thề, tuyệt đối không can thiệp tự do của người. Nếu người thật sự chê ta chướng mắt, ta có thể ẩn thân, trốn ở chỗ tối, khi người yêu cầu mới xuất hiện, có thể chứ?”

Ngón tay mảnh dài nâng cằm thiếu niên. Đôi mắt màu xanh bích chuyên chú mà nóng bỏng. Giọng nói hạ thấp mà dễ nghe vang ở bên tai. Người vốn có hình tượng cao lớn uy mãnh lúc này hóa thành mặt hồ phẳng lặng. Nụ cười ôn nhu đầy tình ý chân thành.

Đáng sợ!

Gia Lôi run rẩy khóe miệng, đẩy người cổ tình kẻ gần sát ra. Đây không phải ngày đầu tiên biết Anson, đem hiểu biết của bản thân về Anson ra nói, Gia Lôi tin mấy lời âu yếm u sầu triền miên này sao?

Anson, dù người có biến thành người tốt, cũng thỉnh người đừng nói mấy lời âu yếm rợn người đó vào thời điểm này, hợp không khí sao? Đau cả lỗ tai!

Đặc biệt là câu ‘hướng Thần thú mà thề’.

Làm ơn đi, Thần thú là tín ngưỡng tinh thần của giống đực Liên bang, không phải của những giống đực đã gia nhập Liên Minh Bóng Tối. Họ đều là bị Chính phủ Liên Bang đuổi đi hoặc là bị cự tuyệt tiếp nhận.

Bọn họ cho rằng Thần thú cũng từ bỏ bọn họ, cho nên bọn họ chỉ thờ phụng bản tâm. Nếu muốn bọn họ chọn một vị thần, thì cũng chỉ có thể là Sullivan Elvis.

Không nghĩ thì thôi nghĩ đến tên đó liền nổi da gà!

“Người ở đâu học được mấy lời lấy lòng này? Người dạy người thật là vĩ đại nha, ha ha.”

“Người nghe ra sao?”

Anson có chút xấu hổ.

“Thủ lĩnh nói giống cái đều thích nghe mấy lời này.”

Trước khi rời khỏi Dark Clan, thủ lĩnh cho hắn một cái CD tổng hợp những lời tình cảm ướt át Hắc thật sự nuốt không trôi, nhưng vì có thể biểu đạt tâm ý tốt nhất hắn đã cố gắng học theo. Có lẽ hiệu quả vẫn chưa tốt lắm?

Ta đã biết Sullivan Elvis không bình thường mà!

“Karen.”

Giọng nam khàn khàn lại vang lên, Gia Lôi quay đầu, sau đó lại trầm mặc.

Garfield có vẻ nóng nảy, ánh mắt phát sáng, nhìn vẻ mặt của hắn đặc biệt hưng phấn.

“Hắn cũng không phải người trong lòng người.”

Không phải hắn cũng sẽ không là người!

Đôi tay Gia Lôi hợp thành chữ thập, thành kính mở miệng,

“Người trong lòng ta kỳ thật là nữ.”

Dù còn chưa có xuất hiện, nhưng khẳng định là nữ!

Garfield bật cười lắc đầu, rõ ràng không tin.

Cả hai cha con Leopold đều dùng loại ánh mắt ‘Đừng náo loạn’ nhìn Gia Lôi.

Những người khác càng không cần phải nói, đều cho rằng Gia Lôi đang tìm cơ cựa tuyệt.

Chỉ có Anson biết, Gia Lôi không có nói sai. Giống đực đều muốn cưới nữ tính để có thể sinh con kế thừa hậu đại. Bản thân hắn lúc chưa có thích thiếu niên này, cũng cho rằng mình sẽ không cưới giống cái đó sao?

Đột nhiên phát hiện mình cùng Garfield tranh đoạt vô nghĩa. Trước khi Karen yêu mình dù đánh bại hết giống đực khắp thiên hạ cũng không lợi gì.

“Karen, ta đối bực.”

Nghĩ thông suốt, Anson lập tức thay đổi kế sách. Hắn kéo thiếu niên đi, còn cố ý lộ ra phần bị bầm xanh tím trước mắt Gia Lôi. Dù không thể làm đối phương đau lòng, cũng nhiều ít sẽ có vài phần mềm lòng đi?

“Hả?”

Gia Lôi có chút phản ứng không kịp.

“Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm.”

Này, này, này, này, còn chưa có đánh xong đâu, sao đi rồi?

Nhóm khán giả nhiệt huyết đến đỉnh điểm kêu gào trong lòng, lại không dám ngăn cản bước chân Anson.

Có biết thân phận của hắn như thế nào không? Không ai trong Chính phủ Liên Bang dám tùy tiện động hắn, nhóm giống đực này tính là gì. Anson Alfred thể hiện năng lực chinh phục cả mấy giống đực, khiến họ xem hắn như thần tượng ngưỡng mộ.

Thú hình kia, thân thủ kia, quá tuyệt!

Garfield cũng yên lặng đi theo phía sau hai người kia, mọi người càng không dám hé răng.

Họ ngưỡng mộ Anson cũng sùng bái Garfield. Hẳn chính là thần tượng của Liên Bang, hàng thật giá thật được toàn dân sùng bái. Vì thế số người đi theo sau lưng Garfield tăng mạnh, cả đối thủ của Garfield cũng đi theo xem diễn biến.

Seleigh Leopold không có theo sau xem náo nhiệt, hẳn bị cha hắt hủi đi rồi. Về nhà chịu thất vọng đi!

30. Chương 30: Trộm Người

Ba người có quan hệ ái muội trong mắt người khác đang ngồi cùng một cái bàn ăn cơm. Xác thật thực họ rất hút ánh mắt xung quanh. Đặc biệt là Anson cùng Garfield, hai người này dù đi đến nơi nào cũng sẽ trở thành mục tiêu chú ý.

Anson thanh lãnh cao ngạo. Garfield lạnh lùng dụ hoặc. Không chỉ diện mạo, khí chất của họ cũng thuộc loại xuất sắc.

Hôm nay mọi người không phải bởi vì diện mạo hoặc là khí chất của hai người mà đi theo. Lý do chính là cách hai người đối xử với một giống cái còn vị thành niên. Họ phủng ở trong lòng bàn tay lại sợ làm rơi, ngậm trong miệng lại sợ cắn trúng. Đường nhiên, còn có bộ mặt hai người bị phá hủy nghiêm trọng.

“Các người có thể ăn chưa?”

Ta có tay, không cần các người hầu hạ!

Gia Lôi hận không thể đem chiếc đũa đâm trên người Anson cùng Garfield.

Hai người có vấn đề à? Một gấp đồ ăn, một múc canh, phối hợp ăn ý như vậy, chẳng lẽ đã quên vừa rồi đánh nhau đến chết sống?

Không nói gì, gỡ thịt cá bỏ vào trong chén của Gia Lôi, Anson nhìn thiếu niên đang căm giận cười cười, bắt đầu chuyển tâm ăn cơm.

Garfield cũng không nói gì, mút canh ra chén, thổi nguội đẩy tới tầm tay Gia Lôi, cúi đầu cũng bắt đầu chuyển tâm ăn cơm.

Gia Lôi ăn không vô.

Hai người này từ lúc rời khỏi hiện trường đánh nhau liền một trái một phải kẹp Gia Lôi chính giữa. Không đánh cũng không náo loạn nữa, họ đem tất cả sức lực dùng cho việc lấy lòng Gia Lôi.

Có thể cho ta con đường sống hay không? Bọn người như vậy ta còn đường nào để chạy?

Bữa cơm này thời gian ăn cũng không dài, hai người biết rõ dù mình ăn ưu nhã cũng không đổi được ánh mắt khác của Gia Lôi. Họ cũng không giả bộ, gió cuốn mây tan quét hết mâm đồ ăn. Đồ ăn Gia Lôi ăn không vô bỏ thừa lại họ cũng không bỏ sót.

Che mặt, không nỡ nhìn thẳng hai người đang cười vui vẻ như chiếm được chiến lợi phẩm kia. Nửa chén cơm thừa cộng thêm thịt cá bị chọc nát nhừ, mà cũng làm cho bọn họ hưng phấn như vậy sao? Đúng là ấu trĩ.

“Karen, kế tiếp muốn đi chỗ nào?”

Nắm tay Gia Lôi, Anson thấp giọng hỏi. Ánh mắt hắn dung túng, tựa như Gia Lôi nói cái gì hắn cũng sẽ đồng ý.

“Đúng vậy, Karen muốn đi chơi ở đâu? Ta dẫn đi.”

Bên kia Garfield cũng không cam lòng yếu thế. Hắn kéo một tay khác của Gia Lôi đặt vào trong lòng bàn tay mình, thưởng thức.

Lại tới nữa. Mỗi người một bên, cũng không tranh đoạt được, rốt cuộc sao thành thế này?

Ta không nhớ rõ Anson cùng Garfield từng có nói chuyện với nhau. Chẳng lẽ thương lượng thông qua ánh mắt?

Đúng rồi, Anson biết thân phận thật sự của ta. Ta là giống cái quý hiếm, bên cạnh có mấy giống đực cường đại che chở cũng thực bình thường. Mà Garfield dùng thực lực của hắn chứng minh hắn có tư cách trở thành một người bảo hộ. Cho nên Anson mới chấp nhận tư cách của hắn, cho phép động tay động chân?

Cho ra kết luận này, mặt Gia Lôi đỏ rực như sắp nhỏ máu.

Một người chạy trốn không xong, hai người cùng nhau đến thì ta còn có thể có ngày lành sao?

Vì thế Gia Lôi dùng sức kéo tay lại nói.

“Ta cũng chưa muốn đi đâu, chỉ muốn đi ngủ.”

‘ Xoẹt ’

Hai đôi mắt sáng rực nhìn chăm chăm Gia Lôi, lửa nóng làm người ngoài nhìn thấy cũng đỏ mặt.

“Ngủ cũng tốt. Đúng để thân thể không mệt mỏi thì cần nghỉ ngơi.”

Anson cố tình trấn định gập đầu. Cũng không biết hắn nghĩ tới cái gì hô hấp bỗng nhiên biến thực nặng.

“Ta có nhà gần đây, phòng vừa to rộng vừa thoải mái, hay đi đến đó?”

Theo Gia Lôi thật lâu, luôn không tìm ra cách chiếm được Gia Lôi, Garfield càng thêm gấp. Câu ‘ vừa to rộng vừa thoải mái ’ tuyệt đối không phải phòng mà là giường, không tin xem đôi mắt lấp lánh kia.

Đáng nói chính là vẻ háo sắc cuồng dã không cổ kỵ kia lại trên người luôn là hình tượng chính khí điển hình với bộ quân trang.

Vô lực ghé vào mặt bàn, Gia Lôi bị hai tên vô sỉ đánh bại.

Còn muốn chơi trò trái phải giáp công, đem ta đặt ở chính giữa ngủ chung? Không..... thể..... nào.....!

“Đột nhiên cảm thấy bên ngoài không khí thực tốt, ta muốn đi dạo một chút.”

“Được, ta cùng đi.”

“Chúng ta đi.”

Cả hai trả lời gần như cùng lúc. Anson nắm tay trái, Garfield cầm tay phải Gia Lôi.

Tính cách hai người đều lãnh đạm, không cười, nhưng ánh mắt đầy nhu tình. Bốn phía yên lặng nhìn bọn họ thâm tình say đắm.

Đi dạo phố cùng hai người đàn ông. Hai người cùng yêu mình. Ba người tay trong tay cùng nhau đi dạo. Tình cảnh này, trong mơ Gia Lôi cũng chưa có thấy qua.

Chung quanh, cả trong tối ngoài sáng đều có ánh mắt đánh giá. Gia Lôi không để ý, chỉ thấy rất mệt, tinh thần cũng mệt.

Gia Lôi đã đi qua mấy con phố? Cũng không chỉ một lần tìm cơ hội chạy trốn, nhưng mỗi một lần đều bị hai vị canh phòng nghiêm ngặt này phá hỏng.

Dùng vũ lực thì không phải đối thủ của họ. Dùng mưu kế, người ta khôn gấp mười lần đạo tặc nhỏ bé nào đó. Muốn giở trò cũng không thành.

Có thể vì cảm thấy Gia Lôi có chút mệt mỏi, cũng có chút hơi xấu hổ vì đã ức hiếp người, rốt cuộc sau hai giờ đi dạo (với ý định chạy trốn), Anson kết thúc hoạt động này. Hắn mang theo Gia Lôi ngoan ngoãn ngồi trên máy bay của Garfield.

“Người vẫn không thích chúng ta?”

Biết rõ trốn không thoát còn không chịu từ bỏ. Hắn nên khen thiếu niên này có nghị lực sao?

Garfield ngồi ở một bên ôm lấy Gia Lôi ngồi ở ghế dựa thoải mái.

Hắn thực buồn rầu. Tính tình hắn vốn không quen dễ dàng nhường người khác. Người đầu tiên khiến hắn động tâm lại là người quật cường như vậy. Làm như thế nào để thiếu niên này không bài xích hắn, quả thực so với đánh quái thú còn gian nan hơn, thiếu chút nữa sầu trắng tóc.

Gia Lôi liếc mắt nhìn một cái, cười như không cười nói.

“Người thử nghĩ xem có thể yêu được Anson hay không, thì sẽ biết ta sao không chịu tiếp nhận người.”

Tất cả mọi người đều là giống đực, trời sinh không hợp, cái này gọi là số mệnh đã định hiểu không?

Khóe miệng Garfield giật giật.

Yêu Anson Alfred? Đùa cái gì vậy.

Anson hung hăng xoa xoa đỉnh đầu Gia Lôi.

Đứa nhỏ này lại muốn phá cái gì?

Bất quá hắn đã hiểu ý của thiếu niên.

Giống đực sẽ không yêu giống đực? Quả nhiên cần phòng bị vẫn là nữ tính. Cho nên hắn mới không đem tinh lực lãng phí đánh nhau cùng Garfield. Phải dùng sức thu phục tâm của Karen. Để Garfield phụ trách thanh trừ những kẻ xuất hiện chung quanh Karen là tốt nhất.

Chủ yếu chính là dù hắn mạnh cỡ nào cũng chỉ có thể ở trong bóng tối. Mà Garfield lại có thể cho Karen tự do ở Liên bang.

Có vị Thiếu tướng này thì những kẻ thân phận thấp hơn hoặc là năng lực yếu hơn sẽ e dè không dám dây dưa với Karen. Mặt khác với thân phận và năng lực của Garfield, thân phận trước kia của Karen sẽ không bị vạch trần. Ai sẽ dám ra tay với Karen?

Không được, dù sao vẫn phải cẩn thận đề phòng. Dù không biết thân phận thật sự của Karen cũng sẽ bị Karen hấp dẫn thì sao?

‘ Tít tít tít’

Garfield nhìn lướt qua chuông báo, sắc mặt hơi trầm xuống.

“Là Đại hoàng tử Addis Frederic.”

“Hoàng tử?”

Gia Lôi kinh ngạc hỏi lại, vì chưa từng thấy qua người hoàng tộc. Nghe nói Thụ hoàng có hai người con. Đại hoàng tử có tính cách ôn nhu khiêm tốn không kém Seleigh Leopold, nhưng không ai gọi hắn là quân tử như Seleigh Leopold. Bởi vì khi hắn tàn nhẫn lên cũng không lưu tình chút nào.

Công chúa U Lan Frederic là mỹ nhân có tiếng. Nghe nói làn da Công chúa trắng như tuyết, dung mạo đẹp hơn hoa, đôi mắt sáng long lanh trong veo như thủy tinh, giọng nói hay như chim hót. Tóm lại, đó là một người con gái hoàn mỹ không khuyết điểm. Nhưng rất ít người có cơ hội gặp được Công chúa. Hình như năm nay Công chúa cũng mười bảy tuổi rồi thì phải? Không biết người nào may mắn có thể cưới được cô ấy. Thật là làm người ta hâm mộ lẫn đổ kỵ.

Ấn nút tiếp nhận cuộc gọi. Trên màn hình xuất hiện một vị tóc đỏ. Hắn là giống đực lại như không giống. Mặt mày xinh đẹp như tranh vẽ bước ra, làn da trắng như ngọc lấp loè phát sáng. Đôi mắt màu rượu đỏ giống như ẩn chứa nhu tình, nhìn kỹ lại có chút nồng đậm ấm áp. Hắn là vị tình nhân thập toàn thập mỹ, giống như rượu tỏa hương thơm nhẹ nhàng làm say lòng người.

Anson cùng Garfield đồng thời nhìn về phía Gia Lôi. Phát hiện sắc mặt thiếu niên bình tĩnh cũng không có biểu tình như bị mê hoặc, họ mới bình tĩnh đem ánh mắt nhìn trở lại màn hình.

Addis Frederic cứng đờ.

Ta lại không phải độc đực, nhìn một cái sẽ chết người sao?

Hít sâu một hơi, lộ ra nụ cười tiêu chuẩn, Addis Frederic cười tươi, giọng cũng ôn nhu có thể làm chết người. Hắn tuyệt đối không thừa nhận mình đang cố ý. (Thật sự là hắn đang cố diễn)

“Buổi tối có yến tiệc, không biết ngài Anson Alfred có hứng thú tham gia hay không?”

Ý của hắn chính là...

Người là nhân vật nguy hiểm, tới Thủ Đô để làm gì? Lập tức gặp mặt nói rõ ràng.

“Không có hứng thú.”

Hắn muốn ngủ cùng Karen, cái yến tiệc gì đó không có quan trọng.

Addis Frederic lại cứng đờ. Hắn đã sớm biết Anson Alfred lạnh lùng, thật đúng là một chút tình cảm cũng không có. Hắn ghét nhất giao tiếp cùng loại người này. Mà hôm nay còn chưa có đánh được.

Vì thế dời ánh mắt say lòng người đến thiếu niên, liền bị Anson che khuất.

Cả nhìn cũng không cho?

“Người.....”

‘ Bụp ’

Liên lạc bị cắt đứt.

Anson mặt vô biểu tình cúi đầu. Hắn cọ cọ đầu vào hõm vai Gia Lôi.

Dám dùng kế mê hoặc người của ta? Đi tìm chết đi.

Garfield thấy buồn cười. Hắn nghĩ đến biểu tình của Đại hoàng tử hiện tại, ý cười muốn ngăn cũng ngăn không được.

Không ngoài dự liệu của Garfield, biểu tình của Addis xác thật không tốt, mặt âm trầm quay đầu lại nhìn phía bên cạnh. Tuy rằng như vậy cũng không tổn hại dung nhan tuyệt mỹ của hắn, nhưng ám khí dày đặc, bộ dáng không còn đẹp như trời quang trăng sáng nữa.

“Người không dạy dỗ thủ hạ nhà mình cách hành xử cho lễ độ sao?”

Nhìn người nheo mắt cười, Addis hận không thể đánh vào mặt hắn một đấm.

“Anson chỉ là không thích xã giao nhàm chán thôi. Người phụ trách ngoại giao của Dark Clan chúng ta cũng không phải là hắn.”

Sullivan nhún nhún vai, đôi mắt lộ ý trêu chọc.

“Sullivan, nơi này là Thủ Đô. Thuộc hạ của người chạy đến nơi đây náo loạn một trận, không cho một chút nhắc nhở mà được sao? Tốt xấu gì cũng cho hắn phối hợp với tình hình đi? Những người chủ trương khai chiến đã phái người chạy đến chỗ phụ hoàng cáo trạng rồi.”

Lũ ngu xuẩn, bọn họ cho rằng bắt Anson Alfred là có thể đả kích đến Dark Clan? Không nói đến có thể làm gì Dark Clan hay không, chỉ nói đến có thể bắt Anson Alfred được hay không cũng khó mà nói.

Không thấy Sullivan chạy tới đây sao? Trời biết hắn mang đến bao nhiêu người. Đến nay Chính phủ Liên Bang trừ biết mấy người lộ mặt, đối với những người khác hoàn toàn không biết gì cả. Như vậy còn muốn tiêu diệt Dark Clan? Chẳng phải là buồn cười.

“Vậy người khiến cho hắn đến đây đi, cùng ta dài dòng làm cái gì?”

“Sullivan Elvis!”

“Thôi được rồi, ta cho người chủ ý.”

Addis đưa lỗ tai lại gần, chờ Sullivan nhỏ giọng nói hai chữ, hắn liền thét lên.

“Sullivan, người là biến thái.”

Addis giận dữ chỉ vào kẻ lộ vẻ mặt vô tội. Nếu không phải cố kỵ thân phận, hắn còn muốn phun nước miếng.

Người này sao lại bảo hắn đi trộm người? Đúng, chính là chữ “trộm”. Hắn đường đường là Hoàng tử, sao có thể đi trộm người yêu của người khác? Mà vì sao phải tự mình đi trộm? Phải những người khác đi không được sao?

Giống như trừu hấn ra không ai có thể thành công bắt được giống cái kia.

Xem cách Anson đối xử với giống cái kia mà xem, nếu thật sự có thể ‘thỉnh’ giống cái tới yến tiệc, thì hắn tự nhiên cũng đi theo tới. Đây xác thật là biện pháp nhanh chóng và hữu hiệu.

“Tùy người, ta chỉ cho người kiến nghị, dùng hay không mặc người. Nếu người tiếp thu thì mau chóng động thủ. Với hiểu biết của ta đối với phó lĩnh nhà mình, hắn sẽ đem Karen đến một phòng nào đó, sau đó đại khái sẽ.....”

Dùng một ánh mắt ám chỉ ‘người hiểu mà’ nhìn Addis.

“Nếu đợi tới lúc đó rồi người mới đi trộm người, thì ta cam đoan hòa bình mà người hy vọng nhìn thấy sẽ bị Anson phá tan thành từng mảnh. Dục vọng không được thỏa mãn, thường thì đều không nói đạo lý. Huống chi, bên cạnh giống cái kia còn có một người khác cũng muốn xô ngã hắn? Không biết Thiếu tướng Garfield khi nổi điên có lợi hại hơn so với phó thủ lĩnh nhà mình hay không?”

Sờ cằm, Sullivan tâm trạng tốt cực kỳ.

Addis không nói lời nào xoay người liền đi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-chay-tron-cua-giong-cai>